

Halkın kurtuluş davası için örgütlenmek, harekete geçmek, fiili hak arayışını yükseltmek ve meşruiyet zeminini bu hareketle anlamlandırarak bilince kavuşmasını sağlamak devrim mücadelesinin sorumluluğundadır.

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

gazetesi

29 OCAK - 12 ŞUBAT SAYI: 179 • FİYAT: 20 TL • ISSN: 2630-5526

yazgımız KAZANMAKTIR!

ANALİZ

6

VEREN EL, ALAN EL, ÇALAN EL

Oysa bu insancılık, iyilikseverlik ya da hayırseverlik kavramları ve bu pratiklerin kurumsallaşma süreçlerini kölelik, sömürgecilik, kapitalizm ve emperyalizmden bağımsız tartışmak mümkün değildir. Bunu sürdürmek ve bu insancıl yaklaşım, müdahale edilmek istenen ve kolektifle müdahale etmek durumunda olduğumuz durumları depolitize etmekte ve tarihsizleştirmektedir (...)

MEŞA AZADÎ 14

ORDUSU OLMAYAN HALKIN HİÇBİR ŞEYİ YOKTUR!

Tasfiye rüzgârlarının tekrarlandığı bugünlerde TC ile KUH görüşmelerinin "memnuniyet" sağladığı dile getirilmektedir. Ancak PKK'nin silahsızlandırılması ve lağvedilmesi halinde TC'nin ulusal baskı politikaları sona ermeyecektir. Peki ulusal baskı politikaları karşısında Kürt ulusunun güvenliği nasıl sağlanacaktır?

SAYFA 12-13

DEVİRİMCİ-YURTSEVER BASIN SUSMADI, SUSMAYACAK!

Geçtiğimiz haftalarda gazetemiz Yeni Demokrasi de dahil bir dizi devrimci-yurtsever basının X, Instagram, TikTok hesapları ve web siteleri kapatıldı. Arka arkaya yaşanan bu saldırı yeni hesapların açılmasıyla boşa düşürülmüştür. Kuşkusuz bu saldırı ilk ve yeni olmadığı gibi sonuncu da olmayacaktır. Sansür saldırısı sürecektir, bu saldırıya karşı halkın gerçekleri öğrenmesi için verilen mücadele de devam edecektir. Sansürün yanı sıra gözetim ve tutuklama saldırılarına da artıran devlet 7 gazetecinin ardından 6 gazeteciyi daha tutukladı.

Ülkemiz sınıf mücadelesi tarihi bu sahada sayısız saldırıya verilen sayısız direniş ve mücadele örneği ile doludur. Yayın yasakları, toplatma kararları, baskın ve talan etmelerle sınırlı kalmayarak, mücadelenin seyri ve ivmesine bağlı olarak gazete binaları bombalanmış, sokak ortasında gazeteciler kurşunlanarak katledilmiş, gözetiminde kaybedilmiştir. T. Kürdistanı'nda beyaz toroslara bindirilerek katledilen gazete dağıtımçıları, Kürt Ulusal Mücadelesinin hâlâ susturulamayan sesleri olarak anılmaktadır.

Devletin dün gerçekleştirdiği bu saldırıları bugün sansür uygulamanın yanı sıra, gazetecileri gözetimine alma, tutuklama ve katletme biçimiyle devam etmektedir. Dün Musa Anter'i, Hrant Dink'i kurşunlayanlar bugün SİHA'larla Nazım Daştan ve Cihan Bilgin'i katletmişlerdir. Devlet, savaş alanında yer alan bu iki gazetecinin sadece dünyaya taşıdıkları direnişin sesinden değil onların cenazelerinden de korkmuş ve ailelerine teslim edilmesine izin vermemiştir. Kuşkusuz ses oldukları mücadeledir devleti bu denli korkutan ve rahatsız eden. Katledilmelerine sebep olan da onların saflarını belirledikleri mücadelenin sesidir ve katlederek bu sesi boğmak, susturmak istemiştir. Ancak tarih tanıklıktır ki katlederek ne sessizliği ne de suskunluğu yaratabilmişlerdir. Onların kalemleri geride kalanların elinde bir bayrağa dönüşmüş ve hiç susmamıştır.

Devletin halka ve onların sesini duyurmaya çalışan devrimci-yurtsever basına dönük saldırılarının ivmesini

tüm diğer devrimci-demokrat kesimlere dönük saldırıdan ayrı tutmamıştır. Bugün yaşanan gözetim, tutuklama, katletme saldırıları bunun en somut örneğidir. Ancak içinde bulunduğu durumun zorluğunu, ancak saldırı ve susturma ile ayakta kaldığını, kendisi gibi düşünmeyen nasıl dizayn etmeye çalıştığını yaşanan başka örneklerde de görmek mümkün. Gazeteci Özlem Gürses, Nevşin Mengü gibi isimler bu duruma örnektir. Sorun devletin safında olmakla sınırlı kalmayarak, devletle birebir aynı cümleleri kurma zorunluluğuna getirilmiştir. Ferdi Tayfur'un müziğini eleştirmek bile soruşturma gerekçesi olmuştur. Sanırız Devlet Bahçeli'nin dinlediği bir şarkıcıyı eleştirmek kimsenin haddine değildir, demek istenmiştir.

SALDIRILARA KARŞI GAZETEMİZİ SAHIPLLENELİM!

Gazetemiz Yeni Demokrasi ve geçmişte diğer isimlerle sürdürdüğümüz yayın faaliyetlerimiz ülkemiz coğrafyasında süren mücadele geleneğinin bir parçası olmuştur. İşçinin, köylünün, gençliğin, kadının, baskı ve sömürüye, katliama maruz kalan mazlum halkın sesi olma mücadelesini kararlılıkla sürdürmektedir. Bu kararlılık kuşkusuz olması gereken ve üstlenilen görevin yerine getirilme çabası olarak görülmelidir. Ancak görülmesi ve kavranması gereken bir diğer görev ise üstlendiğimiz görevin tamamlanması ve daha nitelikli bir hale gelmesi gazetemizin başta okurlarımız olmak üzere kitleler tarafından sahiplenilmesi ile mümkün olacaktır. Kitlelere mal olmayan, onlar tarafından sahiplenilmeyen kararlılığın dar ve sınırlı kalacağını bilmemiz gerekir. Gazetemizi işçi ve emekçilere ulaştırmak, onların sesine kulak vererek gazetemiz sayfalarından duyurmak, önce kendimizi sonra da bu kesimleri gazetemizin aktif bir parçası haline getirmek... Bugün bu görevi yerine getirmede başarısız olduğumuzu biliyoruz. Kuşkusuz amacımız gazetemizi hedefsiz ve amaçsız bir şekilde, aritmetik bir yaklaşımla dağıtmak ya da kitleye ulaştırmak değildir. Ancak kitlelerle halihazırdaki zayıflayan bağlarımızın gazetemizin dağıtımına, hedef kitlesinin belirlenmesine de yansımaktadır. Kimi yerde sadece sabit okurlarımıza vermek gibi.

Aslında bu durumun diğer bir ifadesi "kendi kendimize olma" halidir. Kitleler olmadan da mücadelenin, kazanımın olabileceği fikridir. Gazetemizin yayın çizgisini ifade etmeyen bu yaklaşımın terk edilmesi ancak doğru düşünce ve yaklaşımın kavranmasıyla mümkündür. Kitlelere ulaşmayan fikirlerimizin kendimizde saklı kalması, kitleleri kör karanlıkta ve sistemin etkisi altında bırakmaktan başka bir işe yaramayacaktır.

GAZETEMİZ SÖMÜRÜLENLERİN SESİDİR!

Gazetemiz ezilen ve sömürülenlerin sesidir. Ancak bu sesin daha güçlü olabilmesi, onlardan seslerin gazetemize yansmasıyla olacaktır. Her okurumuz bulunduğu yerden, gazetemizin doğal bir muhabiri, yazarı, eleştirenidir. Bulduğumuz alan, bölge neresiyse oranın sesini gazetemize aktarmak önemlidir. Bu çeşitli kesimlerin kendisini gazetemizde bulması, bizim yansıtmakta yetersiz kalabileceğimiz sorunları daha net yansıtmak açısından önemlidir. Gazetemizin düzenli akışını sağlamak sadece "gazeteyi çıkaranların" değil hepimizin görevidir. Bu görevi yerine getirmek öncelikle böylesi bir görevimizin olduğu bilincine varmakla olacaktır. Ve bunu hepimiz belirlemek ve kavramak durumundayız. Bulduğumuz yerde yaşanan gelişmeleri yansıtmak aynı zamanda sorunu yaşayan kitleyle temas kurmayı gerektirir. Görev tanımımızı bu biçimde yapmak, aynı zamanda bizi atmamız gereken adıma da götürcektir. Ancak mevcut gerçekliğimizde bu bilinç oldukça geridir ve hatta neredeyse tali bir yerde durmaktadır.

KİTLELERE ULAŞMANIN, ÖRGÜTLENMENİN ARACIDIR GAZETEMİZ!

Devlet sistemini ayakta tutmak, sürekliliğini sağlamak için kitlelerin bilinçlerini teslim almak zorunda olduğunu biliyor. Bu nedenledir ki elindeki tüm olanakları bunun için seferber etmektedir. Kitlelerin bilincini kararttığı, dumura uğrattığı oranda sistemini ayakta tutabileceğini biliyor. Kitlelere gerçeklerin ulaşmasını engellemek sistem açısından bu kadar önemlidir. Bizim açımızdan gerçekleri kitlelere taşımanın önemi onları bilinç-

lendirmek, gerçeklerle buluşturmak ve örgütlemekle eş değerdir. Sistemin yalanlarıyla teslim alınan kitlelerin, uyanışı ancak bilinçlenmeleriyle mümkündür. Gazetemizin dağıtımını bu bilinçle ele aldığımızda ve kavradığımızda dağıtımını yaptığımız gazetenin kitlede nasıl bir karşılık yarattığını, nasıl tartıştığını takip etmek de önem taşıyacaktır. Gazetemizin dağıtımını görev savma olarak anlamıyorsak kitlenin gazetemizle kurduğu ilişkiyi de "kaderine" terk etmemiş oluruz.

Yazılı basının sanal medyanın bu kadar yaygın kullanıldığı bir dönemde "gereksizliğini" ya da "kitleler tarafından ilgi gösterilmediği" gibi kimi gerekçeli yaklaşımlarda vardır. Sanal medyanın aktif kullanımı, bu kanalla kitlelere ulaşmanın bu aşamada bir ihtiyaç olduğunu söylemek yanlış değildir. Ancak bu durumu kitlelerle temas kurmanın gerekçesi olarak düşündüğümüzde, tartıştığımızda yanlış olacaktır. Kitlelerle ancak birebir temas kurarak örgütlenebileceğimizi bilmek ve kavramak zorundayız. Gazetemizi yüzeysel anlamda bir A/P faaliyeti olarak görmediğimizde kitlelerin örgütlenmesinde neden önemli bir araç olduğunu da anlamış oluruz.

Devletin yönetme krizi zayıflayıp derinleştikçe saldırmaya devam edecek. Halkın daha fazla yoksullaşmasının önünü alamayacak. Büyüyen işsizliği durduramayacak. Artan baskılarla nefes alamaz hale gelen halkın üzerindeki baskı daha da artacak. Halkın örgütlü güçlerine dönük saldırılar "demokrasi" yalanıyla devam edecek. Biz devrimci basın da bu saldırılardan payımıza düşeni alacağız. Ancak bu çırpınışların nafile olduğunu biliyoruz. Zira çırpındıkça çamura daha fazla saplanıyorlar. Bu gerçeği biz biliyoruz. Bu gerçeği kitlelerde öğrendiğinde esas yıkıcı vuruşlar o zaman yaşanacaktır. Bunu için gazetemizi, gerçeği, politikalarımızı kitlelere ulaştırmak için daha fazla çaba içinde olalım. Saldırıları ancak dayanışma ve sahiplenmeyle mümkün olacaktır.

POLİTİK
GÜNDEMEGEMENLERİN PANDÜLÜNÜ
HALKIN MÜCADELESİ VE
HAREKETİ İLE PARÇALAYALIM!

Dünyada, bölgede ve ülkelerde emperyalistler arasında, gerici devletler arasında, ülkelerin egemen klikleri arasında yoğun ve şiddetlenen bir güç mücadelesi sürece damgasını vuruyor. Ezilen uluslar ve halklar gündemi belirleyen, yönlendiren bu güç mücadelesi için dağınık, örgütsüz olmanın tüm olumsuzluklarına maruz kalıyor. Örgütsüzlük ve dağınıklık egemenlerin saldırılarına pervasızlık ve vahşet için güç veriyor. Herkesin göreceği ve anlayacağı şekilde yüksek kâr için alınmayan basit ve masraflı önlemlerden dolayı “lüks otellerde” insanlar cayır cayır yanıyor. Bolu Kartalkaya’da 78 insan iş yerinin almadığı önlem, devletin yapmadığı denetimler sonucu katledildi. Doğal afetlere tedbir yok, iş yerlerine tedbir yok, madenlere tedbir yok, ölümlere tedbir yok! Ancak egemenler yüksek kârlar elde etmesi için ücretlerin düşürülmesi tedbiri var. Devletin bekası için katliamlarla, tutuklamalarla, muhalif olan her şeye saldırarak tedbir var. Halkın örgütsüzlüğü ve dağınıklığı giderilmedikçe pervasızlık ve vahşet katlanarak artacak.

Halka yönelik saldırıların dozu egemenlerin hem ekonomik hem de politik krizlerin etkisiyle daha fazla artmaktadır. Bu krizler halk kitlelerine daha fazla sömürü, daha yoğun yaşamsal sorunlar, daha fazla politik baskı, daha da katmerlenmiş ideolojik-kültürel kuşatma, geleceğe dair daha fazla belirsizlik, eğitim-sağlık başta olmak üzere sosyal haklarının daha fazla gasbedilmesi, iş ve yaşam güvenliğinin daha fazla ihlali şeklinde yansıyor. Şiddetlenen gerginlik ve büyüyen krizler mücadeleye tutuşan ezilen uluslara ve halklara kan, ölüm, göz yaşı ve şiddetli askeri saldırılar yanında örgütlü güçlerinin dağıtılması, ezilmesi ve teslim alınmasını içeren kapsamlı bir sindirmeye dönüşüyor.

Emperyalist dünya sisteminin yaşadığı ekonomik kriz ve bunun sonucu olarak ortaya çıkan politik yoğunlaşma, dünyada tüm ülkelerin iç ve dış siyasetini daha güçlü yönlendiren bir tablo önümüze seriyor. Emperyalist

güçler arasındaki mücadelenin keskinliği, oluşmuş ve oluşan dengeleri zorlayan, değiştirmeye yönlendiren hamlelerle ilerliyor. ABD’nin dünyadaki tüm gelişmelere yön vermeye dair kışkırtıcı, provokatif saldırganlığı belirgin bir karakter kazanıyor. Orta Doğu’dan Afrika’ya ekonomik olarak Çin’i, askerî ve politik olarak Rusya’yı zayıflatmaya yönelik geliştirdiği hamleler özellikle Orta Doğu’nun çelişkiler yumağı olan gerçekliğinde kışkırtıcılığı körüklüyor. ABD, İsrail’i eksen alarak İran’ı kuşatma siyasetinde “İsrail ile Arap devletler arasında” daha güçlü ekonomik-politik ilişki geliştirme çabasına Filistin davasını kurban seçerken 7 Ekim 2023’te Filistin Direnişinin bir varoluşsal reaksiyonu

emperyalizmi “şer ekseninin” her bir halkasını parça parça koparacak adımları da atmaya yönlendirdi. ABD emperyalizmi 2024’te şiddetli bir iç klik mücadelesinden sonra dünyada “güç yoluyla barışı teşvik etme” anlayışına sahip Trump’ın egemenliğine girdi. İsrail’in Lübnan saldırganlığına bir ateşkes ile mola verilirken bu çizgi ilk icraatını Suriye’de “güç yoluyla barışçıl geçişi” sağlayarak gösterdi. ABD Rusya ile Suriye’de kurduğu statükoyu savaş olmaksızın lehine bozdu.

Bu gelişmeden hemen sonra ise İsrail ile Filistin Direnişi (özelde Hamas) arasında bir ateşkesi zorlayarak ya da dayatarak gerçekleştirdi. İşgal devleti tarafından

de aynı zamanda Filistin Direnişinin ve başarısının bir sonucudur. Gazze’de kurulan yaratıcı direniş çizgisi açlığa, yokluğa, ablukaya, son teknoloji ile gerçekleşen bombardımanlara, ölüme teslim olmamanın ve güçlü olanın zafere yazgılı olmadığının ispatlanmasını sağlamıştır. Ancak bu ateşkes ile Filistin davası Katar, Suudi Arabistan, BAE, Mısır ve Türkiye gibi ABD emperyalizminin uşakları tarafından daha büyük bir politik-ideolojik kuşatma altına alınmıştır. Bu güçler Filistin davasını teslimiyete yönlendirecek her türlü politik, ekonomik imkânı devreye sokacaklardır. Filistin davası şimdi çok daha büyük bir tehdit altındadır. Kişilişleştirilme ve kimlişleştirilme kuşatması güçlendirilmiştir.

ABD emperyalizmi, Çin’in ekonomik ağırlığına Rusya’nın askerî-politik etkisine odaklanırken özellikle İran’ı çeviren bir yönelim inşa etmektedir. Bu yöneliminin örgütlenmesinde uşaklarını da daha fazla zorlayacaktır. “Güç yoluyla barışı tesis etme” çizgisi süreci etkileyecek çatışma çelişkileri hafifletmeye odaklıdır. İhtilaflı alanlarda hedeflediği uzlaşmaları sağlamada daha kararlı olacaktır. TC’nin Bahçeli eliyle başlattığı “yeni tasfiye” süreci ve “Kürt barışı” girişimi bu yönelime uyumlu olma hamlesidir. Bu eksen de yürüyen süreç, Kürt Ulusal Hareketinin silahları TC’ye doğrultmaması karşılığında “legal siyasal alanını” genişletmeyi içermektedir. Bu Kürt Ulusal Mücadelesini zayıflatmanın, reformcu ya da ulusal haklar verilmeksizin “silahlı mücadelenin” tasfiye edilmesine odaklıdır. Kürt ulusal haklarının Türk egemenlerince inkâr edilerek Kürtlerin kendi kaderini eline alma hakkını engelleyerek Türk egemenliğinin belirlenmiş yasal çerçevesine hapsedilerek işletilmeye çalışılan bir süreçtir. Bu süreç silahlı mücadeleyi erteleyebilir, askıya almaya götürebilir; ancak bir barışa ya da TC’nin demokratikleşmesine asla yol açmayacaktır. Daha pervasız, saldırgan ve sınırlayıcı bir yaklaşımla mücadeleyi çürütme yoluna onu yönlendirecektir.

Kürt meselesinde “barış” türkülleri

ile karşılaştı. Filistin Direnişi, İbrahim Anlaşmaları ile sonsuza kadar kölelik dayatmasının Siyonizm’in işgalciliğini genişletmesiyle desteklenmesine Aksa Tufanı ile tüm dengeleri alt üst edecek bir askerî hamle yaptı. Üstüne parça parça atılan toprakla mezara gömülme çabasıyla Filistin davasının bu parlak saldırısı, Siyonist barbarlığın ölüm makinelerini seferber etmesine yol açan saldırganlığını da başlattı. Tam 471 gün boyunca Siyonist barbarlık Gazze’de soykırıma varan saldırı kampanyası yürüttü. Gazze’de kadın, çocuk, yaşlı demeksizin 47 bin insan katledilirken Gazze yerle bir edildi ve insansızlaştırıldı. Siyonizm saldırılarını, Lübnan, Yemen, Suriye, Irak ve İran eksenine (“Şer eksenini” diye tanımladı Netanyahu) doğru bu süreç boyunca taşıdı. Bölge dengeleri ekonomik, siyasî ilişkiler açısından alt üst olurken ABD

yıkılmış, insansızlaştırılmış, harabeye dönmüş Gazze’de yok edilemeyen direniş ile 16 Ocak’ta ateşkes imzalandı. Hamassız bir Gazze yaratılmasıyla yola çıkan İsrail, ABD dayatmasıyla daha güçlü ve kapsamlı saldırı vaadiyle, istemeyerek de olsa bu anlaşmayı imzaladı. Trump, bu anlaşmanın İbrahim Anlaşmalarının kapsamını genişletmeye (Suudiler, Katar, Bahreyn vs.) hizmet edeceğini vurgulayarak emperyalistler arası mücadele cephesinde hâlâ ekonomik anlamda bölgeyi sarmalayacak ihtiyaçlar olduğunu vurgulamış oldu.

Yapılan ateşkes anlaşması ve esirlerin takasında 471 gündür bombardıman ablukasında olan Gazze’de direnişçiler darbeler olsa da yenilmediğini dünyaya ilan etti. Her ne kadar ateşkes ABD emperyalizminin bütünlüklü gerici emelleri için bir kaldıraç işlevi görse

söyleyen faşist AKP-MHP bloku diğer yandan ise “fetih marşları” eşliğinde tüm devrimci, ilerici güçlere saldırılar organize ediyor. “Barışın kaybedeni olmaz” denirken DEM Partili belediyelere kayyımlar atanıyor, her gün yurtsever-devrimci gazeteciler tutuklanıyor, Rojava’da Tışrın barajında sivil-ler bombalanıyor. Devrimci siyaset ve mücadele ise durmaksızın kovuşturma, soruşturma, gözaltı, tutuklama ablukası içine çekiliyor. Son olarak irili ufaklı gözaltı, tutuklamalara ESP’ye yönelik kapsamlı ve tasfiyeyi içeren bir saldırı gerçekleşti. ESP, SKM, SGDF üyelerinin evleri basıldı, 41 kişi gözaltına alındı. 34 kişi tutuklandı.

AKP-MHP bloku saldırısını bununla sınırlamadı. Milyonlarca insanın katıldığı Gezi eylemlerinin dosyası asla tozlanmayan raflardan indirildi. Eylemlere katıldığı iddiasıyla birçok sanatçı gözaltına alındı ya da ifade için savcılığa çağrıldı. Şimdi yeniden Gezi’nin en popüler kişiliklerle hedefe konulması durumu yaşanıyor.

Egemenlerin “barış türküsü” tüm top-

lumu sindirmek, örgütsüzleştirmek, hareketsiz kılmak, bölgede çıkarlarını gerçekleştirmek, Kürt ulusal kazanımlarının genişlemesini engellemek, devrimcileri zindana atmak, Kürt’ü katletmek olarak icra ediliyor.

TC’nin bölgede daha fazla düşman edildiği, daha derinlikli çelişkiler içine sürüklendiği Suriye politikası, içeride kliklerin güç değişim mücadelesine de ivme katmıştır. Suriye’de başarı hikâyesi, Kürt meselesinde oluşan ılıman iklim ancak büyüyen ve durdurulamayan ekonomik kriz ve küçülen pasta faşist kliklerin mücadelesinde sertliğin dozunu da artırmıştır. Tayyip Erdoğan gelişmeleri gücünü daha fazla artırmanın, kitlelerdeki memnuniyetsizliği yönetmenin bir fırsatı olarak görmektedir. Muhalefetin güçlenerek merkezileştiği CHP’ye kapsamlı bir saldırı kampanyası başlatmıştır. Belediye başkanları çeşitli gerekçelerle tutuklanmaya başlamış, daha büyük “turpların” olduğu söylenerek saldırının büyüyeceği sinyalleri verilmiştir. CHP bu şekilde zayıflatılmaya, özellikle İstanbul ve Ankara büyükşehir

belediye başkanları gibi güçlü politik figürler devre dışı bırakılmaya çalışılmaktadır. Klikler arası mücadele sadece bu sınırlar içinde kalmamaktadır. Ümit Özdağ gibi halk düşmanı, şovenist unsurlar da terbiye edilecek şekilde AKP-MHP blokunun saldırı kapsamına alınmıştır. Faşist diktatörlük her gün, her saniye halka, Kürt ulusuna, ezilen inançlara, kadın kimliğine kin ve nefret kusarken Ümit Özdağ için “halkı kin ve nefrete sevk etme” iddiasında bulunmaktadır. Faşizmin klik mücadeleleri aynı zamanda kendini aklamaya dönen bir muhtevaya da bürünmektedir. Dün devletin katliamcı, faşist karakterini Ergenekon operasyonları ile yıkamaya çalışırken bugün de şovenist histerilerini Ümit Özdağ üzerinden yıkma yoluna girmektedir. Bu gelişme kliklerin yeni krizlere gebe süreçte daha fazla güçlenme hamlesinin bir parçasıdır. CHP, Zafer Partisi-Ümit Özdağ derken gerici klikler arasındaki mücadelenin şiddeti artarak sürmektedir.

Gerçekleşen saldırılar karşısında CHP’nin ve muhalif kliklerin zayıflığı ve yer yer

çaresizliği, geniş kitleleri hak aramanın devlet karşısında anlamsız olduğu ya-nılsamasına itmektedir. Yine muhalif kesimlerin CHP etrafında kenetlenmesine, sahiplenmesine yönlendiren bir yönetme biçimine dönüşmektedir. Bir yandan kitlelerde “mücadelenin” anlamsız olduğu diğer yandan ise CHP saflarına yönelmesine neden olan bir tablo oluşmaktadır.

Bu tablo kuşkusuz devrim mücadelesi için başka olanaklara işaret etmektedir. Sistem içi arayışların dışına doğru kitleleri çekmek, bu bilinci oluşturma-nın nesnel koşulları oluşmaktadır. Kitlelerin fiili hak arayışı mücadelesinin zemini, yasalarla belirlenmiş bir sınırın ve çerçevenin olmadığı bilinci güçlenmektedir. Halkın kurtuluş davası için örgütlenmek, harekete geçmek, fiili hak arayışını yükseltmek ve meşruiyet zeminini bu hareketle anlamlandırarak bilince kavuşmasını sağlamak devrim mücadelesinin sorumluluğundadır. Komünistler bu güce dayanarak yoğunlaşmalı, seferber olmalıdır.

Parti ve devrim şehitleri İstanbul’da etkinliklerle anıldı

Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası kapsamında İstanbul’da anma etkinlikleri düzenlendi.

Anadolu Yakası’nda düzenlenen anma etkinliği Parti ve devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başladı.

Partizan temsilcisi açılış konuşması yaparak gelenleri selamladı. Etkinlik PŞTA (Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri) açıklaması ve Tutsak Partizanların mesajının okunmasıyla devam etti.

“ŞEHİTLERİMİZ PUSULA İŞLEVİ GÖRMEKTEDİR”

PŞTA’nın açıklamasında “Dünyadaki bu gelişmeler bize açık şekilde proletaryanın önderliğinde daha güçlü örgütlenme, bağımsız çizgi ve eylemde ısrar etmenin önemini göstermektedir. Ezilen ulus ve halkların emperyalist savaş kışkırtıcılığına karşı bağımsız devrimci savaşı örgütlemesi ihtiyacını açığa çıkarmaktadır. Bugün bunun eksikliği ve zayıflığı önemini daha fazla büyütmektedir. İşte şehitlerimizin kanı ve canıyla oluşturduğu birikim böylesi zorlu dönemde bizim için bir pusula işlevi görmektedir.” denildi.

Açıklamanın devamında “İbrahim yoldaştan Nubar yoldaşa, Ali Haydar yoldaştan Özgür ve Deniz yoldaşa, Meral yoldaştan Rosa ve Asmin yoldaşlara kadar yüzlerce şehidimiz gidilecek yolu, izlenecek hattı belirgin kılmıştır. Politik iktidar için, halk kitlelerini savaştan ikna etmek ve savaş içinde örgütlemek, emperyalizmi, komprador

kapitalizmi, feodalizmi ve her türden gericiliği alt etmek için yoğunlaşmalı, coşkulanmalı, umut ve dirençle hareket etmeliyiz.” denildi.

TUTSAKLARDAN MESAJ

Tutsak Partizanların gönderdiği mesajda “Türkiye bir devrim toprağıdır. Devrimci-komünist saflara kan ve can taşıyan kitleler bunun en açık kanıtı ve teminatıdır. Fabrika işgallerinde; köyü-

nü, deresini, ormanlarını savunurken; ulusal baskı ve cinsel sömürüye karşı haykırırken boy gösteren halk gerçekliği bunun en açık kanıtı ve teminatıdır. Devrimin yapıtaşları olan şehitler bu toprakların her yanına onurla dizilmiştir. 2025 yılı ocak ayı vesilesiyle ölümü anlamlı kılan devrim ve komünizm şehitlerini anıyoruz. Tüm şehit ve tutsak ailelerimizi zindanlardan selamlıyoruz. Her anını devrimi geliştirmeye adanmış ve devrim uğrunda ölümsüzleşenler şan olsun.” denildi. Tutsakların mesajı kitle tarafından coşkuyla karşılandı.

Mesajların ardından Yeni Demokrasi emekçisi konuşma yaptı. Yayın şehitleri anılarak başlayan konuşmada gazeteyi sahiplenmenin önemine vurgular yapıldı. Konuşmada “Bugün daha bilge, daha güçlü ve daha yenilmeziz. Şehitlerimiz bize bunu gösteriyor. Onların çizgisinde sebat ederek üretmeye devam edeceğiz.” denildi.

Konuşmaların ardından “Alında Kılıç Yarası: Armenak” belgeselinin gösterimi

yapıldı. Belgesel gösterimi esnasında duygusal ve coşkulu anlar yaşandı.

Anma etkinliği belgesel gösteriminin ardından sona erdi.

“UNUTMAYACAĞIZ, UNUTTURMAYACAĞIZ”

Avrupa Yakası’nda düzenlenen anma etkinliğinde şehit aileleri bir araya geldi. Etkinlik Parti ve devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başladı.

PŞTA temsilcisi tarafından yapılan açılış konuşmasının ardından PŞTA açıklaması ve Tutsak Partizanların mesajı okundu.

Bertolt Brecht ve Mao Zedong’un şiirlerinin okunmasının ardından söz alan şehit ailesi “Çetin bir süreçten geçiyoruz. Zaman birlikte, beraber olmamızın zamanıdır. Devrimcileri, bütün o yiğit insanları, şehitlerimizi unutmak ihanettir. Unutmayacağız, unutturmayacağız.” dedi.

Konuşmalarından ardından hep bir ağızdan devrim marşları ve türküler söylenerek şehitler coşkuyla anıldı.

EKONOMİ TIKIRINDA!

Türkiye ekonomisi, özellikle son yıllarda emperyalist sistemin derinleşen krizin yansımalarıyla boğuşmaktadır. Son yıllarda özellikle artan enflasyon ve bu enflasyonun yol açtığı geniş kapsamlı zamlar bu krizin emekçi halkın yaşamına en somut yansıyanlardır. Asgari ücrete yapılan yüzde 30'luk artış, henüz yürürlüğe girmeden etkisini yitirmiş, halkın alım gücünde herhangi bir etkisi olmamıştır. Yeni yıla girişle birlikte otomatige bağlanmış zamlar karşısında asgari ücrete yapılan zam hızla erimiştir. Enflasyon karşısında hızla eriyen asgari ücretle enflasyon arasında bir bağ vardır ve bu bağ doğru anlaşılmalıdır.

Egemen sınıfların sıklıkla ifade ettiği gibi enflasyon salt ekonomik bir sorun olarak ele alınmamalıdır. Özellikle Türkiye'deki son yıllardaki veriler, asgari ücret artışlarının enflasyonu tetiklemediğini açıkça göstermektedir. Asgari ücrete zam yapılmamasının temel nedeni kaynak eksikliği değil, gelir dağılımındaki sınıfsal tercihtir. Yüksek enflasyon dönemlerinde, işçi sınıfının gelirlerinin kısıtlanması hâkim sınıflara daha fazla kaynak aktarmak içindir. Bu da enflasyonun ekonomik bir sorun olmakla birlikte aynı zamanda bir sistem sorunu olduğunu ortaya koymaktadır.

Türkiye'de tıpkı diğer ülkeler gibi egemenlerin çıkar ve kârını merkeze alan bir asgari ücret ve enflasyon politikası izlemektedir. Bu süreçte, enflasyonun yükselmesi büyük şirketlerin kârlarını artırırken işçi ve emekçilerin alım gelirinin ve asgari yaşam standardının gerilemesine neden olmaktadır. Veriler de bu durumu desteklemektedir; özellikle 2020 sonrasında sermaye gelirleri artarken işçi gelirleri büyük oranda erimiştir.

ASGARİ ÜCRETİ BELİRLEME SÜRECİ

Asgari ücretin, kişi başına düşen Gayrisafi Yurt İçi Hasıla (GSYH) ile karşılaştırılması, emekçilerin büyümeden ne ölçüde pay aldığını göstermesi açısından önemlidir. Veriler, 1980'lerden itibaren asgari ücretin millî gelir karşısında sürekli gerilediğini ortaya koymaktadır. 1980'de kişi başına millî gelirin yüzde 60'ı seviyesinde olan asgari ücret, bugün yüzde 46,5 seviyesine kadar düşmüştür. Bu durum, asgari ücretle çalışanların

yoksullaştığını ve gelir eşitsizliğinin arttığını göstermektedir.

Eğer asgari ücret, kişi başına gelir artışıyla aynı oranda yükselmiş olsaydı, 2024 yılı itibarıyla brüt asgari ücretin 34 bin 682 TL seviyesinde olması gerekirdi. Oysa 2024 yılında asgari ücret, bu seviyenin oldukça altında, 17 bin TL olarak belirlenmiştir. Bu tablo, işçi ücretlerine ülke bütçesinden yeterince pay ayrılmadığını ortaya koymaktadır. Devletin "asgari ücretliyi enflasyona ezdirmeyeceğiz" söylemine rağmen, asgari ücret enflasyon karşısında sürekli olarak erimektedir. Sonuç olarak şunu söylemek gerekir ki asgari ücretle ilgili tartışmalar, ülke ekonomisinin içinde bulunduğu durumla ilgilidir.

Emperyalizme göbekten bağlı olan Türkiye ekonomisi emperyalist tekellerle iç içe geçmiş komprador şirketlerin kontrolü altında şekillenmektedir. Bu şirketler, devlet teşvikleri ve vergi indirimleri ile korunurken işçi sınıfı üzerindeki vergi yükü sürekli artmaktadır. Örneğin, Özel Tüketim Vergisi (ÖTV) ve Katma Değer Vergisi (KDV) gibi dolaylı vergiler, halkın tüketim alışkanlıklarına doğrudan etki ederek gelir dağılımındaki eşitsizliği daha da derinleştirmektedir.

Komprador şirketlerin korunması ve desteklenmesi, yerli üretimi ve istihdamı artırmak yerine, dışa bağımlılığı artırmaktadır. Bu politikalar, emperyalist sistemin Türkiye üzerindeki etkilerinin bir yansımasıdır. Uluslararası finans kuruluşlarının baskıları altında şekillenen ekonomik politikalar, halkın refahını artırmaktan ziyade, borçlanma ve dışa bağımlılığı artırmayı hedeflemektedir.

İHRACATA DAYALI BÜYÜME MODELİNİN ÇIKMAZI

Son yıllarda Türkiye, ihracata dayalı bir büyüme modelini benimsemiş, bu modelin sürdürülebilir olduğu iddiasında bulunmuştur. Ancak bu modelin temelinde, düşük ücretli iş gücü ve artan sömürü yatmaktadır. İhracata dayalı büyüme, kısa vadede ekonomik büyüme rakamlarını artırsa da uzun vadede halkın yaşam standartlarını düşürmekte ve gelir eşitsizliğini artırmaktadır.

İhracat odaklı üretim, yerli tüketiciyi ihmal ederek iç piyasanın daralmasına yol açmaktadır. Ayrıca, ihracat gelirlerinin büyük bir kısmı, üretimde kullanılan hammaddelerin ithalatına harcanmakta,

borç batağına sürüklerken bu ülkelerdeki halkların refahını değil, uluslararası sermayenin çıkarlarını gözetmektedir.

ÖRGÜTLÜ MÜCADELE TEK KURTULUŞUMUZ

Emperyalist sistemlerin dayattığı ekonomik politikalar, halkın refahını artırmak bir yana, eşitsizliği ve sömürüyü derinleştirmektedir. Emekçi kesimin yaşamsal anlamda hemen her kategoride ciddi dengesizlikler, yoksunluklar yaşamaktadır. Mevcut kriz de ise devletin yaşanan yoksullaşmaya, uçurum farkına müdahale edecek gücü yoktur. Ciddi kriz içindeki sistemi ayakta tutmak için uyguladıkları ekonomik politikayla halkı hem açlıkla, baskı ve saldırılarla da zorbalıkla kontrol altına almaya çalışmaktadır. Günümüzde işçi ve emekçiler açısından yürütülen mücadelenin adı "hayatta kalma mücadelesi" olmuştur.

Devlet, artan hayat pahalılığına çözüm olarak işçi ve emekçilere "fahiş fiyatla satış yapanları boykot edin" denilmektedir. Halkın yoksullaşan yaşamının nedeni marketlerin fahiş fiyatlı satışlarıymış gibi gösterilmekte ve adeta halka dalga geçilerek "boykot" çağrısı yapılmaktadır. Sağlık başta olmak üzere yoksul halkın temel gıdaya ulaşımı artık neredeyse mümkün değildir. İlaçlardan alınan katkı paylarının artışı, barınma hakkından artık kimse söz edemezken yoksullaşan halkın yoksulluğu ile öldüğü bu dönemde devletin halka sunabildiği tek çözüm "boykot" oluyor.

İşçi sınıfının en temel haklarını koruma mücadelesi yasaklanmaya, yok sayılmaya çalışılsa da devam etmektedir. Yoksul halkın etrafına örülen korku duvarı yoksulluk derinleştikçe çatlamaya başlayacaktır. Ses çıkaran herkese hapishaneyi işaret eden devlet korku, baskı ve sindirme politikalarını uygulamada hız kesmiyor. Ancak bir süre sonra bu korku duvarları büyüyen açlığın karşısında yıkılacaktır. Emperyalist haydutların bugün dünya halklarına sunduğu savaş, yıkım ve katliamdır. Mevcut sistemin ezilenlere sunacağı başka bir yaşam da yoktur. Yeni bir yaşamı yaratmak için örgütlenmek, mücadele etmek ve bu mücadeleye önderlik etmek esas görevimizdir.

bu da döviz açığını artırmaktadır. Döviz rezervlerinin korunması için alınan önlemler, yerel para biriminin değerini düşürerek enflasyonu körüklemekte, bu da en çok işçi ve emekçileri etkilemektedir.

Kapitalist sistemin temel prensibi olan kâr maksimizasyonu, halkın temel ihtiyaçlarını karşılamak yerine, azınlık bir kesimin zenginliğini artırmayı hedeflemektedir. Türkiye'de uygulanan neoliberal politikalar, halkın kamu hizmetlerine erişimini kısıtlamış, eğitim, sağlık ve barınma gibi temel hizmetler özelleştirilmiş, bu da işsizlik ve yoksulluğu daha da artırmıştır.

Emperyalist baskılar altında şekillenen ekonomik politikalar, bağımsız bir ekonomik modelin geliştirilmesini engellemektedir. Uluslararası finans kuruluşlarının dayattığı yapısal uyum programları, Türkiye gibi bağımlı ülkeleri

VEREN EL ALAN EL ÇALAN EL

Yürürken bir havuzun yanından geçiyorsunuz ve havuzda boğulmak üzere olan bir çocuk var. Kurtarırsanız ıslanacaksınız, kıyafetlerinizi değiştirmek için eve gitmeniz gerekecek ve günlük işleriniz aksayacak. Belki işe, okula geç kalacaksınız. Çocuğu kurtarır mısınız? Hemen hemen herkes çocuğun hayatının daha önemli olduğunu söyler ve çocuğu kurtarır. Bu kısa hikâye sık sık “insanî yardım”a ilişkin yürütülen ahlakî tartışmaların ilk adımında karşımıza gelir. Boğuluyor mu? Sudan çıkar. Aç mı? Besle. Üşüyor mu? Giydir. Bu ahlakî “görev” içinde, çocuğun neden suya düştüğü ya da neden aç olduğu sorularına yanıt aramak bu görevi gerçekleştirmek için o an o kadar da önemli değildir. İşte biz tam da bu noktayı tartışmalıyız. Çocuğun neden suya düştüğünü, açlığı yaratanların kimler olduğunu, çocuğun neden giysisi olmadığı sorularını sormalıyız.

Dünya, emperyalistler arasındaki çeliş-

kilerin yoğunlaştığı, bölgesel savaşların halkları kuşattığı bir girdabın içine sürüklenmeye devam ederken insanî yardım sık sık duyduğumuz bir kavram olarak karşımıza çıkıyor. Güncelde ise Gazze’de insanî ateşkes ve yardım tartışmaları, Yemen’deki açlık ve kolera salgını için insanî yardım, Sahra Altı Afrika’da aşırı kuraklık ve gıda güvensizliği için insanî yardım, Afganistan, Sudan, Ukrayna, Etiyopya ve daha birçok bölge... Saydığımız ülkeleri ise bir çırpıda artırmamız mümkün. Bugün Gazze’nin en acil temel ihtiyaçlarının karşılanması ne denli mühim olduğunu görüyoruz ancak insanî yardımın dünya halkları için ne anlama geldiğini ve bizim bu kavramı nasıl ele alabileceğimize ilişkin tartışmanın sorumluluklarımızı daha net biçimde kavramamız için önemli olduğunu düşünüyoruz. Açlığı yaratan güçlere ya da çocuğun neden boğulduğuna değinmeden bu durumu yalnızca sonuçlar üzerinden tartışmak tam da egemenlerin istediği gibi kapitalizmi

ve emperyalizmi teşhir olmaktan kurtarmaktadır. Bununla birlikte bu insanî yardım faaliyetlerinin sömürgecilik ve emperyalizmin yayılmasında nasıl müthiş kullanışlı bir araç olduğunu görünmezleştirmektedir.

Soralım: insanî yardım nedir? En basit sözlük tanımı ile “yardıma ihtiyacı olan insanlara maddî, teknik ve manevi destek sağlamaktır.” Bu tanımı okuduğumuzda aklımıza gelen ilk düşünce başka insanların iyi olması için emek vermenin ve fedakârlık etmenin ne kadar “iyi” olacağı oluyor. Peki, biz birkaç soru daha soralım. İyilikseverlikten bahsederken eşitsizlik, güç ilişkileri, duyguların politikası, merhamet, acıma ya da vicdanî yükümlülüklerden bahsetmemek mümkün mü? Yoksa görünüşte insan hayatı için olumlu olan bir şeyi sorgulamak gereksiz mi? Veren ile alan arasında kurulan ilişki nedir? Veren el alan elden üstün müdür? Veren el alan elden üstünse, bu veren ele hangi imtiyazları sağlar?

İyilikseverlik, yıllardır bu sorular etrafında tartışılan bir konu olmuş. Biz bu yazımızda tüm bu soruları tartışma imkânı bulamasak da bir kısmını tartışacağız. Tüm bu soruların yanıtları tarih içerisinde onlarca düşünür tarafından aranmış. İyimser ve idealist filozoflar bunu insana ait doğuştan bir kapasite olarak görmüşler. Bizim doğal olarak başkalarının mutluluğuna çekildiğimizi ve bu yüzden diğer insanları mutlu etmek için çabaladığımızı öne sürmüşler. Thomas Hobbes gibi bunun zıttı görüşler öne sürenler de olmuş; onlar, insanların doğuştan iyiliksever olmadığını iddia ederken David Hume

gibi filozoflar, insanların sadece belirli bir bağlam içerisinde iyiliksever olduklarını savunmuşlar.

Bu belirsiz ve neredeyse 19. yy’da kullanıma girmiş terimi anlamaya çalışırken tarihine değinmeden önce, William Blake’in şiirlerinde dile getirdiklerine dönüp bakalım: “Acıma bir daha olmayacak/ eğer kimseyi fakir etmezsek/ ve merhamet de olamayacak/ eğer herkes bizim kadar mutlu olsaydı.” Yardımseverlik, acı çeken bir insanı bulmak ve acısını dindirmekle ilgili değildir. Hayırseverliğin ele almak ve üzerine çalışmak istediği durumlarda yapısal adaletsizlikten kaynaklanan yanlış ahlakî iddiaların yapısı vardır. Eşitsiz güç, potansiyel iyilikseverliği şekillendirir ve onu gerçekleştiren eylemleri yapılandırır. Bu anlamda, iyilikseverlikle şekillendiği iddia edilen insancıl yaklaşım üzerinde durulması ve bizim için de tartışılması gereken bir konudur. Bu insancıl yaklaşım, hayırseverlik ya da yardımseverlik kapitalizmin en yüksek aşaması olan emperyalizm aracılığıyla farklı biçimler almış ve çeşitli araçlarla kendini yeniden üretmeyi sürdürmüştür. Bunlar, ölmek üzere olan insanları kurtarmak için “sahaya inen” ünlüler, yoksullara kırtasiye malzemeleri dağıtan turist gönüllüler, yardım kampanyalarını paylaşıp siyaset ile hiçbir ilgisi olmadığını vurgulayan medya fenomenleri, hak ihlalleri gerçekleştirdikleri alanlarda sosyal sorumluluk projeleri yürüten insanî yardım kuruluşlarını destekleyen şirketler, Avrupa Birliği ile iş birliği içinde hayat kurtaran sivil toplum kuruluşları olabilir. Özellikle bölgemiz tüm bu saydığımız örneklerle doludur.

Kapitalizm, özne olarak bireyleri sorumlu kılarak tüketime dayalı ve kişiselleştirilmiş endişeler üzerine kurulu bu tür aktivizmi, duygusal hale getirilen bir temsil biçimiyle sistematik olarak zayıflatır; bunu da öncü nedenlerden ve sistemin kendisinden kopmuş bir siyasî gündemle gerçekleştirir. Artık sorumlu kılınan bireydir. Bu bireyselleşme, her şeyin önünde kişisel çıkarları önceliklendiren ve bireylerin kendi çıkarlarına dayalı olarak seçim yapmayı dayatan bir niteliğe sahiptir. Bununla birlikte, bireyselleşme ve sorumluluğun devletten bireye geçişi, her kararın, eylemin ya da eylemsizliğin sonucunda bireyleri tamamen sorumlu kılarken sorumluların kim olduğunu gizler.

Oysa bu insancılık, iyilikseverlik ya da hayırseverlik kavramları ve bu pratiklerin kurumsallaşma süreçlerini kölelik, sömürgecilik, kapitalizm ve emperyalizmden bağımsız tartışmak mümkün değildir. Bunu sürdürmek ve bu insancıl yaklaşım, müdahale edilmek istenen ve kolektifle müdahale etmek durumunda olduğumuz durumları depolitize etmekte ve tarihsizleştirmektedir, bunun sonucunda ise egemenlerin failliklerini gizlemektedir. Tarih boyunca egemenler sık sık durumun aciliyetini, hayat kurtarmanın önemini vurgulayarak bu tartışmayı önemsizleştirmek için girişimlerde bulunmuşlar. Bu tartışmalar ise yalnızca bu pratiğin altında yatan şiddeti örtbas etmektedir. Sorumlu kılınan “bireyler”, duygusal insancıl bir yaklaşımla başkası ile bir özveri ilişkisi kurar, yardım eder ve bu pratik öyle kirlenmiş bir hal alır ki düzeltmeye çalıştığı eşitsizliği ve tüketime dayalı kapitalizmi ilerleterek bireyleri kendi pratiklerini bir “marka” haline getirerek meşrulaştırır. Otorite, ırkçılık, eşitsizlik ve hesap verilemezlik, hayat kurtarma ihtiyacının aciliyeti temeline oturtularak önemsiz hale getirilir. Bu görünüşte şiddetsiz ve hatta koşulsuz reddedici uygulamalar, altta yatan şiddeti örtbas eder.

Daha iyi kavrayabilmek için insanî yardımın gelişme ve kurumsallaşma sürecine bir dönüp bakalım. Egemenlerin anlatısına göre insanî yardım birinci paylaşım savaşında gelişen teknolojinin etkisi ile orduların eş zamanlı öldürme kapasitesinin artışı ve bunun sonunda doğan “yaraları sarma” ihtiyacı ile Uluslararası Kızılhaç Komitesinin devletleri “uygar olmayan silahları” kullanmama çağrıları ile başlamıştır. Ardından Uluslararası Kızılhaç Komitesi, yardım faaliyetlerini yaygınlaştırırken tarafsızlık ve bağımsızlık ilkeleri ile yardım faaliyetlerini

büyük oranda örgütlemiştir. Ancak biz bu anlatıyı buradan başlatmayıp biraz daha geriye gidelim. 1859 yılında Cenevreli burjuva Henry Dunant’ın Fransa sömürgesi Cezayir’de gerçekleştirmek istediği işlere dair Fransız bir generali etkilemek üzere İtalya’ya doğru yola çıkışına bakalım. Dunant, yolculuğu sırasında İtalya’nın Solferino köyünde tanık olduğu Fransa-Avusturya Macaristan savaşının tanığı olmuş ve çok etkilenerek zengin bir iş adamı olarak çıktığı yoldan “hayırsever bir kahraman” olarak dönmüş. Elbette bu yarattığı imajın sermayesine de etkisi büyük olmuş. Avrupa’da yaygınlaşan yardım faaliyetleri, Avrupa’yı yeniden kurmak için gönüllü olan tüm kurumlar sömürgecilikten yeni “kurtulan” dünyada da yardım edilecek geniş kitleler görmüşdür. Tarafsızlık ve bağımsızlık ilkelerine sahip oldukları iddiaları ile dünyanın dört bir yanına dağılarak ve ağırlıklı olarak Avrupa sömürgelerinde faaliyet yürütüyorlardı. Peki bu bağımsızlık ve tarafsızlık gerçekçi midir?

Bir yandan başarılarının anahtarı olarak siyasî tarafsızlıklarını tartışan hayırsever kurumlar bir yandan hızla devletlerle iş birliği sağlıyordu. Yıkım anlarını siyasî bir değişim fırsatı olarak değerlendiriyor, eskiden hükümetin olan işlevleri sürdürmek gibi pratikler ile bu kurumlar kendilerinin ifadesi ile “bir tabu alanı” olan siyaset alanında güç kazanıyorlardı. 1990’lar ardından geline nokta ise teknolojiye yaşanan gelişmeler ve sona eren soğuk savaş dönemi ardından dünyanın dört bir yanında gerçekleşmekte olan işgal, soykırım, etnik temizlik, çocuk işçiliği, mültecilere dair haberlere daha hızlı erişen hayırseverler, dünyanın dört parçasına daha hızlı erişme imkânı buldular. Devletlerin çeşitli politik çıkarlar görerek desteklediği hayırseverlik alanı, her geçen gün büyümeye ve küreselleşmeye devam etti.

Dolayısıyla, insanî örgütler artık “siyasete karışmakta”, yönetime dahil olurken güç kullanmaktaydı. Devletler ile kurdukları bu iş birliği sayesinde ise dünyanın her köşesinde her gün daha fazla insana “yardım etme” fırsatı buluyorlardı. Egemenler bu iş birliklerini etik bir uyanış yaşadıkları için mi gerçekleştirdiler? Elbette hayır. O zaman “iyi” olan için şeytanla yemek yemek, zehirli kadehten içmek mi gerekiyordu? Bunun yanıtı pratikleridir. Halkların temel ihtiyaçları, yaşamları ve ölümleri üzerine pazarlık edilen masalarda bir koz haline getirilmiştir. Yoğunluklu olarak Avrupa ve ABD tarafından finanse

edilen bu çalışmalar karşısında, hayırseverler egemenlerle Faust benzeri bir ilişki kuruyordu. Onlar alan el ve veren el arasındaki eşitsizliğin yapısal olduğunu görünmezleştiriyordu. Bazıları veren el olmayı tercih ederken diğerleri her zaman savunmasız ve minnettar rolünü oynamaya itiliyordu. Yeterince minnettar ve mahcup görünmediğinde, uzanan el tokat atan ele dönüşüyordu. Egemenler erişemedikleri bilgilere bir koli erzak almak için insanların ayak numarasına kadar tüm bilgilerini toplayan kurumların veri tabanlarından kolaylıkla erişiyorlardı. Dünya halklarının acılarını temsil etme, onların sesi olma iddiası ile kurtarıcıyı yücelten ve mağdur edilen, yoksul bırakılan halkın kendilerini ifade etme kapasitelerini sıvırtanlar egemenlerin sömürecekleri yeni alanlara girmenin tabir yerindeyse öncü müfrezesi oluyordu.

1990’lar ardından akut durum ve hayat kurtarma çalışmaları biçim değiştirmeye başlamıştır. Artık savaş, işgal, akut ihtiyaçlar sonrası bölgeden ayrılmayan yardımseverler; insanları beslemek ve hayatta tutmak dışında travma çalışmalarına başlarlar. Savaş sonrasında travma yaşayan toplulukların adalet ve barışa erişimlerini desteklemek gibi işlere soyunurlar, burjuva demokrasisini tanıtmayı ve güçlendirmeyi temel hedef olarak ortaya koyarlar, barışın yeniden inşası alanlarında çalışmalar yürütmeye başlarlar. Düşmanın en masum aygıtları, meşruluğunu sorgulamanın insanlıktan çıkma suçlamalarını beraberinde getireceği kurumları dünyanın dört bir yanında!

Oysa bugün hâlâ önümüze getirilen tarafsızlık ve bağımsızlık safsataları 1990’lar öncesinde Kızılhaç davranış kurallarında dahi yer almamaktadır. Zamanla merhamet ile anılmaya başlanan hayırseverlik kavramı ise oldukça belirsizleşmiştir. Bugün kime hayırsever diyoruz? Çocuklarını besleyen, giydiren ve barınmalarını sağlayan ebeveynlere ya da arkadaşının ihtiyacını karşılayan bir dosta değil elbette. Bu durumda, hayırseverliği diğer “merhamet” eylemlerinden ayıranın büyük ölçüde kurumsallaşmış olması olarak ele alınabilir. Yaşamda birçok sorunu açıklamak ve meşrulaştırmak için karşımıza çıkan duyguların en yoğun biçimde dolaşımda olduğu bu alanı, bu bağlamda tartışmamız da önemlidir. Görünüşte oldukça sıradan olan bu duygular, emperyalist kapitalist sistemin içerisinde görüldüğü ve duyulduğu kadar masum değil. Bu duygular egemenlere güç ilişkileri içerisinde meşruiyet sağlayan alan-

ların kolonları olarak işlev görüyorlar. Dolayısıyla bir çocuğu sudan çıkarmak için önümüze getirilen merhamet duygusu, acıma duygusu da duyulduğu kadar masum değil. Batılı sömürgeci devletlerin acıma ve merhamet politikaları, acınan ve merhamet edilenlerin insanîliğini ortadan kaldıran ve “zayıf” olanı o alana hapseden söylemler ve politikalar dizisini beraberinde getirirken sömürgeci anlayışı pekiştirmeye devam ediyor.

Bugün de durum değişmiş değildir. Filistin’den Kongo’ya, Yemen’den Ukrayna’ya halkların temel ihtiyaçların karşılanmasının ne denli acil ve ne denli yakıcı bir durum olduğunu görüyoruz. Ancak bu temel ihtiyaçların karşılanmasının egemenlerin, iş birlikçilerin elinde bir koz olmaktan çıkarılması ihtiyacının da ne denli yakıcı olduğu ortadadır.

Emperyalizm içinde debelenip durduğu, her geçen gün daha da derinleşen bu kriz ile dünya halklarına daha fazla savaş, yoksulluk, sömürü ve soykırımı dayatıyor. Bunun karşısında, derinlerde gelen öfkenin örgütlenmesinde bizim üzerimize daha büyük bir sorumluluk düşüyor. İbrahim yoldaştan Nubar yoldaşa, Ali Haydar yoldaştan Özgür ve Deniz yoldaşa, Meral yoldaştan Rosa ve Asmin yoldaşa kadar yüzlerce şehit yoldaşımız tüm bu eşitsizliğe karşı gidilecek yolu, izlenecek hattı belirginleştirip ortaya koymuştur. Nubar yoldaşın tutsaklığının ilk aylarında yazdığı mektupta belirttiği gibi: “Sen boş durmuyorsun değil mi? Aman ha, süreç boşluğu kabul edecek gibi değil. Devamlı bir çalışmayı gerektiriyor.” Biz de bu bilinç ile daha fazla soracak, daha fazla tartışacak, daha fazla çalışacağız.

Biz o çocuğun neden suya düştüğünü, bir parça giysisi olmayanın kimler tarafından sömürüldüğünü, aç bırakılanların neden aç bırakıldığını biliyoruz. İnsanlık onuruna aykırı biçimde yürütülen bu pratiklerin, “merhamet edene” nasıl bir imtiyaz sağladığını biliyoruz. Veren elin çalan el olduğunu biliyoruz. Çalan elin sahibinden hesabı soracak olan da geleceği kuracak olan da bizim ellerimizdir! Bugün Filistin’e, Suriye’ye baktığında “yeniden inşa” için rant alanı görenleri, katledenleri, aç bırakanları, tutsak edenleri, iş birlikçileri ve faileri teşhir edecek, veren elin alan eli ezmediği bir dayanışmayı devrimci mücadelemizi büyüterek kuracağız. Yoğunlaşmalı, coşkulanmalı, çalışmalı, umut ve dirençle hareket etmeliyiz!

SÖMÜRÜ VE İŞGALCILIK SURIYE'NİN GELECEĞİDİR!

Suriye'de 28 Kasım ile 8 Aralık tarihleri arasında "savaşsız" bir iktidar değişimi gerçekleşti. ABD ve İngiltere'nin tüm bölgede yeniden dizaynı içeren yönelimi, 7 Ekim'de Filistin Direnişinin "Aksa Tufanı"na karşı vahşi Siyonist saldırganlıkla ciddi bir ivme kazandı. Bu ivme Siyonizm'in Filistin'e saldırısı ile başlayan Lübnan, Suriye, Irak, Yemen ve İran'ı da hedefe koyan bir yoğunlaşmaya yol açtı. Nihayet ABD emperyalizminin desteği ve Siyonist barbarlıkla yoğunlaşan saldırganlık İran ve Rusya'nın tehdit altına alınmasıyla Suriye'de en güçlü sonucu üretti. ABD başkanı Trump'ın İsrail ile Filistin Direnişi arasındaki ateşkes anlaşmasını ilan ederken "güç yoluyla barışı tesis edeceğiz" ifadesi Suriye'de yaşanan "barışçıl" değişimin dinamiklerini anlamak için önemli bir ipucu sunmaktadır. ABD Suriye'deki geçişi de güç yolu ile Rusya ve İran'a dayattığını söylemek mümkün. Tabi burada kullanılan araçlardan birisi de bölgede daha etkin olmaya odaklanan emperyalizm ajandasına uyumda sınılanmış olan TC'dir. Suriye'de 13 yıla yayılan çatışma savaş boyunca cihadist grupların etkili aktör olması için koruyan, eğiten ve yönetme olanağı sağlayan ve aynı zamanda tüm bunları işgalci bir şekilde hayata geçiren bir konumlanış almıştır. Bu açıdan Suriye sorunu ile en içli dışlı olan ülke konumundadır. Bu onun için hem

bir olanak hem de sorundan en fazla etkilenen ülke durumuna getirmiştir. Suriye'de TC için varoluşsal bir mesele de burada Kürt ulusal kazanımlarının aldığı boyuttur. TC, Suriye'nin kaderini eline almak için bugüne kadar ciddi askerî, ekonomik, politik destek sunduğu cihadist grupları kaldıracı dönüştürme peşindedir. TC'nin elindeki en önemli güç ise bu olanaktır. Onun dışında Suriye için sunacağı kültürel, ekonomik, politik imkânları çok yetersiz ve etki düzeyi düşüktür.

Suriye'nin geleceği ve nasıl şekilleneceği meselesini belirleyen ise hiç kuşkusuz başta ABD emperyalizmi olmak üzere diğer emperyalist güçlerdir. Yine Suriye'nin bir "Arap devleti" olarak devam etmesine dair yoğunlaşmada Suudiler ve diğer Körfez ülkeleri, Mısır ve Ürdün etkindir. ABD emperyalizmi başta olmak üzere tüm emperyalistler ve bölge ülkeleri Suriye'nin geleceğini "Suriyelilerin" belirlemesi gerektiğini ifade ediyor. Tüm bu gerici güçlerin "Suriye'nin geleceği" temalı Ocak ayı boyunca ve sonra da devam edeceği düşünülen geniş çaplı ortak toplantılar yaptığını görüyoruz. Önce 7 Ocak'ta ABD, İngiltere, Almanya, Fransa ve İtalya gibi emperyalist ülkelerin dışişleri bakanları Roma'da bir araya geldi. Hemen sonra 12 Ocak'ta Suudi Arabistan misafirliğinde Körfez ülkeleri, Suriye, Ürdün, Mısır dışişleri bakanları toplandı. Aynı

toplantı daha sonrasında ABD, İngiltere, Almanya, Fransa, İtalya, Türkiye, AB dışişleri bakanları ile genişletilmiş olarak devam etti. Suriye'nin nasıl bir politik şekil alacağı, nasıl bir yönetim biçimi kurulacağına dair uluslararası görüşmeler tüm hızıyla devam ediyor. Öyle ki HTŞ ve lideri Colani 9 Ocak'ta yapılacağını duyurduğu ulusal konferansı belirsiz bir tarihe ertelemiş bulunuyor. Suriyeliler dışında Suriye'nin geleceği önce emperyalistler ve bölge devletleri tarafından biçimlendiriliyor.

Kuşkusuz bu durum şaşırtıcı değildir. Suriye'de gerçekleşen değişim bir toplumsal devrim ya da toplumsal mücadeleye dayanan bir hareketin sonucu değildir. Emperyalistler arası güç dengelerinin etkilediği ve sonuç ürettiği bir durumdur. Bu yüzden Suriye meselesi HTŞ ve Colani'den çok emperyalistlerin ve bölge devletlerinin geleceği belirleyeceği bir yapı durumundadır. Suriye Rusya'nın yarı sömürgeliğinden ABD'nin ve Batılı emperyalistlerinin yarı sömürgeliğine geçen bir ülke haline gelmiştir. Şimdi bu yarı sömürge yapının toplumsal yapısına, siyasî gerçekliğine ve bölge devletlerinin çıkarlarına uygun olarak şekil verilmesi gerekmektedir.

Bu tabloda özellikle çok uluslu ve çok inançlı yapısıyla, yine feodal parçalanmışlığıyla Suriye toplumsal yapısı zorlu bir alan durumundadır. Buna yaklaşık

13 yıllık savaşın yarattığı siyasal ayrışmalar, örgütlenmeler, savaş ağalığı gibi faktörleri eklediğimizde bu yapı daha da zorlu hale gelmektedir. Emperyalistler ve bölge devletleri de çıkarları için bu çelişkilere oynamaktadır. Gerçekleşen toplantılarda Suriye'de hegemonya mücadelesinin sürdüğünü belirtmeliyiz. Bu bağlamda özellikle Suriye'de HTŞ ve cihadist grupların Arap-Sünni sosyal tabana dayanan örgütlü bir gücü vardır. Bu kesim dağıntıktır ve siyasal, örgütsel birlikten yoksundur. Savaş ağalığı tarzında feodal parçalanmışlığı da temel alan bir çeşitliliğe sahiptir. Bunun yanında Rojava'da temel dayanağı Kürtler olan Rojava yönetimi en etkili güçlerden biridir. Burada güçlü bir siyasal-örgütsel birlik ve 12 yıla dayanan bir yönetme kabiliyetinden bahsetmek gerekir. Nüfus yapısı zayıf olsa da aynı şekilde siyasal ve örgütsel bütünlüğe sahip Dürziler var. Eski BAAS rejiminin sosyal dayanağı olan temeli laik-Arap milliyetçiliğine dayanan da geniş bir kesim vardır. Sünni-laik Arap milliyetçileri, Arap-Nusayri ve Şii kesimler, Hristiyan topluluklar bu sosyal temele oynamaktadır. BAAS rejimi tasfiye olsa da ruhu, belli askeri ve siyasal örgütlenme ve kültürü devam etmektedir. Baas'ın sivil-askerî bürokrasisi ve örgütlenmelerinin köklü bir tasfiyesinden bahsetmek olanaklı değildir. Bugün varlığını hissettirmese de farklı biçimlerde ortaya çıkacak bir

potansiyeli, geleneği ve kökleşmiş yapısı vardır. Emperyalistler ve bölgesel devletler, Suriye'deki çok uluslu ve inanç temelli yapının mevcut gerçekliğine uygun olarak ve silahlı güçlere dayanarak kendi politikalarını şekillendirmektedir. Özellikle tüm emperyalist ülkeler ve bölge devletleri Rojava ile ilişkileri sıkılaştırma yoluna gitmektedir. TC, Kürtlere yönelik zaman zaman imha ve savaş yöntemlerini de içeren bir politika izlese de bugün Devlet Bahçeli ile başlatılan tasfiye sürecini Suriye ekseninde merkezî bir strateji haline getirmiştir. TC'nin "Kürt barışı" girişiminin bir ayağı da Suriye'dir. Emperyalistler ve bölge devletleri ulusal, inançsal temelde parçalanmış Suriye gerçekliğini sadece lafta "birleştirme" söylemi içindedir. Dayandıkları şey ise bu gerçekliğin kendisidir ve bunun üzerinden güç oluşturma çabasıdır. Özellikle Arap devletlerinin odağı Suriye'nin bir "Arap devleti" olarak kalmasıdır. Kendi çıkarlarına uygun bir siyasal yapıya bürünmüş bir Arap devleti elbette... Fakat feodal parçalanmışlık ve silahlı örgütlerin gerçekliğinde olanaklı değildir.

HTŞ'ye devleti yeniden örgütlemeye dair biçilen önderlik rolü çok kapsamlı bir kuşatma ve HTŞ'nin kendini ispatlaması şartını içermektedir. Özellikle selefi yapıya dayanan siyasal şekillenışı ile çok uluslu ve çok inançlı bir yapıyı yönetmeye dair biçilen rolü oynaması pek olanaklı görülmemektedir. Bu durum tüm farklı inanç ve ulusları Suriye'de daha güçlü örgütlenmeye yönlendiren bir gerçekliktir. Suriye'nin parçalanmadan devlet yapısını örgütlemesi şu an emperyalistler için de bölge devletleri için de ilk planlamadır. Zira parçalanma ve farklı devletler oluşturma kapsamlı bir savaş, tüm dünyayı sarmalayacak yeni çelişkilerin oluşması anlamına gelmektedir. Henüz emperyalistler arası çelişkilerin bu düzeye müsaade etmediğini söylemek mümkündür. Bu yüzden parçalanmış yapıyı yan yana getiren, her birini kendine bağımlı kılan bir varlık peşindedir. Tüm emperyalistler bunun gerektirdiği bütün diplomatik kanalları ve ilişki ağlarını örgütlemeye yoğunlaşmışlardır. Bunu ise dışışleri bankaları düzeyinde hayata geçirmektedir. Özellikle ABD ve İngiltere'nin güçlü ve yaygın etkinliği yanında Fransa'nın tarihsel olarak bölgedeki nüfuzunu canlandırma çabası dikkat çekicidir. Hristiyan topluluklardan, Nusayri kesimlerine, Laik-Sünni topluluklarına ve Kürt Ulusal Hareketine kadar uzanan yoğun çalışması dikkat çekmektedir. Bu konumlanışı karşısında Türk egemenlerinin rahatsızlığı ise Hakan Fidan

tarafından hedefe konulmuştur. Rojava ekseninde Fransa'ya "ABD gölgesine sığınan küçük Avrupa ülkesi" denilerek tehdit savrulmuştur. Bu çıkışın ABD-İngiltere kışkırtması olduğunu söylemek ise yanlış olmayacaktır.

Siyonist İsrail bölgede değişimi tetikleyen ve buna zemin sunan ülke olma rolünü Suriye'de güçlü şekilde belirtmektedir. Bölgenin yeniden şekil almasında kendi güvenliği ve varoluşsal zeminini güçlendirmeye çalışmaktadır. ABD'nin Orta Doğu'da garnizonu olan İsrail'in güvenliği demek ABD güvenliği ve bölgedeki geleceği demektir. Bu bağlamda İsrail Suriye'de su kaynaklarını da barındıran Golan Tepelerindeki işgalini Şam sınırlarına kadar genişletmiştir. Özellikle burada Dürzi topluluğu güvenilir bir dayanak olarak ele alınmaktadır. Suriye'nin geleceği meselesinde masada olmasa da garnizon niteliği ile bölge şekillenişindeki etkisi ve güvenliği ile ciddi bir belirleyendir. İsrail, ABD yönlendirmesiyle yeni Suriye'nin askeri alt yapısını bir devlet otoritesini parçalayacak şekilde imha ederek dağınık ve parçalanmış Suriye'nin, iç çelişkilerde güç dengelerindeki "eşitliği" bozmamanın zeminini oluşturmıştır.

Suriye'de yaşanan değişim ve bu ekseninde yeni Suriye'yi örgütleme çabaları emperyalistlerin ellerine teslim edilmiştir. Emperyalizmin bölgesel planı ise ulusal ve inançsal temelde ki sosyal çelişkilere oynamayı içermektedir. Bu yaklaşımla tüm güçlerin çatışma ve gerginlik zemininde olması ve her birini bu tehditlere karşı kendine daha fazla bağımlı hale getirme çabası vardır. Suriye'nin geleceği ABD emperyalizminin ekonomik ve politik çıkarlarına hizmet edecek şekilde biçimlendirilme esası üzerinden yükselecektir. Özellikle İran'ın kuşatılması, Rusya'nın askerî-politik etkinliğinin artmaması ve Çin'in büyük ekonomik planlaması olan Tek Kuşak Tek Yol'un etkinliğini azaltmaya odaklanacak siyasî bir yönelim Suriye için çizilecektir. Suriye bugün fiilen TC ve İsrail işgalinin olduğu bir ülkedir. ABD'nin askerî-siyasî hegemonyası ise bütünlüklü belirleyen konumdur. Suriye bu tabloda akbabaların sofrasıdır. Emperyalizmin ve bir bütün gerici devletlerin aldığı bu konumlanış Suriye'de ezilen uluslar, inançlar ve geniş halk kitleleri için bir kurtuluş seçeneği değil daha kanlı boğazlaşmaların temeli durumundadır. Emperyalizm, işgalci Türk ve İsrail varlığı ezilen halk için başat tehdit ve düşman durumundadır.

Parti ve devrim şehitleri Londra'da anıldı

Partizan tarafından Londra'da düzenlenen etkinlikte Parti ve devrim şehitleri anıldı.

Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası kapsamında Türkiye ve Avrupa'nın birçok yerinde anma etkinlikleri düzenleniyor.

İdea FABRIKA'da düzenlenen etkinlik, Parti ve devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından Partizan tarafından yapılan açılış konuşmasıyla etkinliğe katılanlar selamlandı. Etkinlik, şehitler için hazırlanan sinevizyonun gösterimiyle devam etti.

Proletarya Partisinin şehitler haftası açıklamasının okunmasıyla devam eden etkinlikte devrimci örgütler de

söz aldı. Söz alan örgütler devrim şehitlerini anarak mücadeleye ve şehitlerin değerlerine daha sıkı sarılmak gerektiğine vurgu yaptılar.

Anma etkinliği hep bir ağızdan türküler ve marşlar söylenerek sona erdi.

34 devrimci tutuklandı

ESP, SKM ve SGDF üyesi 34 kişi tutuklandı. Devrimcilerin ifadelerini almayan savcılık, gözaltındaki 41 kişiden 38'ini tutuklama talebiyle mahkemeye sevk etti. 34 devrimci tutuklanırken 4'ü adli kontrol ile serbest bırakıldı.

İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığının başlattığı bir soruşturma kapsamında 21 Ocak'ta İstanbul, İzmir, Ankara, Eskişehir, Yalova ve Diyarbakır'da Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP), Sosyalist Kadın Meclisleri (SKM) ve Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu (SGDF) üye ve yöneticileri ev baskınlarıyla gözaltına alındı.

İDDİALAR

SGDF 11'inci Genel Kurulu ile ESP 4'üncü Olağan Kongresi'ne neden katıldıklarının sorulduğu öğrenildi. Yine yerine kayyım atanan ve tutuklanan Esenyurt Belediyesi Başkanı Ahmet Özer için yapılan eylemler, Hakkari Belediyesine kayyım atanmasına karşı yapılan eylemler, ey-

lem ve açıklamalarda atılan "Jin, Jiyan, Azadî" sloganı, Suruç Katliamına dair anmanın da gözaltındakilere yöneltilen sorular arasında yer aldığı kaydedildi.

34 DEVRİMCİ TUTUKLANDI

Tutuklananlar isimler şöyle: Okan Danacı, Yakup Bulut, Muhammed Altunkaya, Müslüm Koyun, Onur Yoldaş Mete, İbrahim Akbay, Doğan İnan, Cafer Erözsoy, Rezan Akkoyun, Emrah Topaloğlu, Adnan Özcan, Uğur Ok, Erol Tunç, Berkan Balcı, Mazlum Ortaç, Bekir Efe Cesur, Bahadır Çağırğan ve Ahmet Bilal Bay. Tanya Kara, Meliha Kayacı, Serpil Topal, Hivda Selen, Dilara Su Kalpak, Leyla Can, Gamze Toprak, Zeynep Tekin, Sıla Tuğra. Aktaş, Ezgi Gürbüz, Simay Ada Kart, Züleyha Müldür, Berfin Polat, Senem Nur Pektaş, Azze Deniz Akşar.

Sezgin Zevkibol, Feyza Doğa Baysal, Eylül Öztürk ve Beyza Samancı adli kontrol şartıyla serbest bırakıldı.

GRÖNLAND: ABD'NİN EMPERYALİST HAMLESİ

Trump'ın 2. başkanlık dönemine dair söylemleri arasında yer alan Grönland ve Kanada üzerindeki tartışmalı açıklamaları yankı uyandırmaya devam ediyor. Grönland, Danimarka'ya ait özerk bir bölge. Trump ise Grönland'ın "ABD'ye ait" olduğunun iddia ediyor ve Kanada için ekonomik baskıyı planlıyor. Ayrıca Grönland'a "gerekirse" askerî müdahalede bulunacağını belirtiyor. Trump'ın bu sözleri yalnızca bireysel bir liderin iddialı dış politika hedefleri olarak değil aynı zamanda emperyalist ABD'nin sömürgeciliği olarak karşımıza çıkıyor. Trump, Grönland'ın ABD topraklarına katılması gerektiği yönündeki açıklamalarını ilk kez 2019 yılında yapmış ve bunu "büyük bir gayrimenkul anlaşması" olarak tanımlamıştı. Benzer açıklamalar 1946'da ABD Başkanı Harry Truman tarafından da gündeme getirilmiş, Grönland için Danimarka'ya 100 milyon dolarlık bir teklif yapılmıştı. Yani bu tarihi arka plan Trump'ın yeniden ortaya koyduğu taleplerin tesadüf olmadığını ve ABD'nin Grönland üzerindeki ilgisinin sistematik bir niteliğe sahip olduğunu göstermektedir.

TARİHİ VE STRATEJİK BAĞLAM

Grönland yüzölçümü bakımından dünyanın en büyük adasıdır ancak topraklarının yüzde 80'i buzlarla kaplıdır ve nüfusu yalnızca 56 bin kişiden oluşmaktadır. Nüfusun çoğunluğu yerli Inuit halkında oluşmaktadır. 1979 yılında Danimarka'dan özerklik kazanan Grönland, iç işlerinde bağımsız yönetim hakkına sahipken dış işleri hâlâ Danimarka hükümeti tarafından yürütülmektedir. Grönland halkı hem Danimarka hem de Avrupa Birliği vatandaşlığına sahiptir ve Kopenhag'daki Danimarka Parlamentosu'nda temsil edilmektedir. Grönland'ın stratejik önemi yalnızca coğrafi konumundan değil aynı zamanda sahip olduğu zengin doğal kaynaklardan ve Kuzey Kutbu'ndaki deniz ulaşım yollarına yakınlığından kaynaklanmaktadır. Bu durum adayı tarih boyunca aç gözlü egemenlerin ilgisine açık bir hale getirmiştir. Özellikle buzulların erimesiyle birlikte nadir toprak elementleri, petrol ve doğal gaz yatakları gibi yeraltı kaynaklarının açığa çıkması Grönland'ı jeopolitik bir mücadele sahasına dönüştürmüştür. Grönland yalnızca jeopolitik bir merkez

ile de sınırlı değil aynı zamanda pazar alanı ve ekolojik denge açısından da kritik bir bölgedir. Özellikle son dönemde teknolojik araçlarda kullanılan nadir mineraller önemini artırmaktadır. Dünya Bankası'na göre bu tür minerallerin işlenmesi 2050 yılına kadar 5 kat artacaktır. Ek olarak Grönland, iklim değişikliğinin en çarpıcı etkilerinin gözlemlendiği yerlerden biri. Adadaki buzullar dünyanın geri kalanına kıyasla dört kat daha hızlı erimekte ve bu durum deniz seviyesinin yükselmesine neden olmaktadır. 1992 yılından bu yana her yıl 182 milyar ton buz kaybeden Grönland 2019'da bu miktarı 489 milyar tona çıkarmıştır. Eğer bu süreç devam ederse de deniz seviyesinin 7,5 metre yükselmesi ve dünya genelinde kıyı bölgelerinin yeniden şekillenmesi beklenmektedir.

Grönland'ın sahip olduğu ekolojik önemin yanı sıra ısınan Kuzey Kutbu'nun yeni deniz ticaret rotalarına açılması, bölgenin ticaret açısından da değerini artırmaktadır. Çin ve Rusya'nın bu rotalara olan ilgisi, ABD'nin Grönland üzerindeki stratejik hesaplarını daha da keskinleştirmektedir. Rusya cephesini biraz daha açacak olursak Rusya, Arktik Bölgesi'nde en uzun kıyı şeridine sahip ülkedir. Bölgedeki zengin petrol ve doğal gaz rezervleri, Rusya'nın enerji stratejisinde kritik bir yer tutmaktadır. Bunun yanında iklim değişikliğiyle eriyen buzullar Rusya'nın Arktik kıyılarını çevreleyen Kuzey Denizi Rotası'nı daha erişilebilir hale getirmiş ve bu rotanın küresel ticaret açısından önemini artırmıştır. Arktik Bölgesi'n-

deki stratejik gerilimler de bu nedenle giderek yükselmektedir. NATO üyesi olmayan tek Arktik devleti olan Rusya, eriyen buzulların bölgedeki sınırlarını zayıf bir noktaya dönüştürdüğünün farkındadır. Bu durumu dengelemek amacıyla Sovyet döneminden kalma 50'den fazla askeri karakolu yeniden aktif hale getirmiş, radar sistemlerini modernize etmiş ve Kuzey Filosu'nu güçlendirmiştir. Bu hassas ortamda ABD'nin bölgede daha fazla toprak edinme girişimleri özellikle NATO üyeleriyle ilişkili olsa bile Rusya tarafından bir provokasyon olarak değerlendirilebilir. Rus yetkililer Grönland'ın ABD stratejik bombardıman uçaklarına ev sahipliği yapma olasılığı konusunda da endişelidir. Grönland aynı zamanda ABD'nin dünyanın en kuzeyindeki askerî tesisi olan Pituffik Uzay Üssü'ne ev sahipliği yapmaktadır. Bu üs hem nükleer hem

GÜÇ DENGELERİ

Grönland'da bağımsızlık talepleri son yıllarda güçlenmiştir. 2009 yılında Danimarka ile yapılan bir anlaşmaya göre Grönland halkı referandum yoluyla bağımsızlık ilan etme hakkına sahiptir ancak bu sürecin ekonomik ve siyasi zorlukları, bağımsızlık hareketinin önünde önemli bir engel olarak durmaktadır. Ada sakinleri Trump'ın açıklaması ve oğlu Donald Trump Jr'ın Ada'yı ziyaretiyle ikiye ayrılmış durumda. Ada halkıyla yapılan röportajlardan görüldüğü kadarıyla çok ciddi oranda Grönlandlı uzun yıllardır sömürge oldukları için bağımsız bir ülke olmak istiyorlar. Özellikle Danimarka tarafından uzun yıllar ayrımcılığa uğradıkları, gerekli yatırımların yapılmadığı ve kültürlerini yok saydıklarıyla ilgili açıklama sayısı çok fazla. Ama diğer taraftan da adadaki zorlu yaşam koşulları ve işsizlik göz önünde bulundurulduğunda gençlerin büyük bir kısmı ABD'ye dahil olma fikrine sıcak bakıyor. "Make Greenland Great Again" sloganı Elon Musk'ın da desteğiyle sosyal medyada büyük ses getirdi. Bu sebeple eğer Ada'da ABD'ye katılma ile ilgili bir referandum yapılırsa sonucun ne çıkacağını tahmin edemiyoruz. Çünkü Grönland üzerindeki tartışmalar yalnızca bir bölgenin statüsüyle sınırlı değildir; bu durum emperyalist tekellerin ekonomik ve jeopolitik çıkarlarının bir yansımasıdır. Trump'ın açıklamaları da ABD'nin Kuzey Kutbu üzerindeki stratejik hedeflerini açıkça ortaya koymaktadır ancak bu hedefler de bağımsızlık haklarına yönelik ciddi tehditler barındırmaktadır. NATO'nun Grönland'da üsleri ve çok sayıda askerleri olduğu göz önüne alındığında, ABD'nin kontrolü ele alması zor olmayacaktır ancak Grönland'ın geleceği yalnızca ABD ve Danimarka arasında değil aynı zamanda halkların bağımsızlık mücadelesi ile egemenlerin stratejik hesapları arasında şekillenecektir. Bu süreç Grönland halkı için yalnızca bir bağımsızlık arayışı değil aynı zamanda ekonomik ve ekolojik sürdürülebilirlik mücadelesidir.

de konvansiyonel savunma açısından kritik bir öneme sahiptir ve Rusya'nın Kuzey Kutbu üzerinden gerçekleştirebileceği olası saldırılara karşı erken uyarı mekanizması sunmaktadır. Diğer yandan Çin gibi büyük ticaret güçleri için büyük bir cazibe merkezi haline gelerek Avrupa ile Asya arasında, özellikle yaz aylarında kullanılabilir bir kısayol sunmaktadır. Bu nedenle Rusya, önümüzdeki 10 yıl içinde bu rotaya 30 milyar dolarlık yatırım yapma taahhüdünde bulunmuştur. Öte yandan Trump'ın son dönemde Grönland ve Panama başta olmak üzere bazı kritik rotalar üzerinde hak iddia etmesini "Çin'e bir mesaj" olarak yorumlayanlar da bulunmaktadır.

EGEMENLER DALAŞIRKEN KİTLELERİ DEVRİME KAZANALIM

Başını ABD ve İngiltere'nin çektiği emperyalist kampın Orta Doğu'yu bölgesel dizayna sürüklemesinden bu yana Siyonist barbarlığı bölgeye yayıp "şer eksenini"ni devre dışı bırakarak Filistin ve Lübnan ulusal kurtuluş mücadelelerini kısıp alması, Suriye'de BAAS rejiminin yerine HTŞ liderliğindeki cihatçı çeteleri ikame ettirmesi gibi bir dizi gelişme meydana geldi. Orta Doğu'da kartlar yeniden karılırken tüm yerel ve küresel egemen güçler kurulacak olan yeni denkleme göre yeni politikalar belirlemekteler. İsrail'e yeni jandarmalık imkânları sağlamakla mükellef "geçici hükümet" in kanlı tarihi yok sayılarak Batılı emperyalistler tarafından demokrasiyi ilan edecek güç; Rus emperyalizmi tarafından ise "iki ülkenin yararına olacak şekilde" ilişkiye geçmek istediği güç olarak görüldüğü ortada. Öte yandan yeni denklemde Rojava'nın akıbeti tartışılmaya devam ederken emperyalistler Kürtlerle ilişkilerini tahkim etme çabası içindedirler. Rojavalı Kürtlere statü verilmesi ve hakların tanınması süreci işletilirken bu bölgesel dizayna uygun olarak emperyalistlerin anti emperyalist nitelikteki ulusal kurtuluş hareketlerinin önünü almaya çalıştıkları bilinmektedir. Bu çalışmalar yalnızca Rojava ile sınırlı değildir, emperyalistlerin bölge politikalarına engel olabilecek

T. Kürdistanı'ndaki olası dalgalanmaları da bu kapsama almıştır. Bu doğrultuda Suriye'deki güçler arasında denge politikası izleyen emperyalistler, Türkiye için de benzer politikaları hayata geçirmeye çalışmaktadırlar. Ekim ayından bu yana sıkı pazarlıklarla örülen bir "süreç" söz konusudur. Bu sürecin karakteri emperyalistler ve uşağı TC tarafından PKK'nin "barış" adı altında tasfiye edilmesi olarak belirlenmiştir. Bu bağlamda AKP-MHP faşist bloku Abdullah Öcalan'a örgütü tasfiye etmesi için çağrı yapmış ve bu çağrıdan sonra faşist klikler arasındaki çelişkiler boyutlanmıştır.

Geçtiğimiz günlerde faşist Ümit Özdağ'ın tutuklanmasıyla birlikte faşist klikler arasındaki bu çelişkiler yumağı bir kez daha ortaya serildi. Bu tutuklama mu-

halefette olan faşist kliklerde tepkiyle karşılandı. Tutuklanma gerekçesi "halkın kin ve nefrete sevk" olan Özdağ'ı halkın huzurunda aklamak için kolları sıvayan, başını CHP'nin çektiği muhalefet klikleri farklı argümanlar öne sürerek masumiyet karinesi yazma rolünü üstlendiler. Muhalefet kliklerine göre "hukukî değil, siyasî bir hamle" olarak değerlendirilen Özdağ'ın tutuklanmasının altında "baltalayacağım" diyerek hedef aldığı, Bahçeli'nin Öcalan'a yaptığı çağrıyla başlayan süreç ve buna bağlı olarak AKP-MHP faşist blokunun Erdoğan'ın başkanlık seçimlerinde yeniden adaylığını sağlayacak çoğunluğu konsolide etme çabası yatmaktadır. Kuşkusuz bu bir gerçektir ancak faşist klikler arasındaki çelişkiler bundan ibaret değildir.

Emperyalistler arasındaki çelişkilerin tüm dünyada derinleştiği bir dönemden geçerken sömürge ve yarı sömürge ülkelerdeki egemen sınıflar arasındaki çelişkilerin derinleşmesi de kaçınılmazdır. Türkiye'de de bu nesnel gerçeğe bağlı olarak egemen sınıflar arasındaki iktidar mücadelesinin gittikçe şiddetlendiği bir tablo hâkimdir. Emperyalistlerin küresel ve bölgesel çapta izlediği politikalarından ayrı düşünemeyeceğimiz, iktidarda olan faşist kliklerle muhalefette olan faşist klikler arasında seyreden iktidar mücadelesi artık kitleler nezdinde açıkça yürütülmektedir. Bu durum, egemen sınıflar arasındaki -antagonist olmayan- çelişkilerin geri dönülmez bir noktaya geldiğinin önemli bir göstergesidir.

AKP-MHP blokunun, başını CHP'nin çektiği "muhalefete" yönelen saldı-

rılarının devrimci-demokrat güçlere yönelik saldırılarla aynı içeriğe sahip olmadığının altını çizelim. Burada söz konusu olan iktidardaki egemen sınıfların ezilen sınıflara karşı değil, muhalefette olan egemen sınıflara karşı saldırganlığı söz konusudur. Dolayısıyla iktidarda olan egemen sınıfların ezilen sınıflara yönelik saldırganlığı kapsamlı tasfiye politikalarıyla donanmışken muhalefette olan egemen sınıflara yönelik saldırganlığını "ağza biber sürme" pratiği olarak değerlendirmek gerekir. Zira tüm klikleriyle birlikte egemen sınıfları her zaman birbirine kenetleyecek önemli bir neden vardır: ezilen sınıfların varlığı. Faşist Ü. Özdağ üzerine düşen resmî ideolojiyi yeniden üretme rolünün sınırlarını aşarak iktidar kliğinin "çözüm"

mak istenmektedir. Bu bağlamda muhalefet kliği, kitleler nezdinde alternatif bir muhteva kazanmaktadır. Böylesi bir süreçte komünistlere önemli görevler düşmektedir. Bu görevler nelerdir? Faşist klikler arasındaki dalaşın günden güne büyüdüğü koşullarda çelişkiyi nirengi noktasından yakalamak ve kitle çalışmasında buna uygun politikalar belirleyerek hareket etmek!

Mevcut koşullar, derinleşen ekonomik krizle birlikte yerel ve küresel ölçekte egemenlerin politik kriz içerisinde olduğunu da defalarca ortaya koymuştur. Dolayısıyla kitlelerin devrimci saflara kazanılmasında objektif koşulların örgütlenme ihtiyacını dünden daha fazla dayattığı tartışmasızdır. Komünistler ülke, bölge ve dünya çapında egemenler arasındaki dalaşı yakından takip etmeli ve doğru analiz etmelidir. Bu bağlamda kitlelere faşizmin koyu biçimlerini temsil eden kliklerle yüzüne demokrasi maskesi takmış olan faşist kliklerden sosyal ve ulusal sorunlara dair çözüm beklentisinin altının boş olduğunu göstermeli ve faşizmin tüm tonlarına karşı mücadelede kitleleri komünist hareketin etrafında birleştirmek için olağanüstü çaba sarf etmelidirler. Komünist hareketin geçmiş dönemlerden dersler çıkararak kitlelerin alternatifi

olmak için vermesi gereken çaba günümüzde çok daha önemli bir görev olarak karşımızda durmaktadır. Bu çaba İbrahim yoldaşın "Bir komünist hareket için elbette iki gerici klikten birini tercih etmek söz konusu olamaz. Komünist hareket, ikisini de düşman olarak görür; ikisini de devirmek için mücadele eder; ama bunlar arasındaki mücadeleye de gözlerini yummaz; bu boğuşmadan kendi hesabına azami derecede fayda sağlamak için, bunların birbirine göre durumunu iyi tespit eder, ilk ve en şiddetli saldırılarını ona yöneltir, bu arada diğer gerici kliğin mahiyetini teşhir etmekten, onunla kendi arasındaki düşmanlık çizgisini sıkı sıkıya muhafaza etmekten de geri kalmaz." perspektifiyle hayata geçirildiğinde gerçek amacına ulaşacaktır.

KİTLELERİN ALTERNATİFİ OLALIM

AKP-MHP bloku, başını CHP'nin çektiği muhalefet kliğine yönelik saldırılarını sürdürmektedir. Kitleler ise bu saldırılarla daha fazla sindirilmekte, devrimci saflardan sindirildiği ölçüde uzaklaşmakta ve yakınlaşmakta tereddüt etmektedir. Bu nedenle eskisi gibi yönetilmek istemeyen kitleler CHP'nin etrafında kümelenmektedir. Aynı şekilde Kürt Ulusal Hareketinin tasfiyesini hedefleyen "süreç" ile Kürt ulusu savunmasız ve meşru mücadelesinden yoksun bırakıl-

Devrimi Hızlandıran ve Yava

İnsanlık tarihi sıçramalarla ilerler ve tarih boyunca oldukça seyrek olan bu sıçramalar büyük insanlık yürüyüşünde belirleyici derecede etken olaylardır. Bazen öyle uzun aralıklar söz konusudur ki bu dönemleri inceleyen tarihçiler keskin bir çürümeden, derin bir yıkıntıdan söz ederler. İçinden geçtiğimiz sürecin de keskin bir çürüme, derin bir yıkıntı içerdiğini söylemek mümkün. Fark şudur ki bugünkü teknolojik seviye ya da üretim araçlarının geldiği yüksek seviye muazzam bir göz boyama oyunu oynamakta. Azınlık bir insan grubu çok yüksek bir zenginlik seviyesinde yaşarken çoğunluk derin bir yoksulluk yaşamakta. Üstelik bunlar arasındaki makas sürekli açılmakta. Bu açıklığın da sıçramalı yükseliş göstereceğini biliyoruz. Yarın çok daha büyük bir yoksulluk ve zenginlik ile karşılaşacağımızı rahatlıkla söyletebiliriz. Son gelişmeler bunu bir kez daha teyit etti. İnsanlık, Emperyalizm ve Proleter Devrimler Çağına girdiğinden itibaren burjuvazi ile proletarya arasındaki mücadelenin akıbetine bağlı bir “kader” savaşında. Bu akıbetin sonucu hakkında yapılan yorumlar defalarca tartışılmıştır. Marks ve Engels’in Avrupa’daki devrim beklentisi de çok tartışılmıştır. Fakat emperyalizmin ulusal kurtuluşları da içeren proleter devrimlerle yenilgisinin olası sonuçları hakkındaki yorumların bu tartışmadan çok daha yoğun ve özellikle de komünistler aleyhine sonuçlarla değerlendirildiğini söylemek gerekir. Bugün bu tartışmalara yeniden dönmenin gereği vardır. Emperyalizm Amerika Birleşik Devletleri (ABD) şahtasında bir yeni “kaosa” sürüklenmekte, zorbaların hiçbir “zaferi” onlar için istikrarla sonuçlanmamakta, aksine her biri için koşullar zorlaşmakta, kendi içlerindeki dalaş daha gergin bir seyir izlemekte...

Trump’ın başkan seçilmesinden beri ABD yaşayanlar dünyanın egemen çevreleri arasındaki dalaşın hem derinliğini hem de uluslararası sıkışmayı ortaya serdi. Bunu daha önce de görmüştük. Trump ilk seçildiğinde de karşı cepheye yönelik dikkat çekici hamleler yapmıştı. Bu kez bunları tekrarlamakla yetinmedi, daha ileri gitti. Çünkü kaybettiği mevziler vardı, yakın süreçte açık saldırılara uğramıştı. Üstelik bugün dünden çok daha fazla “güçlü ABD” isteği ve çılgınlıkları var. Trump, ilk gününde dünya kamuoyunun gözü önünde Paris İklim Anlaşmasından çekilme kararnameini imzaladı ve imzalarken “bu bir sahtekârlık, çöpe atıyorum” ifadelerini kullandı.

Bilindiği üzere söz konusu anlaşma bir çevre anlaşması olmaktan çok dünya ekonomisinin esasları hakkında bir düzenlemeydi. Geçen süreçte düzenlemenin tek faydası ekonomik dengelerin görece korunmasıydı. Hegemonyanın bir devlet lehine gelişmesinden çok sermaye grupları arasında yayılmasını amaçlayan anlaşmanın bir çözüm olmadığı açık ve iklimle ilgili olmadığı da bilinmekteydi. Trump “sahtekârlık” derken haklıdır, ne var ki onun da yaptığı bundan farklı değildir. Yaşanan kavganın iklimle, halkların güvenliği ile, gerçekliğin halka sunulmasıyla ilgili olmadığını açık. Kavga egemenlerin kendi aralarındaki kavgadır ve üstelik hiçbirinin diğerinden farklı bir niyeti veya amacı bulunmuyor. Paris İklim Anlaşmasında amaç olarak ortaya konanların, en başından beri erişilemez olduğu konusunda kimse- nin şüphesi bulunmazken anlaşmanın içerdiği “ortaklığın” emperyalizmin tabiatına aykırı olduğu gerçeği ise pek irdelenmedi. “Küreselleşen” dünyada bu tür bir ortaklığın mümkün olduğu algısı aynı zamanda ideolojilerin sonu iddiasının içerdiği devrimci hareketi zayıflatma niyetiyle de ilgiliydi. Dünyanın iklimini koruma iddiası ile kapitalizme içkin olan büyüme zorunluluğu çelişmelidir. Bu tür iddialar elbette her zaman mümkündü, kapitalizmin “halklar için” de çalışabileceğini sonsuz kere dinledik. Faşizmin gelişiminde dahi bu iddia söz konusuydu. Alman halkı özellikle kaptalden halkın da yararlanacağı propagandasıyla kandırıldı. Gene de bugün “küreselleşme” adı altında gerçekleşen aldatmacanın, Paris İklim Anlaşmasıyla yapılan kandırmacanın daha da büyük olduğunu söylemek gerek.

Trump, sadece iklim anlaşmasını “çöpe göndererek” etkili bir hamle yapmadı, aynı zamanda OPEC’e petrol fiyatlarını düşürme çağrısı yaparak yeni sürecin zorlukları ile nasıl mücadele edeceğini gösterdi. Zorbalıktan başka bir seçenekleri yok. Petrol fiyatları uzun zamandır baskı altında, en son 150 dolar civarındaki fiyat bugünlerde 78 dolar civarında. OPEC uzun bir zamandır petrol fiyatlarını baskılamakta zaten. Trump ABD ekonomisi için faizin düşürülmesinden de söz etti. Bu da dünya ekonomisi içinde ABD ekonomisinin ne derecede öncelikli olacağını sergileme tutumuydu. Trump bu tutumu önceki dönemde de göstermişti. İşler istediği ya da vadettiği gibi gelişmedi. Bugün için de tersinin olacağını gösteren bir veri yok. Elbette Biden’da temsil edilen “öncelik küresel ekonomi”cilerin dünyayı

ama özellikle de ABD’yi daha iyi bir yer haline getirememelerini es geçiyoruz! Dünya da ABD de bundan sonra daha iyi bir yere gelmeyecek, her şey buna işaret ediyor. Trump ve hempası bu “yeni” sürecin kılavuzluğunu yapacak sadece. Hempasının önde gelenlerinden birinin Elon Musk olması da söz konusu kılavuzluğun “samimiyetine” işaret ediyor.

Elon Musk’ın yeni hükümetteki görevi Vivek Ramaswamy (bir başka “ilginç” girişimci, Elon Musk gibi ABD’nin bir kimlik krizinde olduğunu ileri sürece denli pervasız) ile birlikte Hükümet Verimlilik Departmanı’na (DOGE) başkanlık yapmak. Bu bölüm devletteki yoğun israfı önlemek, gereksiz düzenlemeleri kaldırmakla görevli olacak. Bu da göste-

arınma, tasarruf etme yeteneğinin halkın çıkarlarına hitap etmediğini ve edemeyeceğini herkes bilmektedir. Onun bu yetenekleri sermayenin çıkarlarının korunmasına ve her aşamada en ileri derecede gerçekleştirilmesine dayanmaktadır. Bugün hükümette aldığı görevle kendi sermaye gücü de dahil olmak üzere temsil edilen sermayenin çıkarlarını sonuna kadar kollayacağını ve gerçekleştireceğini düşünebiliriz. Bunun için hiçbir şeyden imtina etmeyeceğini Bolivya’daki darbe girişiminde sergilediği pervasız gevezelikten biliyoruz. Bolivya’daki darbe girişimini tam olarak desteklerken “Biz kime istersek darbe yapacağız, buna alışın!” diyecek kadar ileri gidebilen biri Musk...

Bu hamleleri önceki sayılarımızda de-

riyor ki Trump ile başlayan yeni dönem ABD ekonomisini yatırım merkezi haline getirmek, üretimi coşturmak, sömürü mekanizmalarını gevşeterek hızlandırmak amacı güdüyor. Peki bu mümkün olacak mı? Ayrıca mümkün olsa da bu, ABD ekonomisinin karşı karşıya olduğu zorlukların aşılmasını sağlayacak gelişmeye neden olmayacaktır. Çünkü esas zorluk sermayenin yeniden üretilmesini başaracak mekanizmaların mevcut olmamasıdır. Yoksulluğu derinleştirecek, borçlanmayı artıracak, ödemelerdeki dengesizliği sarsacak girişimlerden ibaret kalacak bu adımlar büyük olasılıkla sonu hızlandırmaktan başka bir şeye yaramayacak. Musk’ın israftan

ğindiğimiz seçim öncesi açıklamalarla beraber değerlendirmek gerekir. Bütün bu “zafer” ve “üstünlük” tantanasını desteklemeyen veriler ise orta yerde durmakta. Hükümetin gelir ve giderleri arasındaki açık 2000 yılından beri büyümekte. En son, 2024 yılında hükümetin geliri 4,92 trilyon dolarken gideri 1,83 trilyon dolar daha fazla olmak üzere 6,75 trilyon dolar oldu. Hükümetin borcunun da 2023 yılı sonuna göre 2,3 trilyon dolar daha artarak 35,7 trilyon dolara çıktığı açıklandı. Bu bütçe açığının ve artan borç miktarının yüksek faiz harcamalarıyla ilişkisi Trump hükümetinin süreci yönetirken kullanacağı en güçlü argüman olacağı bugünden belli. Trump, hiçbir karşılığının olmayacağını

başlatan Nedenler Hakkında

bildiği halde Fed'e faizi düşür çağrısı da yaptı, üstelik "bu işi ben daha iyi biliyorum" diyerek yaptı bu çağrısı. Açık ki Trump Fed'i sorumlu tutacak bir siyasetle ilerlemek amacıyla. Ne var ki bu yöntem Hükümetin kapanmasıyla sonuçlanan ek bütçe oylamalarındaki olası "yol kazaları"nı telafi etmenin bir yolu değil. Önümüzdeki süreçte benzer kapanmaların yaşanması, söz konusu açığı kapatmak için tasarı olarak sunulacak ek bütçenin yeteri oy alamaması beklenen gelişmelerden. Trump'ın "Ukrayna'daki savaşı sonlandırarak" savaş harcamalarının kısılacağına dair umut veren açıklamalardan kısa bir sürede vazgeçmesi bunu doğrulamakta. Ukrayna'da savaşın hemen bitmeyeceği, Putin'in geri çekilmekte, Trump'ın da uzlaşmakta pek de atılgan davranma-

HTŞ ile sağlanan "istikrarın" suhulet ile ilerlemeyeceği gerçeği her geçen gün biraz daha belirginleşiyor. Bir taraftan HTŞ'nin yönetme kapasitesindeki zayıflık diğer yandan Suriye'de gerginliğin ülkedeki dinamiklerden öte bölge devletleri çıkarlarındaki uzlaşmazlıklardan ileri geldiği gerçeği önümüzdeki sürecin daha da karmaşılaştığını göstermektedir. Türk devletinin ilk zamanlardaki "büyük zaferi" ya da "ipleri elinde tutan güç" iddiaları yerini Suudi Arabistan'ın, Birleşik Arap Emirlikleri'nin, İsrail'in çıkarları etrafında hareket etmesi daha muhtemel HTŞ gerçekliğine bırakmış durumda. Orta Doğu'daki durum hiç kuşkusuz değindiğimiz bu olgudan ibaret değildir. Söz konusu olgu Türkiye'de TC'nin Suriye'deki emellerinin ve gücünün propagandasının içinin

bu alana hükmedemeyeceği gerçeğini yıkamadı. Başından beri esas amacın bölgede İran'ı mağlup etmek olmadığına dikkat çekiyoruz. Esas amaç Suriye'den İsrail'e kadar olan bölgede "Hizbullahsız", "Filistinli" bir istikrar sağlamak. Bu da Lübnan'da, Gazze'de, Batı Şeria'da "yeni bir düzen" gerektiriyor. Gelişmeler bunun önündeki engellerin kaldırılamaz derecede büyük olduğunu göstermiştir. Geçmişte de emperyalistler zaferler elde ettiler ve görece istikrar sağlamakla birlikte kapitalizmin neden olduğu sorunların hiçbirini çözemediler. Ürünü oldukları bir sistemin temel sorunlarını çözmelerini beklemek açık bir gaflettir. Buna rağmen bu gaflet genel bir gerçekliktir. Dünya halkları Trump'ın apaçık yalanlarına veya meydan okumalarına gene aldanabilirler ya da aldanacaklardır. Orta Doğu'da devam eden "istikrarsızlığın" giderilemeyeceği gerçeğine rağmen "direniş ekseninin" ağır yenilgisi de halkların beynine kazınacak bir başka gerçeklik olacaktır. Hem halklara gösterilen ve öğretilen bu olduğu için hem de devrimci hareketin henüz kumandada olmamasından ötürü...

Tarihte devrimci, özel olarak komünist hareket birçok önemli aşamada süreci kumanda etmekteki "başarısızlıktan" ötürü emperyalizmi tarihin çöplüğüne atma olanağını yitirmiştir. Örneğin 1. Dünya Savaşından hemen sonra Almanya'da oluşan devrimci durumu Alman Sosyal Demokrat Partisi "kullanamadığı" için, devrimin komünist önderleri Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg katledilip Alman halkı doğru bir önderlikten tamamen mahrum bırakıldığı için Avrupa proleter devrimler çağına burjuvazinin azgın yönetimleriyle, faşizmle girdi. Oysa başta Lenin olmak üzere komünistler Avrupa'da büyük bir devrimci atılımın gerçekleşeceğinden emindiler. 2. Dünya Savaşından hemen sonra gene Avrupa'da çok güçlü bir devrimci durum söz konusuydu. Bunun da ötesinde tüm emperyalizm Asya'da ve Afrika'da proleter devrimler çağının bir parçası olarak gelişen ulusal kurtuluş mücadeleleri muzafferane bir gelişim gösteriyordu. SSCB, büyük bir yıkıma uğramasına karşın Nazilere diz çöktürdüğünde tüm Avrupa'da komünist hareket büyük bir güç kazanmış ve Avrupa gene büyük bir devrimci atılımın öngünlerini yaşamaya başlamıştı. Hem SBKP hem de Mao Zedong bu gerçeğe dikkat çekip emperyalizmin yenileceğinden emin sözlerle geleceğin proleter devrimler lehinde muhteşem görüldüğünden söz ettiler. Ne var ki

süreç böyle gelişmedi. Çünkü sürecin kumandasında komünist irade yoktu. Objektif şartlar uygun olduğu halde Avrupa'da komünist partiler revizyonistlerin elindeydi ve SBKP'de Stalin önderliğindeki komünistler Sovyetler Birliği'nde iktidarı kaybetmekteydiler. Mao da diğer komünistler de zaferden emin oldukları halde yanıldılar. Yıllar önce Lenin'in yanılması gibi! Bu süreçler birçok kez yaşandı. Komünistlerin yanılığını nasıl açıklamak gerekir. Onlar gerçekten de objektif şartların tahlilinde yanlış mı yaptılar? Emperyalizmin çürümüş kapitalizm olduğunu ileri sürerken hata mı yaptılar, halkların gücünü mü abarttılar?

Tarihin ilgili sayfalarının özellikle bugün ve yeniden, ısrarla okunması gerekiyor. Komünistlere en başından beri, Marks'ta, Engels'te, Lenin'de hatta Stalin ve Mao'da sinmiş bulunan iyimserliği nasıl açıklamak gerektiğini bu sayfalardan çıkarabiliriz. Çok bilinen, buna rağmen önemli tartışma anlarında sıklıkla göz ardı edilen bir gerçeğe dikkat çekelim: komünist hareketin başarısı için sadece objektif şartların uygunluğu yetmez, bundan daha da önemli olarak devrimci iradenin bu şartlar içinde güçlü ve hazırlıklı olması gerekir. Emperyalizmin tarihin çöplüğüne atılması için, halkların muzaffer yürüyüşü için koşulların esas olarak uygun olduğunu başından beri ileri sürüyoruz. Fakat bu mücadelenin basit bir mücadele olmayacağından da "sırtımızı koltuğa yaslayarak muhteşem zaferin gerçekleşmesini izleyemeyeceğimize" de en başından beri eminiz. Komünistler kazanacaklarından emindirler, çünkü kazanmak zorundalar. Emperyalistler kaybetmemek için "muazzam" bir dirençle, dolayısıyla korkunç bir kötülükle hareket edeceklerdir, çünkü kaybetmeleri yok olmaları demektir. İçinde olduğumuz sürecin emperyalizm ve proleter devrimler çağı olduğunu söylediğimizden beri iki güç arasındaki savaşın biri için bir yok oluş içerdiğini de söylemiş oluyoruz. Birinin yok olması demek diğerinin de sonu olacaktır hiç kuşkusuz. Emperyalizmin alacağı güçlü bir yenilginin onu hızlı bir yok oluşa sürükleyeceğinden emin olmamız boş bir iyimserlik değildir, bir gerçekliktir. Marks ve Engels zamanındaki Avrupa'da olduğu gibi bugün de aynı sorun/zaaf söz konusudur: Proleter devrimin sınıf bilinçli, örgütlü ve tam donanımlı bir savaş gücüne ihtiyacı vardır. Bu seviyeye varılmadıkça çürümekte olan kapitalizmin lanet kokusuyla halklarımız zehirlenmeye devam edecektir.

dıkları, Zelensky'nin de kışkırtıcı davranmaktan çekinmediği kısa zamanda görüldü. Bu gelişmelerin arkasında süreci kendi kontrolüne almak isteyenlerin hırslı olduğunu görmek gerekir. Trump'ın bu aşamada elindeki kozlar bakımından biraz daha avantajlı olduğu bir gerçek. Buna karşılık Trump belirli bir ekonomiye bağlı olmak zorunda ve bu ekonominin de yükümlülükleri var. Trump bu yükümlülükleri taşıdıkça kendi başına hareket etmenin pek mümkün olmadığını, elindeki kozların bu yükümlülüklerle sınırlı olduğunu görerek hareket edecektir. ABD'nin de diğer emperyalist devletlerin de ciddi zorluklarla karşı karşıya oldukları bir saha da Suriye'deki yeni durumdur. Burada

boşluğuna dair bir açıklamadan ibaret. Oysa Orta Doğu'da henüz devam eden derin bir saldırı ve direniş gerçekliği var. Orta Doğu'da Direniş Eksenine yönelik emperyalist saldırının büyük başarı sağladığı iddiası Hamas ile sağlanan Ateşkesle birlikte bir ölçüde zayıflamış durumda. Gazze'nin ve şimdi de Batı Şeria'nın Filistinlilerden arındırılması hedefinin belirginleştiği bu süreçte bu amaca ulaşmaktan çok uzak olduğu bir kez daha görülmüştür. İsrail hükümetinden üç bakanın istifası gelişmelerin gelecek açısından bir istikrar içermediğini gösteriyor. Hiç kuşkusuz Orta Doğu'daki son savaş Filistin ve Hizbullah için ağır kayıplarla geçti. Buna karşın İsrail bütün

ORDUSU OLMAYAN BİR HALKIN HIÇBİR ŞEYİ YOKTUR!

Emperyalistler arasındaki çelişkilerin keskinleşmesiyle birlikte hegemonya mücadelesinin ağırlık merkezi bölgesel gelişmelerin etkisiyle Orta Doğu'ya kaymış oldu. Siyonist barbarlığı, dolayısıyla emperyalizmi çıkmaza sokan ve ezberleri bozan Filistin Ulusal Mücadelesinin tüm dünyanın gözleri önünde bir kez daha tarihsel haklılığını kanıtladığı koşullarda egemenler çareyi savaşı bölgeye yaymakta buldu. Batılı emperyalistler Orta Doğu'daki tahakküm olanaklarını Siyonist jandarmalıkla genişletmek için bölgesel dizayna başvurdular. Bölgesel dizaynın öncelikli hedefi Direniş Ekse-nini parçalamaktı. Gazze ve Lübnan'a yönelik kapsamlı saldırılardan sonraki hedef Suriye'deki Hizbullah ve İran bağlantılı güçler oldu. Bu bağlamda esaslı desteklerini yitiren ve 13 yıllık iç savaş boyunca istikrar kaybeden ambargo altındaki BAAS rejiminin gidiş bileti kesilmiş oldu. Nihayetinde emperyalistlerin, TC'nin ve İsrail'in tam desteğini alan "cihatçı çeteler" HTŞ liderliğinde harekete geçmiş ve BAAS rejiminin yerini alarak iktidara geldi.

HTŞ'nin iktidara gelmesiyle birlikte Rojava'nın akıbetine dair tartışmalar yeniden alevlendi. Suriye'deki yeni gerçeklikte TC'nin Rojava'ya yönelik askerî operasyonları bölgesel politikalarına bağlı olarak sürmektedir. Bununla birlikte ülke içerisinde Kürt ulusal mücadelesini imha politikalarının bir sonucu olarak hamaset pozlu "barış" söylemi ekim ayından bu yana tekrar devrededir. Bahçeli'nin 22 Ekim'de mecliste yaptığı "Öcalan gelsin DEM Parti grup toplantısında konuşsun" çıkışıyla daha bugün bile adı konulamayan "yeni bir 'sürecin' startı verilmiş oldu. Bu çıkış hiç kuşkusuz bölgesel gelişmelerden bağımsız yorumlanamaz. Bölgenin yeniden dizayn edilmesinde dört parçada önemli derecede örgütlü bulunan Kürtlerin Batılı emperyalistler tarafından dikkate alınmaması elbette düşünülemezdi. Batılı güçlerin son dönemde güçlü bağlar kurmaya yö-neldikleri SDG ile iş birliği arayışları da bu gelişmelerden sonra tamamen gün yüzüne çıkmıştır. Direniş Ekse-ni'nin önemli ölçüde zayıflamasıyla birlikte Batılı emperyalistler Siyonist barbarlığı bölgede hâkim kılmak için

Güney'de Katar ve Suudilerle iş birliğini sağlamlaştırmış, Kuzeyde ise Rojava ile İsrail'in ilişkileneşmesinin ve özerk yönetimin meşruluk kazanmasının önünü açmıştır. Bu anlamda emperyalistler ve Siyonistler yeni Suriye'de Rojava'nın özerk statüsünün tanınmasına dair ortak argümanlarla politika belirlemektedirler. Öte yandan ABD ve Batılı emperyalistler, birbirleriyle savaş içerisinde olan "önemli ortakları" TC ile SDG arasında denge kurma girişimlerini sürdürmektedirler.

TC her zaman olduğu gibi "sınır güvenliği" bahanesiyle Rojava'daki stratejik noktalara, bir süredir de Tışrin Barajı civarına saldırılarını yoğunlaştırdı. Ancak sorun basitçe sınır güvenliği sorunu değil. TC'nin Suriye'de açığa çıkan boşluklardan yararlanarak Kürt ulusal kazanımlarını mümkün olduğunca geriletmek istemesi ve yeni denklemde daha güçlü rol edinme çabası "sınır güvenliği" bahanesinin altında yatan esas gerçektir. TC'nin Rojava'ya yönelik tehdit içeren söylemleri ve "yok edici tedbirleri" mevcuttur. Ancak bu "tedbirler" in emperyalistler nezdinde bir karşılığı olmadığı ve TC'nin "esas" istemlerinin de karşılıksız bırakılmaya-çağı bilinmelidir. Özerklik statüsünün tanınması halinde Suriye'deki petrol ve doğalgaz rezervi nedeniyle de SDG ile TC arasında ticarî ve tabii siyasî ilişkilerin de zorlanması olasıdır. Zira bölgesel dizaynın sinyallerinin verildiği süreçte Orta Doğu'da emperyalistlerin Katar ve Suudilerle birlikte Kürtlere de önemli roller biçeceği ortadaydı. Bunun temel amacı Filistin ulusal mücadelesini güney ve kuzey hatlarından yalnızlaştırmak, müttefik olabileceği güçleri kazanmak ve Siyonistlerin varlık zeminini güçlendirerek bölge üzerinde tam anlamıyla kontrol sağlamaktır. Bu doğrultuda Batılı emperyalistlerin ve Siyonistlerin Kürtlerin ulusal hakları hakkındaki olumlamaları yeni bir rol dağılımı sürecine girildiğini göstermiştir. Dolayısıyla emperyalistler, TC'nin "sınır güvenliği" bahanesiyle Rojava'ya neden saldırdığının bilincindedirler ve stratejik hedeflerini gerçekleştirmeye dönük taktik politikalarını buna uygun şekilde hayata geçireceklerdir.

Gelinen aşamada TC'nin Abdullah

Öcalan'a, üstelik onu absürt bir biçimde meclise davet ederek PKK'yi lağvetme çağrısı yaptırmak istemesi, İmralı görüşmelerine onay vermesi daha önce de belirttiğimiz gibi Kürt ulusal mücadelesinin tasfiyesini içermektedir. Bu hamlesi TC'nin estirdiği tasfiye rüzgârlarıyla ve Suriye'de Kürtlerin belirlenmekte olan akıbetiyle, dolayısıyla bölgede süregiden değişimden kendini azami ölçüde koruma ereğiyle ilgilidir. Bahçeli'nin "Terörist başının tecridi kaldırılırsa, gelsin TBMM DEM Parti grup toplantısında konuşsun. Terörün tamamen bittiğini ve örgütün lağvedildiğini haykırın." açıklamasından hemen sonra İmralı'nın kapıları açılmıştı. İlk Ömer Öcalan ile yaptığı görüşmede A. Öcalan "Tecrit devam ediyor. Koşullar olursa bu süreci çatışma ve şiddet zemininden hukukî ve siyasî zemine çekecek teorik ve pratik güce sahibim." mesajıyla olası bir müzakereye hâlâ açık olduğunu göstermişti. Sonrasında Öcalan'ın İmralı heyeti ile gerçekleştirdiği görüşmenin bir kısmı yayımlandı. Bu görüşmede barış ve kardeşlik çağrısı yapan Öcalan'ın öne çıkan açıklamaları şöyleydi: "Sayın Bahçeli'nin ve Sayın Erdoğan'ın güç verdiği yeni paradigmaya, ben de pozitif anlamda gerekli katkıyı sunacak ehil ve kararlılığa sahibim. Heyet bu yaklaşımı gerek devletle gerekse siyasî çevrelerle paylaşacaktır. Bunlar ışığında gereken pozitif adımı atmaya ve çağrışı yapmaya hazırım."

Öcalan'ın TC'nin Kürt Ulusal Mücadelesinin imhasını hedefleyen "yeni paradigma"sına "pozitif anlamda" ne gibi bir "katkı" sunacağı henüz bilinmese de "koşullar olursa" bu sürece şu ya da bu şekilde katkı sunmaya kararlı olduğu görülüyor!

Faşist TC'nin Kürt ulusunu en azından ülke içerisinde silahsızlandırarak savunmasız bırakmak istediği açıktır. Bununla birlikte PKK'nin koşulsuz şartsız silah bırakacağını düşünmek yanıltıcıdır. Zira bu düzeyde bir tasfiye ulusal baskı karşısında gerçek nitelikte bir öznenin kalmamasıdır. Nasıl ki onun sayesinde Kürtler ulusal olarak daha örgütlü, güçlü ve iradeli iseler o olmadığında aksi söz konusu olacaktır. Olası böyle bir çözümde Türkiye'den özerklik dahi

talep edilemeyeceği açıktır. Dolayısıyla TC'nin, PKK'yi lağvetme rolüyle Öcalan'ı iş birliğine sürüklemesi emperyalistlere rağmen Rojava'daki Kürt ulusal kazanımlarını yok etme tehdidiyle birlikte ele alındığında gerçek anlamına kavuşur. Bu anlamda Rojava'da elde edilen kazanımların yok edilme tehdidi, TC'nin PKK'ye verdiği bir ultimatom niteliğine sahiptir. Suriye ve Türkiye'deki Kürt ulusal haklarının ve örgütlerinin birbirinden ayırt edilmesi özel bir önem taşımaktadır. Egemenler ısrarla tüm devrimci potansiyeli yok etmeyi, belli bir yerdeki ilerlemeyi diğerini kullanarak engellemeyi amaçlamaktadır. Her bölgedeki ulusal haklar o bölgedeki öznenin iradesi doğrultusunda şekillenmelidir. Suriye'deki kazanımlara saldırarak Türkiye'deki mücadeleyi ve örgütlülüğü ortadan kaldırması çabasına karşı güçlü bir bağımsız irade geliştirmek özel önemdedir.

Tasfiye rüzgârlarının tekrarlandığı günlerde TC ile KUH görüşmelerinin "memnuniyet" sağladığı dile getirilmektedir. Ancak PKK'nin silahsızlandırılması ve lağvedilmesi halinde TC'nin ulusal baskı politikaları sona ermeyecektir. Peki ulusal baskı politikaları karşısında Kürt ulusunun güvenliği nasıl sağlanacaktır? Bu sorunun yanıtı henüz bir muammadır. Diyebiliriz ki, Kürt ulusunun kurtuluşunu Öcalan'ın özgürleşmesi derekesine indirgeyen anlayış tasfiyeye kan taşımaktadır. "Uzlaşmacılığa" UK-KTH mücadelesiyle, proletaryanın sınıf bayrağıyla yanıt olmak gerekir. Zira Kürt ulusunun kurtuluşu ancak ulusal savaşın kararlı bir şekilde sürdürülmesiyle mümkündür. Dendiği gibi: "Bir halkın ordusu yoksa hiçbir şeyi yoktur."

“ROJİN SADECE BENİM KIZIM DEĞİL, SİZİN DE KIZINIZDIR”

Van'da kaybolduktan 18 gün sonra cansız bedeni bulunan 21 yaşındaki üniversite öğrencisi Rojin Kabaiş'in akıbeti ısrarla gizlenmeye devam ediliyor. “İntihar etti” denilerek dosyanın üstü kapatılmaya çalışılsa da başta baba Nizamettin Kabaiş olmak üzere binlerce insan Rojin'e ne olduğunu açığa çıkarmak için mücadele ediyor. Rojin'in bedeninde 2 erkek DNA'sı olduğu tespit edildi. Aile son olarak dosyadaki gizlilik kararın kaldırılması için savcıyla görüştü.

Rojin'in babası Nizamettin Kabaiş'le yaptığımız bu röportajla Rojin'in ne kadar hayat dolu bir insan olduğunu; bu nedenle propaganda edilen “intihar etti” algısının yanlış bir yönlendirme olduğunu görüyoruz. Rojin'e, dosyaya, adalet mücadelesine dair yaptığımız bu ropörtajı ilginize sunuyoruz.

Yeni Demokrasi: Rojin nasıl biriydi anlatabilir misiniz? Süreç içerisinde neler yaşadınız?

Nizamettin Kabaiş: Rojin 14 yaşındayken Arapça kursuna gitmişti. Bu vesileyle üç kere Kur'an'ı hatim etmişti. O zamandan beri dinî değerlerine bağlı, bu değerleri dikkatle uygulayan, haramı-helali bilen, haklıyı-haksızı ayırt edebilen biriydi. Rojin okuyup kendi ayakları üzerinde durmak ve ailesi olarak bize de destek olmak istiyordu. Liseyi bitirdikten sonra okumak istediğini söyleyerek üniversiteye hazırlandı. İlk senesinde Dicle Üniversitesi'nde ilahiyat bölümünü kazanmıştı ancak ataması olmadığı için 15 gün sonra okulu bıraktı ve yeniden sınava hazırlanarak büyük bir başarıyla Van'da çocuk gelişimi bölümünü kazandı. Biz de ailesi olarak bu süreçte yanında olduk ve destekledik. Sonrasında Van'a gitmek üzere en ince detayına kadar hazırlandı, halinden memnundu. Okumak için bu kadar hevesle hazırlık yapan biri neden intihar etsin? Yaşamayı, hayatı, okumak istediği bölümü, arkadaşlarını bu kadar seven biri ne diye intihar etsin? Mümkün değil. Okul kaydını yaptırmak üzere kızımın birlikte Van'a gitmiştik. Kızımı yurda götürdüğümde kayıt işlemlerini yaptıktan sonra biraz etrafı gezdik, yurt ile okul birbirine yakındı. Keyfi yerindeydi o gün. Sonra yurdun önüne geldiğimizde vedalaştık. Ben-den bir isteği olup olmadığını sordum. “Yok baba” dedi, en son yurda girerken

bana el salladı. O an fotoğrafını çekmiştim annesine göstermek için. Rojin'i son görüşüm böyle olmuştu, aklımdan hiç çıkmıyor o anlar. Herhangi bir sıkıntısı yoktu, halinden memnundu, sevinçliydi. Bir insanın başında dert olsa annesi babası anlar, hisseder. Rojinimizi intihara sürükleyecek hiçbir sorun yoktu, eminiz. Rojin'in Van'daki üçüncü gününde öğleye doğru yurttan beni aradılar. Dediler ki “Rojin bu gece yurda gelmedi.” Ben arayanlara kızdım, “Bu saate kadar gelmemişse neden bizi aramadınız, Rojin'i neden arayıp sormadınız, neden karakolu aramadınız? Bir gece boyunca gelmemiş, öbür gün öğleye doğru bize haber veriyorsunuz.” diyerek kapattım, hemen Rojin'in telefonunu aradım. Telefon çalıyor, açan yok. Üstümü değiştirip apar topar Van'a gitmek için otogara gittim. O sırada cep telefonumu kendisini polis olarak tanıtan birisi aradı. “Rojin'in numarasını daha arama. Rojin kayıp, telefonu da şu an bizde.” dedi. Polisin bunu demesiyle birlikte çok korktum. Van yolu bana İstanbul kadar uzak geldi, yol bitmeyecek gibiydi. Acaba ne zaman yetişeceğim, niye kaybolmuş, telefonu nerede, nasıl bulmuşlar gibi bir soru kafamı meşgul ediyordu. Şöföre hızlı gitmesi için ısrar ediyordum, sabredemiyordum. Van'a vardığımda polislerin çağırması üzerine direkt karakola gittim. Karakolda ifademi aldılar, işte “Neredeydin, kimden haber aldın?” gibi sorular sordular. Telefonu yurdun etrafındaki tel örgülerinin kenarında bulduklarını söylediler. Sonra beni yurda götürmelerini rica ettim. Yurda gittiğimde görevlilere kızdım. Yurt müdürü ile görüşmek istediğimi söyledim ancak gelmediğini söylediler. Velhasıl yurt müdürü kimse artık onunla görüştirmediler beni. Kızım kaybolmuş, yurt müdürü görevini yapmamış. Yurt müdürünün de gözaltına alınıp sorgulanması gerekirdi çünkü kızım kaybolduğunda bizi arayıp sormamış, peşine düşmemiş, merak etmemiş. Oradaki her bir öğrencinin güvenliğinden yurt yönetimi sorumludur, takipçisi olmaları gerekirdi. Yurda son giriş saati 23.00'tür. Saat 23.00 olduğu anda yurt müdürünün kızımı veya bizi arayarak sorması, bilgi alması gerekir. Ne kızımı aramışlar ne bizi aramışlar ne

de karakolu aramışlar. Bizi aradıklarında Rojin'in ortadan kaybolmasının üzerinden 17 saat geçmiş. Hiçbiri görevini yapmamış. Yurt görevlilerini yalnızca ifadelerini almak için karakola götürmüşler ve sonra serbest bırakmışlar. Şimdiye kadar da bu konuyla ilgili yurt görevlilerine herhangi bir soruşturma açılmış değil. Rojin kaybolduktan sonra yaşadığını ümit ederek günlerce aradık ve sonunda cansız bedeni bulundu. Ancak ölüm sebebini bilmemek çok daha ağır bir durum. Örneğin çarşıya gezmeye gitmiştir, mesela başka bir yerde kalp krizi geçirip ölmüştür veya bilinen başka bir nedenle... Ancak kızım yurttayken ortadan kaybolmuş, telefonu yurdun tel örgülerinin yanında bulunmuş. Bu yüzden yurt yönetimi sorumludur, ikinci olarak da güvenlik önlemleri zayıf olan üniversitenin yöneticileri sorumludur. Bugün kızımın başına gelen yarın başka bir kızımızın başına gelebilir. Çünkü burada giden geleceğe dair hayalleri olan, umutla bakan genç bir kızdı ve onun gibi onlarca genç kız hâlâ o yurttan barınmaya, o kampüste okumaya devam ediyor. Yurt ve üniversite yöneticilerinden şikayetçiyim.

Yeni Demokrasi: Son süreçte Gülistan Doku ve Narin Güran da akıbeti belirsiz bırakılan isimlerden oldu. Bu anlamda Rojin de simgeleşen ve akıbeti belirsiz bırakılmak istenen isimlerden biri oldu. Akıbeti belirsiz bırakılan kadınlar için neler söylemek istersiniz?

Nizamettin Kabaiş: Bu konuda hiç fark etmez. Hepsi bizim kızımızdır, ablamızdır, anamızdır. Hepimizin şiddete, cinayete uğrayan kadınlara sahip çıkması gerekiyor. Demesinler intihar etti, veyahut damdan, balkondan düştü, veyahut gitti kendini suya attı... Bu şekilde üstünü kapatmasınlar. Hepsi Rojin gibidir, diğerleri de Rojin gibidir benim için; Gülistan da aynıdır, Narin de aynıdır, Rojin de aynıdır, Ayşe aynıdır, Fatma aynıdır... Onlar da birer candı. Biz nasıl şu an yaşamayı seviyorsak, onlar da yaşamayı seviyordu. Genç bir kızdı, 21 yaşındaydı, hayalleri vardı. Ölümüne sebep oldular, sahip çıkmadılar. Katlediyorlar, katlettikten sonra da herhangi bir otopsi yapmadan delil ortada yok diyorlar... “Ya kazayla ayağı kaymış düşmüş ya da kendisi intihar etmiş” diyorlar. Kim olursa olsun, genç kızların, kadınların katledilmelerine müsaade etmemelerini, katillerin cezalandırılmasını istiyorum.

Yeni Demokrasi: Sizce gerçeklerin ısrarla gizlenmesinin amacı nedir?

Nizamettin Kabaiş: Bize gelip herhangi bir delil göstermeden kızımızın intihar ettiğini söylediler. Böyle bir durumda hangi aile olursa olsun elbette ses çıkaracak, isyan edecek. Kim kabul edebilir böyle bir şeyi? Ben 4 ay değil 4 sene de geçse, net olarak önüme ya bir görüntü ya bir ses; bir delil konmadıktan sonra kızımın intihar ettiğine asla inanmam, kabul de etmem. Çün-

kü benim kızım intihar edecek bir kız değildi. İntihar ettiyse geride bir not bırakmış olmalı, kamera görüntülerinde çıkmalıydı ancak bunların hiçbirisi yok. Demesinler “intihardır.” Rojin’i darp ettiler, katlettiler, sonra götürüp suyun kenarına bıraktılar, intihar süsü verdiler. Bu bellidir, herkes biliyor bunu. 4 aydır gizlilik kararı var, hâlâ da sürüyor bu. Niye gizlilik kararını kaldırmıyorlar? Sebebi nedir? İntihar diyorlar. Madem intiharsa cenaze neden suyun olduğu civarda bulunmadı, giydiği terlikler plastikti bu terlikler suyun yüzeyine çıkar fark edilirdi, intihar olsaydı Rojin’in cansız bedeni 24 km uzaklıktaki Molla Kasım’da çıkmazdı, akıntıya kapılıp o kadar uzağa gidebileceğini düşünsek akıntının yönüne baktığımızda Molla Kasım’ın tersi yönünde sürüklemesi gerekirdi, bir de arama çalışmaları yapıldı, günlerce bulamadık. Belli ki cenaze suyun içerisinde değilmiş, sonradan oraya bırakmışlar ve intihar süsü vermek istemişler. Bizi intihar olduğuna ikna etmek için çok çabaladılar ancak bunu hiçbir zaman kabul etmeyeceğiz.

Yeni Demokrasi: Dirayetli ve kararlı bir mücadele yürütüyorsunuz. Bundan sonra ne yapacaksınız? Buradan bir çağrınız var mı?

Nizamettin Kabaiş: Bundan sonraki süreçte baro başkanlarının çabası önemlidir. Eğer ki tüm çabalara rağmen yetkililer “intihar” demeye devam ederlerse bu iddiaya karşı itiraz edeceğiz; çünkü kabul etmiyoruz böyle bir şeyi. Gerekirse kabir-i caiz yapılması konusunda ısrar edeceğiz. Nahit Eren bu süreçte avukatlığımızı yapıyor, değerli bir avukatımız. Ben inanıyorum ki sürdürdüğümüz bu çabayla hep birlikte katillerin cezalandırılmasını sağlayacağız. Çok sayıda duyarlı kesim bu süreçte yanımızda oldu, basın ve bazı ünlüler sesimiz oldu, olmaya da devam ediyorlar sağ olsunlar. Dosyaya ikinci bir savcı görevlendirildi. Son bulgulara göre de Rojin’in cansız bedeninde iki erkeğe ait DNA izlerine rastlanmış. Son olarak daha önce de yaptığım çağırımı buradan tekrarlamak istiyorum: Rojin sadece benim kızım değil, sizin de kızınızdır. Sorun “bizim kızımızın başına ne geldi?” diye. “Rojin’imize ne oldu?” diye sorun. Gerçekleri gizlemeye çalışanlardan korkmayın! Rojin için adalet istiyoruz. Bu süreçte yanımızda olan herkese teşekkürlerimizi iletiyoruz. Katillerin bulunması için daha güçlü ve duyarlı hareket edilmesini umuyoruz.

Yeni Demokrasi: Cevaplarınız için teşekkür ederiz.

"AİLE YILI"

KADINI SÖMÜRMEİNİN YENİ ADI

2025 yılı devlet tarafından “Aile Yılı” ilan edildi. Bunu da Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan duyurdu. Bütün burjuva-feodal basın allayıp pullayarak verdi bu “müjdeli haberi.” Aile kurumunun önemi ve korunmasının gerekli olduğuna vurgu yapan Cumhurbaşkanı, doğurganlığın düştüğünü ve bunun Türkiye açısından varoluşsal bir tehdit olduğunu söyledi. Zaten yıllardır her kürsüye çıktığında üç çocuk vurgusunu tekrarlamadan kürsüden inmiyordu. Hal böyleyken 2025 yılını da Aile Yılı ilan ediverdi. Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı koordinasyonun “aile yapısının korunması, güçlendirilmesi ve gelecek nesillere sağlam bir miras olarak aktarılması için” kapsamlı çalışmalar yürüteceği de belirtildi.

Gençlerin bir aile oluşturması için de kolaylıklar sağlanacağı ifade edilerek 18-28 yaş arası gençler evlenir, “kutsal” olan aileyi kurarlarsa ve belirlenen şartları sağarlarsa 150 bin lira faizsiz kredi imkânı sunulacağı açıklandı. Ne kadar çok çocuk o kadar çok para vurgusu yapılarak dört çocuk yapan ailelere toplam 11 bin 500 lira çocuk yardımının da yapılacağı müjdesi verildi. Buraya kadar yazdığımız kısmı okuyanlar belki şöyle bir yorum yapacaklar: “Devlet, ailenin devamı için elinden gelen özveriye gösteriyor. Gençlerin aile kurması için kesenin ağzını açıyor, daha ne olsun!” Ancak bundan sonra yazacaklarımızı da okuyup sonra tartışalım mı?

Aile, genel tarifi ile devletin kendisini üretmesi ve bekasını ayakta tutması için en önemli dayanak olarak gördüğü en küçük yapı taşı olma gerçekliğini korumaya devam ediyor. Erkek egemen sistem yok oluncaya kadar da devam edecek. Sistemin korunup beslenmesinde, ideolojik ve politik olarak yeniden üretilmesinde önemli bir işleve sahip olan aile; devletin bir nevi korunma zırhı özelliğini taşımaktadır. Ailede devletin korumacılığını erkek yaparken kadın da aileyi üreten, besleyen ve devamı için bütün yükü taşıyandır. Bugün devletin dümenini elinde tutan iktidarın hemen her demecinde aileyi kutsaması, üç çocuk istemesi, gençleri sürekli evliliğe teşvik eden vaatlerde bulunması halkın çıkarını düşündüğünden değil; devletin devamının güçlü aile ile sağlanacağını

bildiğindendir. Erkek egemen sistem bilir ki kendi sistemlerini korumanın en yegâne yolu geleneksel aile yapısının korunmasından geçer ve aile bu sistem için vazgeçilmez bir zorunluluktur. Peki, geleneksel ataerkil aile yapısı sadece dört çocuk yapılması telkin edilerek ya da Aile Yılı ilan edilip aile güzellemesi yapılarak mı korunacak? Tabii ki hayır, ataerkil aile yapısını kadının yüz yıllardır ikinci cins konumundan yararlanarak yapacaklar. Öğretilmiş ve benimsetilmiş kadınlık rollerini aile kurumu altında daha da pekiştirerek sağlayacaklar. Burada kadına yüklenen “sadık eş, yoktan var eden çilekeş anne vs.” tanımlamaları toplumsal olarak kadının ikincil konumunun devamını sağlar. Hem de erkeğin kadına hükmetmesini beraberinde getirir. Devlet tarafından bunların devamlı beslenmesi ve korunması gerekmektedir, bunların bir ayağı eksik kaldığında devletin varlığı tehlikeye girer.

KADIN VE ÇOCUKLAR TEHLİKEDE!

Ailenin korunması denilince ataerkil sistem kadının ve çocuğun korunması gibi bir algı yaratmak istemektedir. Ancak özünde kadın ve çocukların değil, ailenin yani devletin korunması yatmaktadır. Eğer kadın ve çocuklar korunmuş olsaydı aile içi şiddet, taciz, tecavüz ve kadın cinayetleri yaşanmazdı. Çocuklar en yakınları tarafından istismara maruz kalmazlar, katledilmezlerdi. Sadece 2024 yılı verilerine baktığımızda 394 kadın cinayeti ve 259 şüpheli kadın ölümü olduğu tespit edilirken katledilen kadınların yüzde 57’si kendilerini güvenli buldukları evlerinde, en yakınım dedikleri erkekler tarafından katledilmiş. Hâlâ güncelliğini koruyan Narin Güran’ın, ailesi tarafından katledilerek cansız bedeninin dere yatağına atıldığı gerçeği yüzümüze çarpıyor. Sanyal medya üzerinden baskı oluşturulması nedeni ile tutuklamalar olmasına rağmen katilin kim olduğu sorusunun yanıtına bir türlü ulaşılamaması gerçekliği gün gibi ortada duruyor. Aile içinde gelişen kadın ve çocuk cinayetlerinin bu denli artması ve faillerin bilinmesine rağmen birçoğunun devlet tarafından örtbas edilmesi ya da cezalandırılmaması önemli rol oynuyor. Bir türlü cansız bedenine ulaşılamayan Gülistan Doku’nun nerede olduğunu soran annesi

ve ablası sorularına yanıt bulamadı. Baş şüpheli olan Zaynal Abakarov, devlet tarafından korunurken deliller yok edildi. Gülistan Doku’nun annesi ve ablası defalarca gözaltına alındı. Yine Rojin Kabaiş’in intihar ettiğini iddia eden devlet, babasının tüm çabalarına rağmen Rojin’in vücudunda bulunan DNA’nın kime ait olduğunu araştırmıyor ve intihar diyerek dosyayı kapatmak istiyor. Narin, Gülistan, Rojin ve yüzlerce kadının katillerinin kim olduğu sorusu defalarca soruldu. Devletin bütün mekanizmalarının kilitlendiği, çözmek istemediği birçok kadın cinayetlerinin olduğunu biliyoruz. Katilin kim olduğunu da biliyoruz. Erkek egemen devletin ideolojisinde kadın düşmanı politikalarının olduğunu da biliyoruz.

GELECEK AİLEDE DEĞİL!

Geleceksizleştirilen gençler; iş bulamazken, liyakatsizlikle baş edemeyip intihar ederken asgari bir ücretle asgari bir yaşamı bahşedenler bugün aynı gençleri evliliğe teşvik etmeye çalışıyor. Halk, temel ihtiyaçlarını karşılayamaz haldeyken çocuk sayısına dair güzellemeler yapılıyor. Devletin erkliğini ürettiği temel mekanizma olan aile, bugün kadınların ve çocukların mezarı oluyor. Aile içi şiddet ve cinayetler yuva denilen dört duvar arasında gerçekleşiyor. Yaşananlar ise aynı dört duvar arasında örtbas ediliyor. Bütün bunların üstüne katiller cezasızlıkla ödüllendiriliyor. Kadınların ve çocukların katledildiği, üstü kapatılan cinayetlere dair soruların yanıtsız kaldığı, çocuk istismarının gün geçtikçe arttığı, taciz ve tecavüzlerin normalleştiği bir toplumu, 150 bin liralık “evlilik promosyonu” ya da dört çocuk kurtaramayacaktır.

Kadınların ikinci cins olarak görülmediği; ailenin kutsiyetinin erkliği pekiştirmediği; aile içi şiddet, taciz, tecavüz, istismar ve cinayetlerin son bulduğu bir toplumun inşası mücadele etmekten geçmektedir. Narin’in yok olan geleceği için, Gülistan’ın yarım kalan gülüşleri için, Rojin’in tamamlanmayan hayalleri için, geçtiğimiz yıllarda katledilen bütün kadınlar için, susturulan çocuklar için, adalet arayışları bitmeyenler için, geleceğimiz için, çocuklara gözyaşları değil de güzel bir gelecek bırakmak için hep birlikte mücadele edelim.

"BİZİM KIZIMIZ EN GÜZEL ŞEYİ YAPTI, DEVRİMCİ OLDU"

Derya Aras'a...

Derya asi bir kızdı. Bana "baba" demezdi, isimle hitap ederdi. Baba-kız ilişkimizi arkadaş gibi yaşadık, doğduğu gün ben askere gittim. 9 ay sonra Erzincan'a döndüğümde Derya'yı tanıyamadım, dünyanın en güzel kızı olmuştu. Herkes Derya'yı konuşuyordu. Sanki Derya devrimci olarak doğmuştu. Dediğim dedikti, daha küçüklüğünden beri kafayı bir şeye taktı mı muhakkak o olacaktı; yani kafasına koyduğunun sonucuna varırdı.

En çok okuyup bilim insanı olmak istiyordu. Okuldaki dersleri de çok iyiydi, başarılıydı, zekiye; öğretmenleri hep ondan bahsederdi. Evde İbrahim Kaypakaya'nın Seçme Yazıları'nı okuyoruk. Bunlar da etkili oldu tabii, sonra kendini daha da geliştirdi lisede. Soru soruyor, öğrenmek istiyordu ve onunla arkadaş gibi tartışırdık.

1992'de Erzincan'da deprem oldu, depremden sonra yardımlar için komite kurduk. Derya o küçük yaşına rağmen insanlara nasıl yardım edebilirim diye soruyordu.

Derya çocukken de iyi niyetli iyi bir insandı. Paylaşımcı biriydi, ekmeğini bölen biriydi. Bir iş yaptığında en doğrusunu yapmaya çalışıyordu, yanlışı gördüğü anda koparabiliyordu ilişkilerini. Babası da olsa karşısında, kendi ilkelerinden taviz vermezdi. Çok da okuyan bir çocuktuk, içinde okuma adına sürekli bir istek vardı. Hep beraberdik onunla tartışmalarda, arkadaşlarla oturmalarımızda.

Erzincan'da Kazım Karabekir Lisesi'nde okuyordu. Ben şehir dışında çalışırken aradılar beni, "Derya tutuklandı" dediler. Apar topar Erzincan'a gittim. Derya'nın okul müdürünün yanına gittim dedim ki "Siz bir öğretmensiniz bu öğrencilerin anne-babadan sonra aileleri öğretmendir, siz bu çocukları niye jandarmaya verdiniz?" Sonra lise müdürü ile beraber jandarmaya gittik. Derya karakol komutanına çıkıyor, bağırıyormuş. Daha sonra ifadeleri alınıp mahkemeye çıkartıldıktan sonra çocuklar okullarına geri döndüler. Bırakıldıktan sonra, bir gün Derya yolda giderken arkadaşı "Seni biriyle tanıştırayım" diyor. Derya bu durumdan şüphelenip

arkadaşını uyarmış, "Bu polis ve dikkat etmemiz gerekiyor" demiş.

Derya'yla 8 Mart için beraber yazı yazdık, Türkiye'de ve dünyada kadın hakları diye. Arkadaşlarla beraber toplandık, "Bir şeyler yapalım" dediler, biz dedik "Biz bir şeyler hazırladık." Arkadaşlar kendi yazılarını çekip bizim bildiriye okuma kararı aldılar. Salonda 500-600 kişi vardı. Arkadaşlar bana "İyi ki Derya'yı tanıdık, iyi bir çocuğun var" dediler. Radyoda bizim yazdığımız yazıyı okudular.

Derya'nın lise döneminden tam üniversiteye geçiş zamanlarında bir gece köyde 5 genç birden kayboldu. Deniz (oğlum) üniversiteye hazırlanıyordu. Kaybolan gençlerin aileleri ve muhtarın oğlu bizi polise ihbar etti. Ben İzmir'de iken Erzincan'daki eve baskın yapılıyor. Gece saat 3 buçuk gibi beni aradılar, Deniz'i götürdüler. Deniz'i alıp emniyete bodrum kata koyup işkence yapmışlar, "Konuşmazsan seni Fırat'a atarız" demişler. Bu olay Derya'nın üzerinde büyük bir etki bıraktı. Ailesinin devrimci duruşu ve abisinin yaşadığı bu durum devrime daha da yakın durmasını sağladı. Ama bunlar olmadan önce de Derya'nın doğuştan gelen devrimci bir ruhu vardı. Karşındakini hemen tanıyabilen, kendinden taviz vermeyen, olayları analiz eden ve her şeye karşı duyarlı biriydi.

Derya çok güçlüydü, korkusuzdu, tereddüt etmezdi, başına bir iş gelir kaygısı yoktu, geri adım atan bir kişiliği yoktu. Hapishane sürecinden sonra bir gün gelip bana dedi ki "Baba benim yerim ya burası ya da yukarı çıkacağım" dedi. Hapishaneden çıkıp köye gittikten sonra köy ahalisinin kendisi hakkındaki tavır ve durumlarını görünce mücadeleyi artık İstanbul'da ya da yukarıda devam ettireceğim fikri daha da belirginleşti.

Bir gün hapishaneye ziyarete gitmiştik Derya'yı. İlaç ve kavurma istemişti. Girişte astsubay izin vermedi ama kapıdaki gardiyanlardan biri yardımcı oldu, ilaçları aldı. Başka bir astsubay gelip "Derya Aras'ın babası sen misin?" diye sordu, "Evet" dedim. "Baş edemiyoruz kızınla, şikâyet etmiş astsubayı. Onun yüzünden mahkemeye çıkacağız" dedi. Hapishanede tutsakken bile astsubayı mahkemeye verme cesaretini ve pra-

tiğini geliştirdi. Daha sonra İstanbul Üniversitesi'ni kazandı. 2. sınıfta okulu dondurdu, sonra tekrar başladı. İstanbul'a gittim bir tartışmamız oldu ve "Ben seni anlıyorum biliyorum ama haberdar değiliz senden. Her konuda haberimiz olsun birbirinden. Okula devam et, arkadaşlarından ya da durumlardan kop bırak demiyoruz." dedim. Deniz Tokat Üniversitesi'nde okurken JİTEM gelip Deniz'i alıyor, "Ablan örgüte katıldı sen de Tokat Üniversitesi'ni bilinçli kazandın ablana istihbarat veriyorsun" diyorlar. Yine o dönem 15 günde bir polise ya da jandarmaya çağırılıyorduk ve sürekli "Derya aranan biri, nerede? Gelsin teslim olsun her an çatışmada ölebilir" diyorlardı. Çok baskı gördük ama eve yansıtmadım ve hiç taviz vermedim onlara.

Derya o ara aranıyordu ve hakkında vur emri vardı. Derya'yla gündüzleri görüşüyorduk o sıralar ama akşam evde kalmıyordu arkadaşlarında kalıyordu. O dönemdeki samimiyetimiz lisede olduğu gibiydi. Derya'ya karşı bir tavrımız olmadı. Süreç içerisinde birbirimizden hep haberdardık. Ali Gülmez yakalandığında evdeydi, çok ağladı.

Derya'yı en son Erol Volkan İldem ile Erzincan'da, gitmeden 1 hafta önce gördüm. Buradan Ankara'ya geçeceklerini söylediler. O gece Erol, Derya ve ben konuştuk. Erol'a "Hapishaneden çıktın, takiptesin, barınma sorunuz olur. Sizi yurt dışına çıkaralım" dedim. Çıkmayı reddetti, "Sen gidersen, ben gidersem, o giderse burası ne olacak?" dedi. Derya'nın savaştı ruhu vardı, genetik gibiydi. Derya'ya dedesi ile ilgili '38 Dersim olayında yaşadığı durumu anlattım. Babamın adı "Eşkıya" ve o dönem binlerce insanı kurtardı, sen de onun gibisin demiştin, kararlı ve inançlıydı. Son görüşmemizden sonra haber alamadım, İstanbul'da arkadaşıyla görüştüm, sordum Ankara'ya gittiler, gelecekler dedi. Aradan 2-3 ay geçince evdekilere dedim "Büyük bir ihtimalle Derya gitti."

Derya'nın kardeşleriyle ilişkisi çok iyiydi. Deniz bilincindeydi durumun. Pınar'ın tepkisi daha duygusaldı. Bugün bile hâlâ Derya'nın ölümünü kabullenmedi. Derya'nın şehit olduğu dönemlerde Pınar'ın kızı oldu. Derya'nın ismini

kızında yaşattı. O dönem Erzincan'da doğan kız çocuklarının neredeyse hepsine Derya ismi verildi.

Gittikten sonra bir gün arkadaşım aradı beni bir duyum aldın mı diye, haber ajansında görmüş kaldıkları barınak çökmüş. Sonrasında Cumhuriyet gazetesi haberi paylaştı. Cumhuriyet gazetesinin genel müdürünü arayıp ağzıma geleni söyledim, nasıl terörist diye itham edersiniz diye. Dersim'e geçtik, ilk gittiğim gün arkadaşlarla görüştüm. İHD'den bir avukatla görüşüp bilgi almaya çalıştık. Avukatla başsavcıya gittik, savcı da durumu anlattı. Yarın gel bölge komutanı ile görüştüreyim dedi. Komutanla görüşünce o da "Bizim yapacağımız bir şey yok. Bizim emniyetimizi sağlayın sizin cenazenizi çıkarırız" dedi. Dersim'den çıktık haber bekleyelim dedik, 3 yıl sonra haber geldi. 2014'te Gülizar'ın kardeşi aradı, "Cenazeleri almaya gidiyoruz" dedi. Hemen çıktım yetiştim onlara.

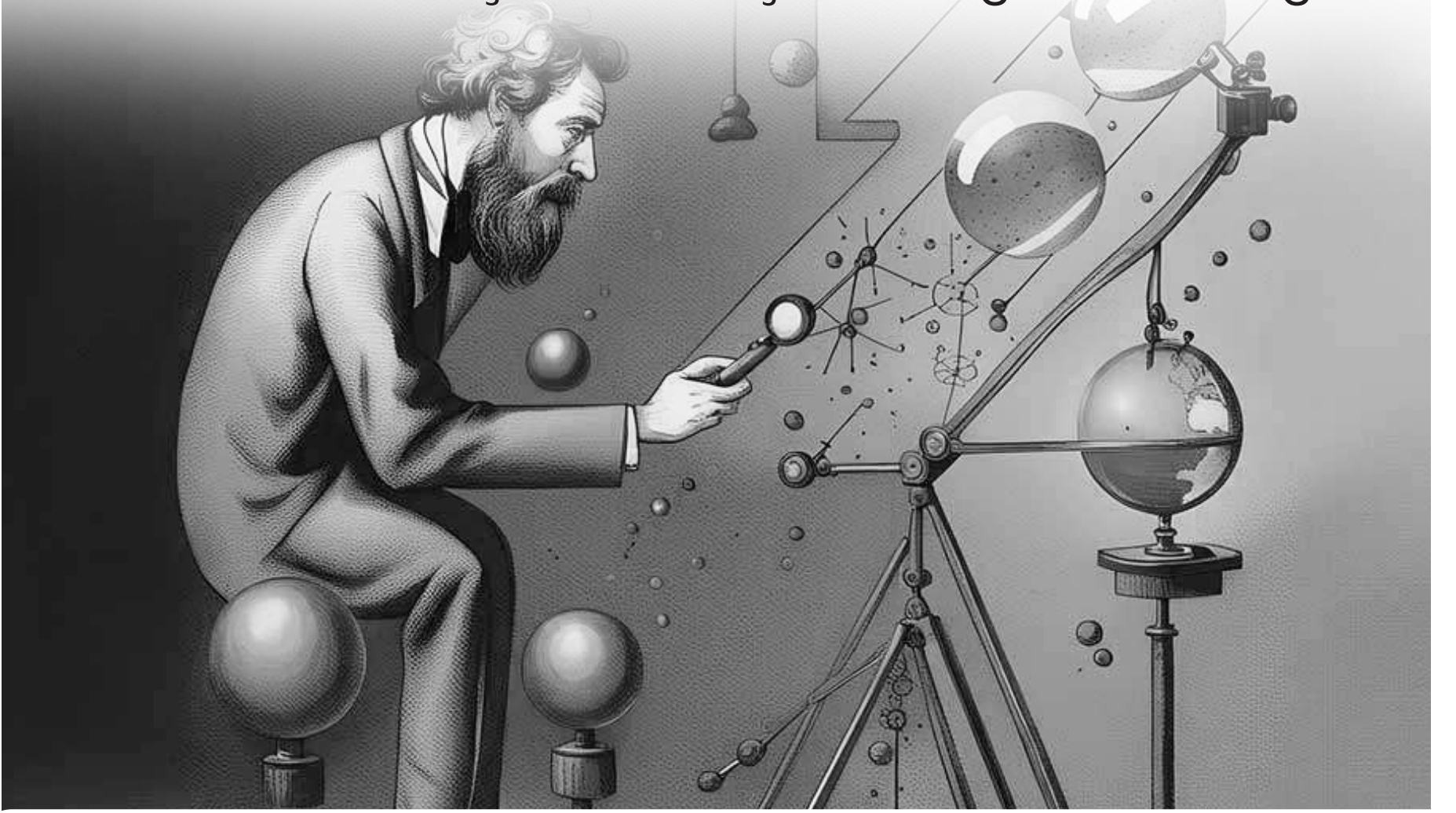
Aile adına Beşlerin temsilcisi olarak beraber gittik arkadaşlarla. Beşlerden birinin canlı çıktığını ama sonradan öldüğünü söyledi ama doğrulayamadık bu durumu. Cenazeleri alırken pişmanlık duymadım ve duygusal da davranmadım. "Bizim çocuğumuz en güzel şeyi yaptı, devrimci oldu" dedim eşime, "ölümü bile anlamlı" dedim, "Kim ne derse desin bizim haklılığımız elbet ortaya çıkacak" dedim.

Derya Aras'ın babası

BİLİNÇ-MADDE İLİŞKİSİ VE BİLİNCİN EVRİMİ -IV

Bilincin Devrimcileşmesi, Gerçek İle Uyumuna Bağlıdır!

Milyarlarca yıl kökeni olan canlılığın, aslında çevre ile etki-tepki geliştirecek biçimde iletişim sayılabilecek elektro-kimyasal etkileşim becerisini çok erken dönemlerde kazandığını bilmekteyiz. Bu, bilince giden milyarlarca yıllık serüvenin ilk aşamasıydı. Bilincin kökeni ve biyolojik yapısı, milyarlarca yıllık evrimin bir ürünüydü. Kendinin ve çevresinin farkında olma, ayırtırma, benzeştirme, soyutlama ve kritik yapma becerileri yani gerçek anlamda bilinç, insan türleri ile birlikte oluştu. Artık yalnızca etki ve tepkiden daha fazlası, maddenin bir ürünü olarak onun ve kendisinin farkında olma, kendisini ve çevresini değiştirme becerisine dönüşmüştü. Bu sayede, biyolojik olarak beyni dışarıda bırakıldığında oldukça zayıf ve dezavantajlı bir fiziksel yapısı olan insan, bilinci sayesinde ilkel türleri ile birlikte canlılar arasında yaklaşık iki milyon yıldır süper avcı pozisyonundadır. Pençeleri, sivri ve iri dişleri, kamuflaja veya kendisini soğuktan koruyacak bir posta, diğer canlıları alt etmesine yarayacak ölçüde bir güce sahip olmayan insan,

bilinci sayesinde maddeyi kullanarak, üretmek ve çevresini şekillendirerek bu eksikleri bir dezavantaj olmaktan çıkarmıştır. Bu eksiklikler, aynı zamanda insanın tabiat ile olan çelişkisini oldukça derin tutmuş, bilincin gelişimine katkı sağlamıştır.

İnsanın bilinci ele alışı, varlık sorununun ve tartışmalarının en önemli başlığı olarak kalmaya devam etmektedir. Önceki bölümlerde ele aldığımız gibi, bilinci maddenin kökeni olarak ele alan idealist yaklaşımlardan, bilinci mekanik, gelişen yönünü ve aynı zamanda maddeyi değiştirebilen yönünü görmezden gelen kaba materyalist anlayışlar da mevcuttur.

Bilincin ele alınışının yalnızca biyoloji biliminin bilgi-birikiminin gelişimi ile değil, aynı zamanda bu birikimin doğru bir yöntem ile ele alınması aracılığıyla doğru bir zemine oturmasının sağlanabileceği Marks ve Engels ile birlikte daha net biçimde görüldü. Elbette biyoloji biliminde ortaya çıkan her gelişim, bilincin saklı kalan yönlerinin açığa çıkmasına yarıyordu; ancak o

dönemde dahi bilincin maddesel ve gelişen yönüne dair yeterli bilgi-birikim vardı. Sorun yaklaşım ve doğru bir temelin yaratılma sorunuydu. Çünkü bilince yönelik yaklaşım, aynı zamanda üretim faaliyetine, üretim ilişkilerine ve toplumsal yaşamın bütününe yönelik yaklaşımı etkileyen ve yer yer belirleyen bir öneme sahipti. Bilincimiz, maddenin doğasından ayırtılamazdı. O hem maddenin bir ürünü, biçimi, faaliyeti idi hem de gelişen ve değiştiren bir unsurdu. Toplumsal yaşamda da bilincin ne biçimde şekillendiği, toplumun geleceğini belirlemekteydi. Öyle ki insanın tabiat karşısında en büyük silahı olan bilinç, ne biçimde şekillendiğine göre değişerek insanlığın geleceğini tehdit eden sonuçlar dahi üretebilmektedir. Çünkü bilinç maddeyi soyutlamalar yaparak algılar, bu soyutlamaları gerçeğe ne kadar temas edecek biçimde şekillendirirse o denli avantaj sağlar, geleceğini şekillendirir.

Yani bilinç her ne kadar soyutlamalar yapsa da yaptığı soyutlamalardan ötürü madde var olmaz. Madde bu soyutlamalardan veya algıdan bağımsız olarak

vardır, bilincimizin algıladığından daha teferruatlı bir biçimde bu durum mevcuttur. Öyle olmasaydı, her durumun varlığını değerlendirmede mantığımızın sınırları ile hareket ediyor olsaydık, yalnızca benzeştirme yapabildiğimiz olgular gerçek olsaydı, o zaman insanlığın son 200 yıllık fizik birikimini çöpe atmamız gerekebilirdi. Ancak biliyoruz ki gerçeklik bizim algımızın, bilincimizin ve üretim faaliyetimizden doğan birikimimizin sınırları ötesinde olabilmektedir. Bilim ile sözde bilimleri ayıran önemli özelliklerden biri de budur. Newton, kütle-çekim kuramını ortaya attığı dönemde, bu o dönem için Newton'un kendisinin dahi mantığına uymayan, benzeştirme yapılamayan bir olguydu. Çünkü Newton, birbiriyle hiçbir teması ve bağlantısı olmayan iki cismin birbirini etkilediğini söylemekteydi, kullandığı model gayet iyi biçimde çalışmaktaydı. Her ne kadar bugün artık uzay-zamanın yapısının iki nesne arasında bir bağlantı oluşturduğunu, kütleli cisimlerin uzayın yapısında bükülmeler ve yörüngeler yarattığını bilsek de o dönem için bu bilinmiyordu. Ancak oluşturulan model

her ne kadar dönemin mantığına ve öngörülerine uymasa da çalışabilmekte ve gerçekle temas edebilmekteydi. Yine bugün için kuantum mekaniği ve parçacıkların davranışları ile ilgili ve hatta yapıları ile ilgili, günlük hayatta karşılaştığımız maddesel olgular ile kıyaslama yapmamız oldukça zor olmaktadır. Birçok insan küçük partiküllerin tabiatını mantıksal olarak yorumlamaya kalktığı anda bir girdap içerisine girebilmektedir; çünkü günlük hayatta tecrübe edebildiği olgular ve davranışlar ile uyumlu değildir. Ancak bu durum, parçacıkların tabiatının günlük hayattaki fizik yasalarından başka yasalar ile çalıştığı gerçeğini değiştirmemektedir. Bilincimizin gelişimi, bilgi-birikimin gelişimine bağlıdır, ancak bilgi-birikimin gelişimi tek başına bilincin de gelişeceği anlamına gelmez.

Bilgi-birikim, bilincin başka bir yönüne işaret etmektedir. Bilincin gelişimi, insanın pratik faaliyetinin ürünüdür aynı zamanda. Pratik faaliyet ürünü yani bilgiyi açığa çıkarır, bu bilgi daha ileri pratik faaliyetlerin basamağı haline gelir. Öyleyse bilinç aynı zamanda bir birikimin ürünüdür. Bununla birlikte bilgi aynı zamanda pratik faaliyetten bir çıkarım yani soyutlamadır. Yani pratikten çıkan bilgi, bizim bilinç düzeyimize göre ancak daha ileri pratiklerin önünü açabilir. Teolojik saplantıları olan geri bir bilinç düzeyinin elindeki bilgiyle ve bu bilginin ışığında gelişecek pratik ile idealizmden büyük oranda kopmuş bir bilinç düzeyinin gerçekleştireceği pratik arasında, toplumun geleceği açısından büyük farklar açığa çıkacaktır. İdealizmden arınmış bir yaklaşım, bilincin insana devrimci özellikler kazandırdığını, çevreyi ve koşulları devrimci bir biçimde değiştirebilme yetisini kazandırdığını gerçeğinin de farkında olacaktır. Yani, bilinci maddesel bir olgu olarak özne haline getirecektir.

"Spekülasyonun bittiği, gerçek hayatın başladığı yerde, demek ki insanların pratik gelişim süreçlerini ve pratik faaliyetlerini açıklayan hakiki pozitif bilim başlar. Bilinç hakkında söylenen boş sözler sona erer; onların yerini gerçek bilginin alması gerekir. Gerçekliğin tanımlanmasıyla birlikte, kendi kendine yeten felsefe, varlığını sürdürdüğü ortamını kaybeder. Onun yerini, en iyi olasılıkla en genel sonuçların bir özeti, insanların tarihsel gelişiminin gözleminden elde edilen soyutlamalar olabilir. Gerçek tarihten kopmuş bu soyutlamaların tek başlarına hiçbir

değeri yoktur. Bunlar yalnızca, tarihsel materyalin düzenlenmesini kolaylaştırmaya, onun ayrı ayrı safhalarının dizilişini göstermeye yardımcı olabilir. Fakat, kesinlikle, felsefenin yaptığı gibi tarihsel dönemleri derli toplu biçimde düzenleyecek bir reçete veya şema veremez. Tersine, ister geçmişteki bir döneme, ister bugüne ait olsun maddi olanın incelenip düzenlenmesi ve onun gerçek haliyle sunulması işine girildiğinde, güçlükler baş gösterir." (Marks ve Engels, Alman İdeolojisi)

Nihayetinde mantığımız, niyetimiz, inancımız ne yönde olursa olsun, pozitif bilimlerde veya günlük yaşamsal pratikte yaptığımız soyutlamaların ve oluşturduğumuz modellerin ne ölçüde çalıştığı, gerçek ile ne oranda temas ettiğimiz ile ilintilidir. Biz neye inanarak pratik faaliyete girersek girelim, tabiat bizim inançlarımızı gerçeklik duvarına vurarak değiştirmeye zorlayabilmektedir. Bu pozitif bilimlerden, günlük hayatta gerçekleştirdiğimiz bir eyleme kadar geçerlidir. Einstein hiçbir zaman evrenin bir sonunun olabileceğini düşünmemişti, evreni sonsuz olarak düşünmekteydi. Bunun için, genel görelilik kuramlarının sabit bir evren sonucu verebilmesi için bir "kozmozolojik sabit" eki yapmıştı. Kozmozolojik sabite ihtiyacının olmasının sebebi şuydu: Normal şartlar altında Einstein denklemleri evrenin kütle-çekim etkisi ile daralmasını zorunlu kılıyordu. Öyleyse evrenin sabit olduğu sonucunu çıkaracak kütle-çekim ile denge yaratacak bir denge sabitine ihtiyaç vardı, bu da boşluk enerjisi olarak adlandırılan kozmozolojik sabitti. Kozmozolojik sabit – Yunan alfabesinden lambda "λ" harfi ile gösterilir- Einstein'ın sabit evren fikri sebebi ile denklemlere eklenmişti. Oysa yıllar sonra, Hubble tarafından evrenin sabit ve sonsuz olmadığı, bilakis genişlediği ispatlanmıştı. Dolayısı ile kozmozolojik sabit, pozitif değerli idi. Artık biliyoruz ki evren yalnızca genişlemiyor, bir biçimde hızlanarak genişlemeye devam ediyor. Bu durum ampirik çalışmaların, pratik faaliyetin veya üretimin ortaya çıkardığı bilgilerin ne biçimde veya hangi yöntemler ile ele alınarak bir teoriye dönüştürülmesi gerektiğine de işaret etmektedir. Einstein mantığı veya var olan bilgisinin kendi zihninde bir yöntem ile işlenmesi yolu ile bir önermede bulunmuş, ancak gerçeklik onun mantığının ve bilincinin ötesinde bir sonuç çıkarabilmişti. Aynı biçimde, kuantum dolanıklık için de aynı durum söz konusuydu. Einstein kendi teorisinden çıkan bu sonucu hiçbir

zaman olduğu şekilde kabul edemedi. Kuantum dolanıklığına göre, iki parçacık arasında spin, momentum gibi çeşitli özellikler bakımından eşdeğerlik ya da dolanıklık durumu gözlenebilmektedir. Kısaca bu iki parçacığın özellikleri birbirinden bağımsız değildir, aralarında milyarlarca ışık yılı uzaklık olsa dahi, birine yapacağımız müdahale aynı anda diğerinin özelliklerini de değiştirecektir. Evrendeki hız sınırının ışık hızı ile sabit olduğu bilinmektedir, dolayısı ile bilgi dahil hiçbir şey ışıktan daha hızlı gidemez. Dolayısıyla iki parçacık arasındaki etkileşimin milyarlarca yıl alması gerekirken bu etkileşim anında olabilmekteydi. Einstein bu durumu "uzak mesafelerdeki ürpertici etkileşim" olarak değerlendirmiş ve iki parçacık arasındaki bu olgunun çözümlenebilmesi için gizli bilinmeyen bir değişkenin var olduğunu iddia etmişti. Ancak deneysel olarak gizli bir değişkenin olmadığı, iki veya daha fazla parçacığın dolanıklığının herhangi bir gizli değişkene ihtiyaç duymadığı yakın dönemde gerçekleşen deneyler ile sabitlenmiştir. Yani parçacıkların tabiatının bu biçimde olduğunu göstermiştir. Yeni durumlar ile karşılaştığımızda bilincimiz, ancak ve ancak bildiği olgular üzerinden soyutlama yapabilir ve bir bağdaştırma, kritik gerçekleştirebilir. Örneklerden gördüğümüz gibi her yeni olguyu sabit bir öncel ile benzeştirme uğraşı, gerçeğin zihnimizde saklı olduğu veya gerçek bilgiye yalnızca düşünerek ulaşabileceğimiz algısı bizi yanıltabilmektedir. Newton iki gezegenin birbirine değmeden kütleleri sebebiyle birbirini etkiliyor olduklarına dair modeli ortaya attığı dönemde, kendisine bunun bir mantığının olmadığı eleştirileri muhakkak gelmişti. Aynı biçimde Newton da bu fikirdeydi; ancak ortaya çıkan model çalışmaktaydı. Eğer Newton, kendi bilincine, fikirlerine veya inancına bu olguyu uydurmaya çalışmış olsaydı, ne biçimde bir sonuç çıkarmış olacaktı?

Bilincimiz yekpare değildir, yalnızca bir doğrusal yöne doğru bakacak biçimde vektör bir yapıda değildir. Aynı anda birden fazla fikrin çarpışma arenası haline de gelebilmektedir. Bu demektir ki aslında bilincimiz günlük hayatta karşılaştığı her sorunu birden fazla bilgiye ve yöntemle başvurarak aşmaya ya da çözümlemeye çalışmaktadır. Dolayısıyla bilincin gelişimi daha fazla bilgiyi kapsamaya ve doğru bilgi işleme yöntemini kazanmaya dayanır. Bu durum ise bilinç ve pratik arasındaki kopmaz bağı ortaya çıkarır. Yani "çevremle olan

ilişkim, bilincimdir", dolayısıyla bilinç aynı zamanda toplumsal bir olgudur.

Sonuç olarak bilincimizin pratik faaliyet ile olan bütünlüğü, onun gerçek ile uyumlu olma kaygısını taşımasını bir zorunluluk haline getirir. Toplumsal açıdan düşünüldüğünde, maddeyi ve koşulları değiştirme kudretine sahip olan bilincin bir diğer devrimci yönü, gelişim için gerçeğe uyumlu olmaya muhtaç olmasıdır. Bilinç idealizmden ne oranda sıyrılarak şekilleniyorsa, maddeyi ve koşulları da o oranda toplumun gelişimi için değiştirebilecektir. Bilim ve sınıf mücadeleleri tarihi bize bu yönü işaret etmektedir. Toplumsal değişim ve devrimler için de bilginin kaynağı yine sınıf mücadelesinin kendisidir. Yetmezliklerimizi aşmamızın, ileri pratiklerin önünü açmamızın yolu, bilincimizi geliştirmenin basamağı olan sınıf mücadelesinin geliştirici sahasında tekrar ve tekrar fikirlerimizi sınamaktan geçmektedir. Bu alanda gerçekleştirdiğimiz pratik ancak, devrimci bilincin gelişimine de katkı sağlayacaktır. *"Bu anlayış, idealist tarih görüşü gibi, her tarihsel devir için ayrı bir kategori arayışına çıkmak zorunda kalmaz, aksine daima tarihin gerçek zemini üzerinde durur. Pratiği fikirden hareketle değil, fikirlerin oluşumunu maddi pratikten hareketle açıklar. Dolayısıyla da bilincin tüm biçim ve ürünlerinin, zihinsel eleştiri yoluyla, 'öz bilince' indirgenmesiyle ya da 'heyulaya', 'hayaletlere', 'saplantıya' vb. dönüştürülmesiyle değil, aksine ancak ve ancak, bu idealist martavalları doğuran gerçek toplumsal ilişkilerin pratik olarak alaşağı edilmesiyle ortadan kaldırılabilir; tarihin olduğu gibi dinin, felsefenin ve diğer bütün teorilerin itici gücünün eleştirisi değil, devrim olduğu sonucuna varır. Tarihin, 'ruhun ruhu' olarak kendini 'öz bilince' indirgemekle sona ermeyeceğini; aksine, her aşamanın maddi bir sonucu, üretim güçlerinin bir toplamını ve her nesle kendisinden önceki nesil tarafından aktarılan, insanların doğayla ve birbirleriyle kurdukları, tarihsel olarak yaratılmış bir ilişkiyi içerdiğini gösterir. Bir yandan yeni nesil tarafından değiştirilen, ama öte yandan da onun yaşam koşullarını belirleyen ve ona belli bir gelişim, belli bir özgün karakter kazandıran bir üretici güçler, sermaye kaynakları ve koşullar yığını içerdiğini gösterir. Yani; bu tarih anlayışı, durum ve koşulların insanı yarattığı kadar, insanların da durum ve koşulları yarattığını gösterir."* (Marks ve Engels, Alman İdeolojisi)

“HER ŞEYİYLE ONUR DUYUYORUM”

1 7 yaşında anne oldum. Kemal bana aşırı düşküncü. Babasını da çok sever, sayardı; ama eve gelsin ben evde olmayayım “Ben evde olmak istemiyorum sen olmayınca” derdi. Her şeyimizi birlikte yapardık. Bana iş yaptırmazdı evde olduğu zaman, “Sen kendini çok eziyorsun, çok tüketiyorsun.” derdi.

Arkadaşlarını, yoldaşlarını çok sever çok değer verirdi. Ortaokul son sınıfta başlamıştı mücadeleye. Eve geç gelirdi. “Çok bekletiyorsun beni, çok yoruyorsun” derdim “Anne birilerinin uğraşması lazım, yoksa boş bırakırsan herkes ezilir, birilerinin bir yerden tutunması lazım” der, hep beni ikna ederdi. Beni her konuda çok çabuk kandırırdı zaten. Dayanamazdım onun hiçbir şeyine. Çok temiz yürekli bir çocuktu. Ortaokulda, lisede bütün öğretmenleri okula gittiğimde onun saygısından bahsederdi, çok memnun olduklarını söylerlerdi. Çok ders çalışmazdı ama çok başarılıydı. Toplantıya gider gelirdim sarılırdım, boynunu öperdim, gurur duyardım onunla. Onunla diyalogum aşırı farklıydı; hiç anne-oğul değil, sanki ikimiz bir elmanın iki yarısı gibiydik. Kapıdan içeri girince illa sarılırdı, kemiklerimi kıracak gibi. Babası “Bir gün kadını sakat bırakacaksın” derdi. Çok seviyordum onu. Evde de mahallede de çok uyumlu bir çocuktu. Bu binada herkes onu çok severdi, görüşlerinden, duruşundan. Zaten liseyi bitirdi ayrıldık. 4 yıl Dicle Üniversitesinde kaldı. Çok zaman geçiremedik yavrumla.

Çok espriliydi. Akşam biz otururduk babasıyla, evde olduğu zaman bir bardak çayı getirirdi. Babasına, bana çok takılırdı. Kız kardeşini çok severdi. Hatta bir anısını anlatayım: Bir gün içeride boğuşuyorlar kız kardeşiyle, şakalaşıyorlar. Seslendi, “Anne bir çiviyle çekiç getir” dedi. Ben de sandım ki bir şey çakacak, aldım getirdim. Kız kardeşini duvara koymuş “Anne bunu çivileylim, gelip gidip bakarız” dedi. Çok şakacıydı. “Evimizin küçük güneşi” diye severdi kardeşini, hiç adını söylemezdi.

Liseden sonra çok bir arada kalamadık. Yaz tatillerinde gelirdi. Geldiğinde de hep “İşlerim var” der, işleriyle ilgilenirdi. Bir bakardım arkadaşlarını toplamış getirmiş. “Anne” derdi, “eğer ben olmadıysan arkadaşlarım gelirse kesinlikle bir

yavan ekmek de olsa çay yap koy, belki çocukların harçlığı olmayabilir, belki karınları açtır kimseyi aç gönderme.”

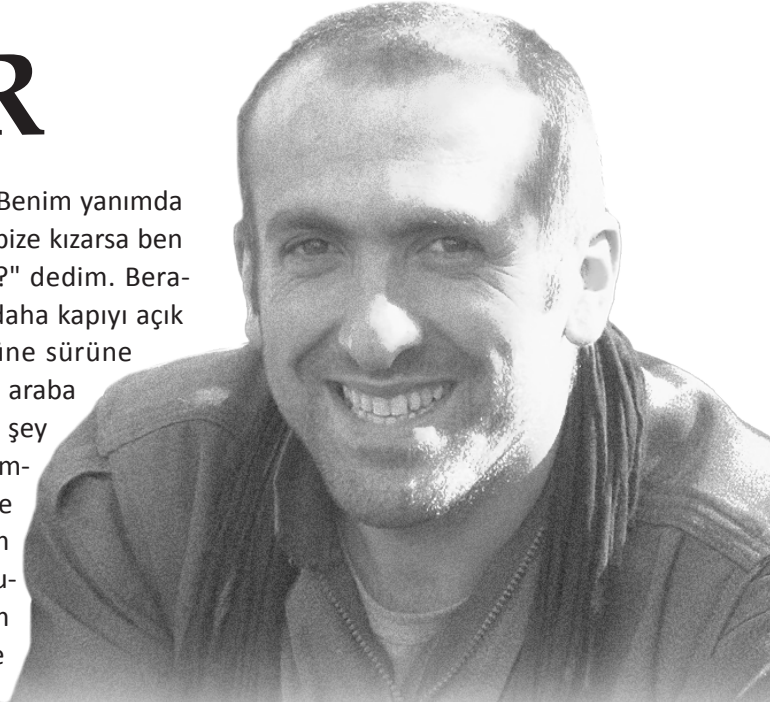
Anlamıştım gideceğini de bu kadar erken gideceğini tahmin etmiyordum. Dış kapıya gitti geldi yine boynuma sarıldı. Biz de o gün hazırlanıyorduk bir yere gitmek için. Beni öptü gitti, sonra geri geldi gene öptü, sarıldı. “Gene bir şeyler düşünüyorsun” dedim. “Yok ya, seni öpmeye hiç doyamıyorum anne farklı bir insansın” dedi. Çok uğraşırdı benimle. Doyamadım hiçbir şeyine. Çok fedakardı. Ben bir yere gitsem hoşuma giden bir şey olsa alırdım, çok severdim giyinin kuşanmasını. Okula gider gelirdi, onda hiçbirisi yok. “Oğlum ben para vereyim sen al, ben biriktiriyorum” derdim. “Anne” derdi, “bir benim giymemle olmuyor, sen giyiyorsun arkadaşının yok, olur mu öyle? Sizin bana alıyorsunuz ama onların alanları yoktur.” Valizi bile getirmezdi. Bomboştu valizi. Dağıtırdı. Evde bir şey görse alır götürürdü. “Bu arkadaşlara lazım olur” derdi. Paylaşımçıydı, arkadaşları ile her şeyi paylaşmayı seviyordu. Onun yanında hiç üzülmeceksin, suratın asık olmayacak. Seni neşelendirene kadar uğraşırdı. Sarma yemeyi çok severdi. Amerikan salatasını çok severdi, her geldiğinde yapardım. O gelmeden her şeyi hazırlardım. Boynuma sarılıp “Sultan’ım yine döktürmüşsün” diyordu. Amerikan salatası denmesine kızardı. “İnsanların yemeğine sahip çıkmışlar anne, Rus salatası da şuna” derdi. Çok espriliydi, girdiği her ortama neşe saçardı.

Buraya taşındığımızda karşıımızdaki bina gecekonduydu. Doğulu bir aile oturuyordu, küçük kızları vardı. Yağmur yağmış, sokaklar çamur içinde. Küçük kız sürüne sürüne çıkmış çamurun içine girmiş, annesi de pazara gitmiş kimse yok evde. Baktım kucağına almış getirmiş çocuğu “Anne şuna banyo yaptırırsana nolarsun” dedi. “Oğlum Doğulu insanlar, kızlar kız çocuğunu niye başkası banyo yaptırırsın, kızlar” dedim. “Anne kızarlarsa ben müdahale ederim. Bu çocuk yağmurda çamurda bu halde mi duracak ailesi gelene kadar” dedi. Aldım çocuğu, banyo yaptırdım. Çocuğu giydim, battaniyeye sardım, kız uyudu. Bekliyorum bekliyorum annesi gelmiyor. Kemal geldi, yüzünü açtı “Ya anne, çocuk çirkin değil bakımsızmış, ne kadar güzel bir çocuk oldu” dedi.

Sonra annesi geldi, “Benim yanımda geleceksin, ya kadın bize kızsarsa ben ne cevap vereceğim?” dedim. Bera-ber gittik. “Abla bir daha kapıyı açık bırakma, çocuk sürüne sürüne çamurun içine gitmiş araba da vurabilir başka bir şey de olabilir. Ben kucağımda götürdüm anneme banyo falan yaptırdım yanlış anlamayın, çocuğu tertemiz size teslim ediyorum, hep de böyle görmek istiyorum” dedi kadına. Kadın

da bize teşekkür etti. Çocuklara hiç dayanamazdı, kıyamazdı. Üniversitede de öyle bir olay yaşamış. Üstteki kadın merdivenlerde çocuğunu dövüyormuş ders çalışmadığı için. “Niye dövüyorsun çocuğu” demiş. “Ders çalışmıyor, karnesi zayıf gelecek.” demiş. “Sen bırak onu, 4’ten sonra bana gönder ben ona ders çalıştırırım. O akıllı bir çocuk, tembel değil siz dövünce onun akıllı gidiyor” demiş, annesinin elinden almış çocuğu her gün ders veriyormuş. Bir gün babası demiş ki “Bu çocuğun dersleri düzeldi, davranışları da düzeldi, çağır bakalım bu kimmiş, neymiş?” Meğer Kemal’in üniversite hocasıymış babası. Kemal’e “Sarı” diyorlarmış üniversitede. “Sarı sen burada ne arıyorsun?” demiş. Demiş “Hocam ben burada oturuyorum.” Hocası “Ee, bu benim oğlum” demiş, “Ben eğitemedim bunu, sen mi eğittin?” Çocuğun ondan sonra davranışları düzelmiş, kadın Kemal’e her gün içli köfte yapıyormuş, yemek yapıyormuş. “Anne bana sarma gönderme daha” dedi. “Niye?” dedim. “Ben burada bir ablanın çocuğuna ders veriyorum o da bana sarma, içli köfte getiriyor. Ben şirketi kurmuşum, sen hiç merak etme” dedi. Ben her 15 günde bir götürüp Diyarbakır otobüsüne bir koli veriyordum. “Anne yeter yeter, yorulmadın mı?” derdi şoförler bana. Bir evin eşyası kadar eşya göndermişim ona otobüsle. Kızıyor, “Gönderme yeter biz evde durmuyoruz yiyemiyoruz” diyordu. “Yok göndereyim” diyordum, o ben yorulmayayım diye öyle yapıyordu.

Onun hep günleri dışarı geçerdi. En çok ayağı kırıldığında vakit geçirmişizdir. O zaman da gelen giden çok oluyordu, bana üzülmüyordu. “Yine seni yordum” diyordu. “Getir işte ben de oturduğum yerde yapayım sana yardımcı olayım, ütüyü getir ben oturduğum yerde yapayım” diyordu. Bana çok destek olurdu. “Yorma kendini bu kadar”

derdi. Ütü yapacağımı biliyorsa eğer sabah kalkardım her şeyi ütölemiş, koltukların üzerine sermiş gitmiş olurdu. Cam sileceksem gelirdi. “Bir gün aşağı düşüp başıma bela olacaksın” der, çıkar camları silerdi. “Karşıdan sana bakıyorlar, gülüyorlar” derdim mahsus ki silmesin. “Onlar kendi hallerine gülsünler. Bu evde ben de yaşıyorum tabii ki ben de yapacağım” derdi. Her şeyime yardımcı olurdu.

Onun boş anı hiç yoktu. Bir şeyi istiyorsa inatla sarılırdı ona, mutlaka yapardı. Bir ortamda bir şey varsa mutlaka ikna ederdi, ikna yeteneği çok güçlüydü. Lisede bir gün babasının arkadaşları gelmiş içki içmişlerdi. Şişeyi oraya koydum bir baktım şişe kayboldu. Arıyorum arıyorum bulamıyorum. Bir baktım şişeyi yıkıyor. “Ne yapacaksın onu” dedim. “Yağ dolduracağım” dedi. “Niye” dedim. “Arkadaşların evde yağ bitmiş, biraz yağ götüreyim” dedi. “Oğlum bakkaldan ben alayım sen onu götür” dedim. “Böylesi daha güzel, evden çalmış da getirmiş gibi oluyorsun ya” dedi. Evde fazla bir şey var desem “Anne bunu arkadaşların evine götüreyim, yok çocukların bir şeyi” derdi. Hiç dayanamazdı arkadaşlarına, hiç. Babası “İhtiyaçları varsa çocukların söyle, niye böyle şişeye dolduruyorsun” dediğinde de “Baba böyle daha zevkli oluyor” derdi, “arkadaşlara diyorum ki evden çaldım getirdim, gülüyorlar.” Çok paylaşımcıydı. Evde fazla bir şey olsa “Anne bunu götüreyim” derdi, “zaten çok ne yapacaksın bu kadarını?” Ortaokulda Tohum’a çok gidiyordu. Beni arıyordu “anne ben geliyorum ama sen çok hırslılık yap, yalnız gelmiyorum” diyordu. Ben de kalkıyordum her ne seviyorsa her şeyi hazırlıyordum. Geliyordu tek başına. Topluyordu hepsini Tohum’a götürüyordu. Hiç kıyamazdım ona. Harçlığını hep babası verirdi, ben gizli gizli yapardım. Biriktirirdim, üstünde olsun derdim. “Anne çok oldu bu defa”

derdi. "Olsun oğlum üstünde olsun, bu dar gün paran olsun zorda kalmayınca bitirme" derdim. "Ohooo derdi, cebe girdikten sonra zaten biter anne bir ben mi yaşıyorum" derdi. İlla yurtta kalma, ev tut demiştim üniversitede. Yurtlar kötü, seni yorarlar diyordum. "Anne senin kafan rahat olsun bende onlara ezilecek hal var mı?" derdi. Yine de ev tutmuştuk. Sonra 3 arkadaşını daha yanına almıştı. Geldi bir gün babasına sarıldı "Sen bir öğrenci okutmuyorsun baba, sen dört öğrenci okutuyorsun. Senin gönderdiğinle ben arkadaşlarımı da barındırıyorum yanımda" dedi. Ne zaman bilet alsam yanına gitmek için ertesi gün çıkıp geliyordu. Bir gün "Neden istemiyorsun, sen beni sevmiyorsun, niye beni istemiyorsun?" dedim. "Ben seni çok seviyorum ama şimdi sen geleceksin, orası öğrenci evi buraya döndükten sonra yok oğlumun osu yok yok busu yok diye üzüleceksin. Sırf o yüzden seni götürmüyorum yoksa başka bir nedeni yok" derdi. Hasta olsam ne yapacağını bilemezdi. O çok çok farklıydı. Babası "Siz beraber büyüdüğünüz ya o yüzden böylesiniz" derdi. Her insanın bir sınavı olur, bu da benim sınavım oldu. Kötü değil ama. Her şeyiyle onur duyuyorum çocuğumun. Her şeyiyle gurur duyuyorum. O yanlış hiçbir şey yapmadı. Sistem yanlış. Tek bir gün beni üzmedi. Ben bazen çok uğraşıyordum, diyordum ki küseyim ki biraz benden uzak dursun diyordum ama dayanamazdım onun hiçbir şeyine. Hiç parada pulda gözü yoktu, hiç. Babası zaten hiç kıyamazdı, bir dediğini iki etmezdi. Babası zaten her zaman çocuklarına danışarak karar alırdı. Ali Kemal daha ilkokula gidiyordu, üçümüz oturduk. Babası "Ben bir dükkân açacağım, sizin de fikrinizi almak istiyorum" dedi. Okula gitmiş, öğretmenine demiş ki "Bugün ben akşam aile toplantısına katıldım" demiş. Öğretmen "Hayırdır Ali Kemal, ne aile toplantısı?" demiş. "Bugün babam bir dükkân alma kararı verdi benim de fikrimi aldı, çok hoşuma gitti" demiş. Öyle sevinirdi ki. Ne bizimle bir tartışması olmuştur ne de bizi bir üzümüş, kırmıştı ne de bize bir yanlış olmuştur. Büyük adam gibi davranırdı.

Biz onun mücadeleye katılmasını normal karşıladık. Hep diyorduk, öbür şeylere katılacağına orada daha iyi insanlarla olur. Kendi kararıydı, hep saygı duyduk. Biz hiç çocuğumuza bir gün baskı yapmadık. Zaten akıllı bir çocuktu. Neyin ne olacağına kendisi karar veriyordu, biz de saygı duyuyorduk. Zaten ilerinde büyüdü. Uzak olduğumuz bir şey değildi, iç içeydik sürekli.

Ali Kemal Yılmaz'ın annesi

Yeni Demokrasi okurları İstanbul ve İzmir’de bir araya geldi

İstanbul’un 1 Mayıs ve Sarıgazi mahallelerinde Yeni Demokrasi okurları kahvaltıda bir araya geldi. Kahvaltıda güncel tartışmalar üzerine sohbet edildi. Yapılan konuşmalarda, dünyada ve Türkiye’deki son gelişmelere yer verildi.

Gazetemiz adına yapılan konuşmada, emperyalizmin dünya halkları üzerindeki yoğun gerici saldırılarının arttığı belirtildi. Özellikle Filistin ve Suriye’de yaşanan gelişmeler hakkında bilgilendirme yapıldı. Bütün bölgedeki durumun, gelecekte yaşanacakları öngörmek açısından doğru analiz edilmesi gerektiği vurgulandı. Yanı sıra ülkedeki ekonomik kriz ve yoksulluğa da değinilen konuşmada, asgari ücret tartışmaları ve işçi grevleri hakkında yorumlar yapıldı. Faşizmin devrimci, demokratik ve yurtsever basına yönelik saldırıları ve sansür politikaları anlatıldı. Devletin sansür politikalarıyla devrimci basına ulaşmaya çalışan halka engel olduğu belirtildi. Bu saldırılara karşı Yeni Demokrasi’nin sahiplenilmesi çağrısı yapılarak her okurun bir kişiye ulaşması gerektiği ve yayması için sorumluluk alması gerektiği vurgulandı. Sanal medyadaki birçok platformun bireyci ve gündemden kopuk olduğu, buna karşı devrimci basınının ısrarla takip edilmesi ve okunması gerektiği üzerine herkes hemfikir oldu.

“ÖRGÜTLENELİM, GELECEĞİMİZİ SÖKÜP ALALIM”

Etkinlikte söz alan Partizan, konuşmasına devrim ve komünizm davasında ölümsüzleşenleri anarak başladı. Ölümsüzleşenlere dair anlatılara yer verilerek bu fedakârlığın devrim için yapıtaşı olduğu vurgulandı. Devrim ve komünizm yolunda ölümsüzleşenlerin mücadelesini omuzlayarak ileriye taşımının önemine değinildi. Halk yığınları arasında umutsuzluğun hâkim olduğu bu dönemde, devrim fikrini yayarak umudu büyütebileceğimiz belirtildi. "Bulduğumuz her alanda örgütlenmek" anlayışı üzerine konuşmalar yapıldı. Devrimci olan düşünceyi bulmanın ve devrim için çabalamanın acil görev olduğuna dikkat çekildi. Devletin son yıllarda tüm demokratik haklara saldırdığı ve halkı dar alanlara sıkıştırdığı anlatıldı. Bu dar alanlarda ise her kesimin yalnızlaştığı söylendi. Bu yalnızlaşmaya karşı haklarımız ve çıkarlarımız için birlikte mücadele etmeyi yeniden öğrenmek gerektiği vurgulandı.

TUTSAKLARI SAHİPLENME ÇAĞRISI

Partizan, devrimci tutsakların hapishanelerde yaşadığı sorunlara da dikkat çekti ve tutsakları sahiplenme çağrısı yaptı. Hapishanelerde devam eden hak

ihlalleri anlatılarak tutsakların dışarıdaki sesi olma çağrısı yapıldı. Son yıllarda inşa edilen Y tipi hapishanelerin devrimci tutsaklar üzerindeki tecridi yoğunlaştırmak amacı taşıdığına değinildi. Devrimci tutsakların tecrit edilmesine karşı tutsaklarla bağ güçlendirilmesi gerektiği anlatıldı. Bunun için tutsaklarla bağ kurmak için mektup ve kart gönderme çağrısı yapıldı.

İZMİR

İzmir’de de okurlar kahvaltı etkinliğinde bir araya geldi. Kahvaltının ardından güncel gelişmeler üzerine konuşmalarla geçildi. Konuşma öncesi devrim ve komünizm davasında ölümsüzleşenler anıldı. Yaratılan mücadele tarihine ve geleceği kazanmak için ileriye çıkmanın önemli olduğu vurgulandı. Yapılan konuşmalarda “umutsuzluk” havasına karşı umudu inşa etmenin önemine vurgu yapıldı.

SANSÜRE KARŞI DAYANIŞMA

Yeni Demokrasi Gazetesi’nin dağıtımı ve yaygınlaştırılması konusunda tüm katılımcılar hemfikir oldu. Kitlelerle bağ kurmada yayın araçlarının önemi anlatılarak son zamanlarda faşizmin devrimci basına yönelik uyguladığı sansür ve saldırılarına değinildi. Son olarak Yeni Demokrasi Gazetesi’ni sahiplenme çağrısı yapılarak herkesin görev alması gerektiği vurgulandı.

Tutsak Partizanlardan açıklama: Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür

Tutsak Partizanlar Parti ve Devrim Şehitleri Haftası için açıklama yaptı. Elimize mektup yoluyla ulaşan açıklamada “Tüm şehit ve tutsak ailelerimizi zindanlardan selamlıyoruz” denildi.

Tutsak Partizanların açıklamasının tamamı şu şekilde:

“Sevgili Yoldaşlar, Değerli Şehit ve Tutsak Ailelerimiz,

“Bugüne kadar tüm sömürücü zalimler ancak belli bir zaman hüküm sürebilmiştir. Nihayetinde bıçak kemiğe dayanır ve işçiler-emekçiler, ezilen halk kesimleri “onlar ağır ellerini toprağa basıp” doğurularak tahtları devirir, şahları vurur veya burjuva iktidarı alaşağı ederler. Bugün ezilen halklar, işte tam da ete geçen, bıçağın kemiğe dayandığı bir yaşamı sürdürmektedir. Emperyalistler ve uşakları olan komprador-bürokrat patron-ağaların ufkunda emperyalist paylaşım savaşları ezilen uluslar, cins

ve inanç kesimleri üzerinde baskıdan başka bir şey yoktur ve olamaz. Bugün, Avrupa’dan Orta Doğu’ya bölge ve ülkelerde, özelde Türkiye’de ‘barış demokrasisi’ aldatmacasıyla tahkim edilmek istenen halk düşmanı iktidarlardan başkası değildir. ABD ve AB emperyalistleri çıkarları ekseninde Siyonist İsrail devleti eliyle bölgede gerçekleştirilen saldırganlık Şam’da gerici rejimin yıkımını da tetiklemiştir. Taşlar bir kez daha yerinden oynamıştır, uzun yıllara bedel günlerden geçilmektedir.

“Yoldaşlar, Fedakâr Ailelerimiz,

“Devrim ve komünizm tarihsel bir zorunluluktur. Yüce komünizm ideolojisi dünyanın hemen her yerinde sosyal ve ulusal kurtuluş dalgaları halinde yükselerek 20. Yüzyılı belirledi. 21. Yüzyılı da belirleyecektir. Hâkim sınıfların tehlikeli addetmeleri, en büyük korkuları boşuna değildir. Komünizmin cisimleştiği proletarya partileri etrafında daha

sıkı kenetlenmiş kitleler zafer yürüyüşü gerçekleştirecektir. Ama aynı zamanda devrimin yolu çetin ve uzundur. Dalgalı ve anafoludur. Şu an olduğu gibi gerileme geçmişte olduğu gibi ilerlemeleri içerir. Bu gelişme diyalektiği iktidar olma ve komünizm hedefine varana kadar böyle sürecektir. Türkiye bir devrim toprağıdır. Devrimci-komünist saflara kan ve can taşıyan kitleler bunun en açık kanıtı ve teminatıdır. Fabrika işgallerinde; köyünü, deresini, ormanlarını savunurken; ulusal baskı ve cinsel sömürüye karşı haykırırken boy gösteren halk gerçekliği bunun en açık kanıtı ve teminatıdır. Devrimin yapıtaşları olan şehitler bu toprakların her yanına onurla dizilmiştir. 2025 yılı ocak ayı vesilesiyle ölümü anlamlı kılan devrim ve komünizm şehitlerini anıyoruz. Tüm şehit ve tutsak ailelerimizi zindanlardan selamlıyoruz. Her anını devrimi geliştirmeye adanmış ve devrim uğrunda ölümsüzleşenler şan olsun.”

"Binlerce, on binlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanları ile çizilen yolda ilerleyelim"
Mao Zedung

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ali Haydar Yıldız (Parti Üyesi): Aslen Dersimli olan Ali Haydar Yıldız, Elazığ'ın Palu ilçesi Erturan köyünde düdüğü. İlkokul, orta ve lise dönemleri yoksullukla geçti. 1970'li yıllara gelindiğinde kendi yaşamından çok iyi bildiği açlığın ve sefaletin sorumlularına karşı kin ve öfkeyle mücadele etmeye başladı. O, bu mücadelesini öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesinde somutladı. Proletarya Partisinin bilimsel temellere oturarak oluşturduğu mücadele çizgisini benimseyerek bunun gelişip büyümesi için yorulmak bilmeksizin bir militan, bir kadro olarak fedakârca mücadeleye yürüttü. Türkiye halkını kurtuluşa götürecektir yegâne güç olarak inandığı Proletarya Partisinin kurucuları arasında yer alarak bu davaya katkısını en üst düzeyde gösterdi. Ali Haydar Yıldız 24 Ocak 1973'te Proletarya Partisinin ilk şehidi ve Halk Ordusunun ilk komutanı olarak, mücadelesini sürdürenlerin yolunu aydınlatarak ölümsüzleşti.

Meral Yakar (Parti Üyesi): Antep'in Nizip ilçesinde doğan Meral Yakar, öğrenimi nedeniyle gittiği İstanbul'da öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesinden etkilendi ve kısa sürede bu mücadele içinde yerini aldı. Meral Yakar'ın devrimci düşüncelerle bütünleşmesi zor olmadı. O, bu düşünceleri özüm-sedikten sonra, devrimci mücadelenin en ön saflarında yer almak için büyük çaba göstermiştir. İbrahim Kaypakkaya önderliğinde ideolojik ve siyasî olarak PDA revizyonistlerine ve her türden oportünistlere karşı yürütülen yoğun siyasî mücadelede ve patron-ağa devletine karşı yürütülen şanlı mücadelede Proletarya Partisi saflarında yer alarak mücadelesine devam etti. Proletarya Partisinin ilk kadın üyesi oldu. Halka, devrime ve Partisine olan bağlılığını, inancını yürüttüğü fedakârca faaliyetlerinde ortaya koydu.

Meral Yakar 22 Ocak 1973 tarihinde İstanbul'da kaldıkları bir evde yoldaşının elindeki silahın kaza sonucu ateş almasıyla yaralandı. Yarasının ağır olmasından kaynaklı hastaneye kaldırılan Meral Yakar'ı tanıyan devletin işkenceci katilleri, yaralı haldeyken onu sorguya almıştır. Meral Yakar Proletarya Partisinin direniş geleneğinin ilk mihenk taşlarından birini döşedi. İşkenceci katiller hastanede yaralı halde sorguya aldıkları Meral Yakar'ı 25 Ocak 1973 tarihinde katlettiler. Meral

Yakar, Proletarya Partisi'nin ve Türkiye Devrimci Hareketinin TKP üyesi Maria Suphi'den sonra ölümsüzleşen ilk kadın şehidi oldu.

Yunus Koç (Parti Militanı):

Karslı olan Yunus Koç, Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken 2 Şubat 1979'da Ardahan'ın Ölçek köyünde jandarmalar tarafından katledildi.

Haydar Aslan (Parti Üyesi): Dersim'in Mazgirt ilçesinin bir köyünde doğan Haydar Aslan'ın yaşamı yoksulluk içinde geçti. Proletarya Partisi saflarında yerini alan Haydar Aslan, faaliyet yürüttüğü kitleler içinde alçakgönüllülüğü ve samimiyeti ile öne çıktı. Kısa bir süre hapishanede kalan Aslan, işkencedeki direngenliği karşısında işkenceciler tarafından dişleri kırıldı. Kararlı ve azimli çalışmasıyla kısa sürede Parti Üyesi olan Haydar Aslan'ın son görev alanı Diyarbakır'dı. 24 Ocak 1981 tarihinde Hazro'da bir ihbar sonucunda faşist TC'nin attığı pusuda Haydar Aslan ve İhsan Parçacı uzun süren bir çatışma sonucunda şehit düştüler. Haydar Aslan ve İhsan Parçacıyı ihbar eden Kırmataş köyü muhtarı Teyfik Keletoğlu 13 Temmuz 1981 tarihinde Halk Ordusu gerillaları tarafından cezalandırıldı.

İhsan Parçacı (Parti İleri Militanı): Diyarbakır'ın Hazro ilçesinde dünyaya gelen İhsan Parçacı, Diyarbakır bölgesinde faaliyet yürüten gerilla birliğinde görev alıyordu. 24 Ocak 1981'de yoldaşı Haydar Aslan'la birlikte şehit düştü.

YUSUFELİ ŞEHİTLERİ

3 Ocak 1994'te Nilüfer Atav'ın ölümsüzleşmesinden sonra gerilla birliği, Yusufeli Karakolunu basmaya karar verdi. Kamulaştırılan bir minibüsle yola çıktıklarında aramaya denk gelince 24 Ocak 1994 tarihinde Artvin'in Yusufeli ilçesinde TC güçleri ile Halk Ordusu gerillaları arasında çatışma çıktı. Çıkan çatışmada Proletarya Partisi ve Halk Ordusu Genel Komutanlık Üyesi Erhan Öztürk, Parti ve Bölge Komutanlığı Yedek Üyesi Hasan Özdoğan, Parti Üyesi ve Siyasî Komiser İhsan Şimşek, Parti Üyesi ve Halk Ordusu Savaşçısı Muharrem Kaya şehit düştüler.

BEŞLER

Proletarya Partisinin seçkin kadrolarından, Halk Ordusunun gözü pek savaşçılarından beş kadın Türkiye halkının kalbine gömüldü. Proletarya Partisi Merkez Komite Üyesi ve Dersim Bölgesi Siyasî Komiseri Sefagül Kesgin (Eylem) ile ge-

rilla birliği komutanı ve savaşçılarından Nurşen Arslan (Emel), Gülizar Özkan (Özlem), Fatma Acar (Dilek) ve Derya Aras (Sevda) kış üslenim kampının çökmesi sonucu ölümsüzleştiler.

Sefagül Kesgin (Parti Üyesi): 1977 yılında Erzurum'da doğan Sefagül Kesgin, Samsun 19 Mayıs Üniversitesinde okurken Proletarya Partisi saflarında örgütlendi. Bu dönemde aynı zamanda yerel faaliyet de yürüten Kesgin, 1998 yılında Ordu'da yapılan bir askerî eylem sonrasında tutuklandı. Kısa bir süre Erzurum Hapishanesinde kaldı. Tahliye edildikten sonra yayın alanında görev aldı. Tokat temsilciliği yaparken bir itirazının verdiği bilgiler üzerine tutuklanarak bir süre Tokat Hapishanesinde kaldı. 6 ay sonra özgürlüğüne yeniden kavuşan Kesgin, faaliyetine bir an olsun ara vermeden devam etti. 2003 yılında kültür-sanat alanında görev aldı. Proletarya Partisinin 8. Konferansında PMK Yedek Üyesi seçilen Kesgin, 2007 yılının haziran ayında gerilla alanında Bölge Siyasî Komiseri olarak görev aldı ve ölümsüzleştiği tarihe kadar bu görevini yerine getirdi.

Nurşen Arslan (Parti İleri Militanı): 1981 Tokat'ın Almus ilçesinde doğan Nurşen Arslan İstanbul'da Komsomol saflarında örgütlendi. Bir süre bu alanda faaliyet yürüten Arslan, bu dönemde İkitelli'de bulunan bir faşistin oteline yönelik bombalama eyleminde görev aldı. Gerillaya katılım talebi 1999 yılında kabul edildi. Artık gerillanın Münire'sidir. 2004 yılına kadar Tokat'tan Giresun'a, Samsun'dan Rize'ye kadar Karadeniz'in birçok yerini dolaşarak Karadeniz halkına Proletarya Partisinin düşüncelerini taşıdı askerî eylemlerde görev aldı. Gerilla yaşamının birçok zorluğunu inancı ve iradesiyle alt eden Arslan, 2005 yılında Karadeniz'den Dersim'e geçti. Artık yeni faaliyet alanı Dersim, yeni adı da Emel'dir. Savaşçı olarak geldiği ve henüz nüve aşamasında olan Dersim'deki gerilla gücünün faaliyetlerine bir süre sonra Bölge Komutanı olarak önderlik etti. Proletarya Partisi tarihinde ilk defa bir kadın Bölge Komutanlığı görevini üstlendi. Bu konumlanma kadınların, erkek işi olarak görülen savaşta özneleşmesine katkı sundu.

Gülizar Özkan (Parti İleri Militanı): 1967 yılında Dersim'in Pülümür ilçesine bağlı Pancılas köyünde doğdu. Sürekli gerillalarla iç içe olan Gülizar Özkan, 1990 yılında köylerine gelen gerilla birliğine katılma talebinde bulunur. Talebi kabul edilen Özkan, bir yıl boyunca dağları mesken eyler. Gerilla'nın Rojda'sıdır artık. 1991 yılında hamileliği nedeniyle inmek zorunda kaldı. Bir süre sonra tekrar ka-

tılma talebinde bulunur ancak bu sefer önünde başka engeller çıktı. Bu dönem Proletarya Partisi saflarında boy veren darbeciliğin ortaya çıktığı dönemdir.

Özkan, 1997 yılında bir operasyonda gözaltına alınarak tutuklandı. 7 yıl kaldığı hapishaneden Partiyle bağ kurarak çıktı. Şimdi artık tek düşüncesi vardır: Gerillaya katılmak. Ne yaşı engel olmuş bu karardan vazgeçmesine ne de çocuğuna olan bağlılığı. Sadece kendi çocuğunu düşünecek kadar bencil olmadığını ifade ederek bütün çocukların özgür bir dünyada yaşaması için kararında ısrar etti. Hapishaneden çıktıktan sonra bir süre legal alanda faaliyet yürüten Gülizar Özkan 2005 yılında nihayet yıllardır özlemini duyduğu gerilla mücadelesine katıldı.

Fatma Acar (Parti İleri Militanı): 1983 yılında Mersin'de doğan Fatma Acar aslen Mardinlidir. 2001 yılında Hacettepe üniversitesinde okurken Komsomol saflarında örgütlenen Fatma Acar, gerillaya katıldığı 2006 yılına kadar Komsomolun çeşitli komitelerinde ve faşistlerin inlerinde patlayan bir dizi bombalama eyleminde görev aldı. 2006 yılında Komsomolun "gerillaya katılım" çağrısına yanıt veren Fatma Acar, ölümsüzleştiği tarihe kadar birçok eylemde yer aldı.

Derya Aras (Parti Militanı): 1979'da Erzincan'da doğan Derya Aras lise yıllarında Komsomol saflarında örgütlendi. 1998 1 Mayıs eylemleri sırasında gözaltına alınıp tutuklandı. Kısa bir dönem kaldığı hapishaneden çıkar çıkmaz sınıf mücadelesinin görevlerine daha aktif bir şekilde sarıldı. İdeolojik ve politik olarak kısa sürede gelişen Derya Aras, Komsomol MK'sında görev aldı. 2004 yılında tutuklanarak girdiği hapishaneden aynı kararlılıkla çıktı, yine hiç zaman kaybetmeden aktif mücadele içerisinde konumlandı. İstanbul Üst Komitesinde görev yapan Derya Aras 2009 yılında gerillaya katıldı.

Nesibe Kaş (Parti Militanı): 1980'li yıllarda Proletarya Partisi saflarında örgütlenen Nesibe Kaş, mücadele yaşamı boyunca her türlü işkencelerin yanında, karnında taşıdığı bebeği dahi katleden düşmanına taviz vermedi. 1990'lı yılların başında Dersim'de gerilla faaliyetine dahil oldu. 1994 yılına kadar yer aldığı gerilla faaliyetinde, kendi iradesi dışında gelişen koşullardan kaynaklı tekrar şehir faaliyetine döndü. Çeşitli alanlarda görev alan Nesibe Kaş, en son PŞTA faaliyetçisi iken kanser hastalığına yakalandı. 23 Ocak 2015 tarihinde yakalandığı kanser hastalığı nedeniyle yaşamını yitirdi.

PROLETARYA PARTİSİNDEN PARTİ VE DEVRİM ŞEHİTLERİ HAFTASI İÇİN AÇIKLAMA

Proletarya Partisi ocak ayının son haftası olan Parti ve Devrim Şehitlerini Haftası için açıklama yaptı. tkpml5.net internet sitesinde yayımlanan açıklamada “Partimiz azim ve kararlılığını, tüm tasfiyeci sürece, umutsuzluk ve yılgınlığa karşı çizgisine olan güven ve ölümsüzlerimizin yönlendirici gücüyle korumaktadır.” denildi.

TKP/ML MK-SB imzalı, **“Ölümsüzlerimiz Daha İlerde Örgütlenme, Daha Güçlü Savaşma Gerekçemizdir!”** başlıklı açıklamanın tamamı şu şekilde:

“Şehitlerimiz, proletaryanın ve halkın kurtuluş davasının bilinci ve ruhu, bu uğurda son nefesine kadar savaşma iradesidir. Kurtuluş mücadelemizin zaferine bağlılık ölümsüzlerimizin iradesinde somutlaşır. Şehitlerimiz, sürdürülen mücadelenin enerjisi, yenilginin yarattığı umutsuzluğun dağıtılmasının temel gerekçesidir. Şehitlerimiz, davamızın en seçkinleri, en ileri özneleri olmayı ortaya koydukları nihai tutumla belirginleştirirler. Onları ayrıcalıklı kılan, özellikli hale getiren, bilincimizi berraklaştırmalarını sağlayan şey de budur.

“Bu durum ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi yürüten devrimci ve komünistlere zorlu yolu, gereken bedelleri kavrayışa çevirmeyi, mücadelede kararlı olmayı ve tüm bunların bilgisine kesin şekilde ulaşmayı sağlayan belirleyici bir etkidir. Partimiz 1978’de 1. Konferansıyla önder yoldaş İbrahim Kaypakaya sonrası ilk yenilgisinin üstesinden gelmiştir. Parti örgütlülüğünün, İbrahim yoldaşın çizgisi doğrultusunda merkezileşmesi sağlanmış, savaşçı bir parti yaratma iddiasının parçası olarak devrim ve komünizm davasında ölümsüzleşenlerin mücadele için ne kadar önemli olduğunu kavrayan bir karar oluşturmuştur. Ocak ayı içerisinde kaybettiğimiz Enternasyonal Proletaryanın büyük ustası Lenin, Alman devriminin önderleri Karl Liebknecht ve Rosa Lüksemburg, TKP kurucusu Mustafa Suphi ve 15 yoldaşı, partimizin ilk kadrolarından Ali Haydar Yıldız ve nihayet önderimiz İbrahim Kaypakaya’nın katledilmesiyle sonuçlanan tutuklanmasının başlangıcı olması vesilesiyle bu ayın son haftası ‘Parti ve Devrim Şehitleri Haftası’ olarak ilan edilmiştir.

“Partimiz kararın alınmasından sonra

Halk Savaşı yolunda, savaşçı bir parti inşa etme tutumuyla yüzlerce kadrosunu, üye ve militanını ölümsüzlüğe uğurlamıştır. Devrimimizin başından sonuna silahlara dayalı yapısı, kararlı ve ısrarlı bir politik çizgiyi zorunlu kılmıştır. Bu çizgi gerilla savaşında ısrar, iktidarın namlunun ucunda olma gerçeğinde sebat eden bir iradedir. Savaş meydanlarında yaşadığımız her kayıp, parti çizgisine taşınan kan ve devrim mücadelesine aşılanmış inanç olmuştur. Mevziler bu bilinçle doldurulmuş, her bir yoldaşımız ölümsüzlerimizin izini takip etmiş, onların ‘bizden daha iyisini yapın’ mesajına sadık kalmıştır.

“Türk, Kürt ve Çeşitli Milliyetlerden Halkımız,

“Gericiliğin ‘silahlı mücadelenin devrinin bittiği’ yaygarası yaptığı son 40 yılda dünyada ve ülkede ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri kesintiye uğramamıştır. Evet gerileme olmuş, büyük yenilgiler alınmış ancak mücadele sürdürülmüştür.

“Bugün de bu mücadeleler çeşitli düzeylerde ve biçimlerde sürüyor. Emperyalist dünya sistemi ezilen ulus ve halklara durmaksızın saldırılarını sürdürüyor. Emperyalist güçler ve onların uşak devletleri yoğunlaşan bir kriz ortamı içinden geçiyor. Bu kriz emperyalistler arası çelişkileri yoğunlaştırırken pazarlardaki paylarını genişletme mücadelesini tırmandırıyor. Bu ise askerî seçeneği daha fazla devreye sokuyor.

“ABD-İngiliz emperyalizmi ve bir bütün Batı emperyalist ittifakı, kendi iç çelişkileri yanında özellikle Rus emperyalizmini kuşatan askerî bir yönelime yoğunlaşıyor. Bu yoğunlaşmış savaş kışkırtıcılığı, Rus emperyalizminin sınır komşusu Ukrayna üzerinden hayata geçirildi. Rusya bu kışkırtıcılığa Ukrayna işgali ile karşılık verdi. Emperyalistler arası çelişkiler bugün Ukrayna-Rusya cephesinde yoğunlaşıyor.

“Emperyalist savaş kışkırtıcılığının bir başka yoğunlaştığı alan ise Orta Doğu’dur. Siyonizm’in Filistin’i yok etmeye odaklı saldırganlığı bir yıl içinde tüm bölgeye doğru yayıldı. Siyonizm Filistin ve Lübnan’da direnişe ve halka ölüm kusarken Yemen, Suriye, Irak ve nihayetinde İran’ı hedefleyen saldırılarını sürdürdü. ABD emperyalizminin savaşla bölgeyi dizayn etme yönelimi ilk sonucunu Suriye’de verdi. ABD uşağı

faşist TC ise bu hamlede ciddi bir rol üstlendi. İran’a doğru genişleyecek saldırı dalgasının zemini daha da pekiştirildi.

“ABD emperyalizminin savaş kışkırtıcılığı, rakipleri Rusya ve Çin’in askerî, politik ve ekonomik etkisini kırmaya odaklanıyor. Bunun yanında egemenliğini tüm direnç gösteren güçleri yıkarak ya da zayıflatarak pekiştirmek istiyor. Emperyalizmin yönelimi Uzak Asya’dan Kafkaslar’a, Orta Doğu’dan Afrika’ya geniş bir alanı kapsıyor. Bu yönelimde faşist TC ise başat rol almak için yoğun çaba harcıyor.

“ABD başkanlık yarışında ‘savaş karşıtlığı’ argümanı kullanan Trump, başkanlığı kazandıktan sonra Kanada, Panama, Meksika, Danimarka’dan hak talep ederek sınırlarını genişletme hevesini ortaya koydu. Filistin ve Orta Doğu’da istedikleri olmazsa savaş daha da büyüteceğini belirtti. Trump ile savaş kışkırtıcılığı ve çelişkilerin daha fazla artacağı görülüyor.

“HALKIMIZ, YOLDAŞLAR,

“Emperyalistlerin ve onların uşaklarının halklara kan, gözyaşı, zulüm, ölüm ve daha fazla yaşamsal sorunlar vadeden konumlanışına dikkat çekiyoruz. Bunun için savunma bütçelerini şişiriyor, durmaksızın silahlanma yoluna gidiyor, ordularını savaş için hazırlıyorlar. Ezilen ulus ve halkları ise silahlardan tecrit etme, örgütlü güçlerini tasfiye etmek peşindeler. Kendileri durmaksızın silahlanıp, savaş konumu alırken ezilen ulus ve halklara silahlı olmanın zararları, barışçıl mücadele yolunun nimetleri masalı anlatılıyor. Silah bırakmayan güçlerin yok edileceği tehdidi bir an dahi durmuyor. Filistin’den Lübnan’a, Kürdistan’ın her parçasına silahlı direniş gösteren ulusal kurtuluş örgütlerine teslim olmak ya da yok olmak seçeneği sunuluyor. Yine Filipinler ve Hindistan’da Halk Savaşları kuşatma altına alınıp ya teslimiyet ya da imha seçeneği dayatılıyor. Emperyalist dünya sistemi, sömürü ağının güvenliği, kendi aralarındaki çelişkinin yoğunlaşmasında halkların ve ezilen ulusların bağımsız eylem ve çizgi oluşturmalarını engellemek için tasfiye peşinde koşuyor. Bugün faşist TC’nin Kürt Ulusal Hareketini silahsızlandırmayı hedefleyen ‘yeni tasfiye süreci’ de bu temele dayanıyor. Kürdistan’ın her parçasında Kürt hareketi teslim alınmak, silahsızlandırılmak ve ordusuz

bıraktırılmak isteniyor. Suriye Kürdistanı ve Irak Kürdistanı’nda askerî işgal ve saldırı içindeyken içerde ‘barış ve uzlaşma’ oyunu oynanıyor. Daha büyük savaş ve çatışmaya hazırlık için yoğunlaşılacağına dikkatleri çekmek istiyoruz. Yaşanan gelişme, Kürt ulusuna karşı düşmanlığı pekiştiren bir ‘barış ve uzlaşma’yı içeriyor. Tarihsel deneyimler ve alınan konumlanış bize bunu söyletiyor.

“DEVİRİM İÇİN ÖLÜMSÜZLEŞENLERİMİZİN ÇAĞRISI ŞUDUR:

“Dünyadaki bu gelişmeler bize açık şekilde proletaryanın önderliğinde daha güçlü örgütlenme, bağımsız çizgi ve eylemde ısrar etmenin önemini göstermektedir. Ezilen ulus ve halkların emperyalist savaş kışkırtıcılığına karşı bağımsız devrimci savaş örgütlemesi ihtiyacını açığa çıkarmaktadır. Bugün bunun eksikliği ve zayıflığı önemini daha fazla büyötmektedir. İşte şehitlerimizin kanı ve canıyla oluşturduğu birikim böylesi zorlu dönemde bizim için bir pusula işlevi görmektedir. Bugün Kürdistan’ın her parçasında faşist TC’nin azgın saldırıları ve tehditleri karşısında Kürt özgürlük davası için ölümsüzleşenler kavgamıza direnç vermektedir. Siyonist İsrail’in Filistin davasına, Lübnan’a yönelik saldırılarına karşı ölümüne zulme direnen halklar, güçlü olana meydan okuma bilincimizi keskinleştirmektedir. Filipinler ve Hindistan’da Halk Savaşının zaferi için savaş meydanlarını kanlarıyla mühürleyen direnişler gerçek kurtuluşun rotasını göstermektedir.

“Kurtuluş davasını örgütlemek ve büyötmek Halk Savaşı çizgisinde ısrarlı olmakla imkanı hale gelecektir. İbrahim yoldaştan Nubar yoldaşa, Ali Haydar yoldaştan Özgür ve Deniz yoldaşa, Meral yoldaştan Rosa ve Asmin yoldaşlara kadar yüzlerce şehidimiz gidilecek yolu, izlenecek hattı belirgin kılmıştır. Partimizin politik önderliğinde politik iktidar için, halk kitlelerini savaşmaya ikna etmek ve savaş içinde örgütlemek, emperyalizmi, komprador kapitalizmi, feodalizmi ve her türden gericiliği alt etmek için yoğunlaşmalı, coşkulanmalı, umut ve dirençle hareket etmeliyiz. Partimiz azim ve kararlılığını, tüm tasfiyeci sürece, umutsuzluk ve yılgınlığa karşı çizgisine olan güven ve ölümsüzlerimizin yönlendirici gücüyle korumaktadır.”

Tahliyesi 5. kez ertelenen Tutsak Partizan Taylan Turunç'un derhal tahliye edilmesi talebiyle İHD Hatay Şube, PSAKD Samandağ Şube ve TDİ tarafından basın açıklamaları yapıldı.

Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Yüksek Güvenlikli Hapishanesinde tutsak bulunan Taylan Turunç'un tahliyesi bir kez daha İdare ve Gözlem Kurulu (İGK) tarafından "kurula çıkmadı", "tahliye edildikten sonra örgüt faaliyetlerine devam edebilir" gerekçeleriyle engellendi.

İHD Hatay Şubede yapılan basın açıklamasına Partizan ve Turunç ailesinin yanı sıra PSAKD, Yeniden İnşa Platformu, Eğitim-Sen Hatay Şube, Kaldıraç, Mücadele Birliği, Sol Parti, SODAP, DEM Parti katılarak destek sundu. Açıklamada sık sık "Taylan Turunç Yalnız Değildir", "Baskılar Bizi Yıldıramaz" sloganları atıldı.

Baba Cemil Turunç söz alarak "Adalet var mı diye kendimizce sorguladığımız oluyor. Bir kısım insan keyfi bir biçimde yaştan vb. gerekçelerle bırakılırken birçok insan yalnızca kitap yazdığından ya da düşüncesinden ötürü halen içeride. Bir kısmı da ölüyor. Adalet, herkes için adalet." dedi.

PSAKD (Pir Sultan Abdal Kültür Derneği) Samandağ Şubenin dernek binası önünde yapılan basın açıklamasına ise Partizan ve Turunç ailesinin yanı sıra Yeniden İnşa Platformu, Kaldıraç, TİP, SMF, SYKP, Karaçay Koordinasyon da katılarak destek sundu. Açıklamada "Taylan Turunç Yalnız Değildir", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganları atıldı.

Basın açıklamasından önce söz alan anne Devrim Turunç "Oğlum Taylan Turunç 2016'ın mart ayında içeri alındı. Geçen senenin aralık ayında cezası, bitmesine rağmen 1 yıl uzatıldı. Bu aralık ayında tekrar 6 ay daha uzatıldı. Oğlumu artık bırakınlar, özgürlüğünde kavuşsun." dedi.

Tutsaklarla Dayanışma İnisiyatifi (TDİ) de İHD İstanbul Şubede "Taylan Turunç'a Özgürlük! İdare ve Gözlem Kurulları Kapatılsın!" şiarıyla basın açıklaması yaptı.

Basın açıklamasına Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri (PŞTA), Partizan, Ölüm-süzlerin ve Tutsakların Sesi Platformu (ÖTSP), ESP, Yeni Demokrasi Aileleri Birliği (YDAB), SMF, DEM Parti vekili Celal Fırat, DEM Parti MYK üyesi Musa Piroğlu, İHD üyeleri ve çok sayıda kişi katıldı.

Basın açıklamasını Turunç'un görüşçüsü Özgür Cihan Uçar okudu.

GEREKÇE: FAALİYETLERİNE DEVAM EDEBİLİR

Uçar, Turunç'un infaz süresi Aralık 2023 tarihinde tamamlanan Taylan Turunç hâlâ soyut gerekçeler ile hapishanede tutulduğunu belirtti. Uçar, "İnfaz süresi Aralık 2023 tarihinde tamamlanan Taylan Turunç hâlâ hapishanede tutulmaktadır. Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishanesinde 9 yıldır tutsak bulunan Taylan Turunç'un tahliyesi Aralık 2023 tarihinde İdare ve Gözlem Kurulu tarafından 'kurula çıkmadı', 'psikoloğa çıkmadı', 'dışarı çıktığında örgüt faaliyetlerine devam edebilir' gerekçeleriyle engellendi. Bu işlem üçer aylık periyotlarla dört kez aynı gerekçelerle tekrarlandı ve Turunç bir yıldır keyfi kararlarla hâlâ hapishanede tutulmaktadır. Son olarak 2024 Aralık ayında yine aynı gerekçelerle cezası altı ay daha uzatılmıştır. Aynı kurul infaz süresini tamamlayan iki tutsağın tahliyesini kurula çıktıkları halde engellemiştir" dedi.

"501 TUTSAĞIN TAHLİYESİ ENGELLENDİ"

Uçar, 2021 yılından bugüne en az 501

tutsağın tahliyesinin engellendiğinin altını çizdi. Uçar, "Taylan Turunç, tahliyesi engellenen ilk tutsak olmadığı gibi son tutsak da olmayacaktır. İdare ve Gözlem Kurullarının hayata geçirildiği 2021 yılından bugüne en az 501 tutsağın tahliyesi engellendi. İdare ve Gözlem Kurulları devrimci tutsakların iyi halli olup olmadığına karar verirken tüm yetki ve keyfiliği kullanmaktadır." dedi.

"TAYLAN TURUNÇ DERHAL TAHLİYE EDİLSİN"

Uçar, Hapishanelerde derinleşen tecride karşı tüm halkı tutsakların dışarıdaki sesi olmaya çağırdı. Uçar, "Ağırlaştırılan tecrit koşullarıyla teslim alınmaya çalışılan devrimci ve yurtsever tutsaklara saldırının bir biçimi olan İdare ve Gözlem Kurullarının aldığı keyfi kararlara karşı tutsakların sesi olmak, bu saldırılara karşı haklı mücadeleyi yürütmek, kamuoyunu hapishanelerde yaşanan bu saldırılara karşı bilgilendirmek bizim görevimizdir. Hapishanelerde derinleşen tecride karşı tüm halkı tutsakların dışarıdaki sesi olmaya çağırıyoruz. Hiçbir hukukî gerekçesi olmayan, hak ihlalleri içeren ve kendini mahkeme yerine koyan kurullar tarafından tahliyesi engellenen Taylan Turunç derhal tahliye edilsin" dedi.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!

OKU OKUT!

[yenidemokrasi1](#)

[yenidemokrasi_](#)

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

[yenidemokrasigazetesi](#)

[yenidemokrasi34.net](#)

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi Gazetesi** Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20